

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

GECE

—YARISI—

ÇIĞLIĞI

Pride

LARA ADRIAN

©psilon®

Only

LARA ADRIAN

Gece Yarısı Serisi 4

GECE YARISI CIGLIĞI

(Midnight Rising)

Çeviri: Kübra Tekneci

Tarama: Pride
Düzenleme: Only

Tüm savaş gazilerine en içten şükran ve saygılarımla...

Birinci Bölüm

Bembeyaz bluzu ve bej kumaş pantolonuyla ortamla son derece alakasız görünüyordu. Uzun kahverengi saçları kalın dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, ormanın nemli havasına rağmen tek bir saç teli bile havada değildi. Ayağındaki yüksek topuklu zarif ayakkabıları, etrafındaki yürüyüşçüleri burunlarından solutan nemli Temmuz havasına rağmen ağaçlarla kaplı patikaya tırmanmasına engel olmamıştı.

Dik yokuşun sırtında, büyük, yosun kaplı bir kayanın gölgesinde beklerken, yarım düzine turist yanından geçti, kimi manzaranın fotoğrafını çekiyordu; onu fark etmemişlerdi. Gerçi, birçok insan ölüleri göremezdi.

Dylan Alexander da onu görmek istemezdi.

On iki yaşından beri ölü bir kadınla karşılaşmamıştı. Yirmi sene sonra Çek Cumhuriyeti'nin ortasında bir tanesiyle karşılaşmış olması biraz şaşırtıcıydı. Hayaleti görmezden gelmeye çalıştı ama Dylan ve beraberindeki üç arkadaşı patikada tırmanmaya devam ederken, kadının kara gözleri onu buldu ve üzerine odaklandı.

Beni görebiliyorsun.

Dylan hayaletin kırırdamayan dudaklarından çıkan statik yüklü fısıltıyı duymamış gibi yaptı. Bağlantıyı doğrulamak istemiyordu. Bu tuhaf karşılaşmalar olmadan çok uzun zaman geçirmişti ve nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Dylan hiçbir zaman bu tuhaf ölüleri görebilme yeteneğine anlam verememişti. Hiçbir zaman bu yeteneğine ne güvenebilmiş, ne de bunu kontrol edebilmişti. Bir mezarlığın ortasında durup hiçbir şey görmeyebilir, ama bir gün aniden kendisini göçüp gidenlerden biriyle karşı karşıya bulabilirdi. Tıpkı şu anda Prag'a bir saat mesafedeki dağlık bölgede olduğu gibi.

Hayaletler hep kadındı. Genellikle genç ve dinamik görünümlüydüler, çaresizlik dolu egzotik, kahverengi gözleriyle şu an ona bakan kadın gibi.

Beni duyabiliyor olmalısın.

Cümlesine ağır bir İspanyol aksanı hakimdi; yalvarıyor gibiydi.

"Hey, Dylan. Buraya gel de şu kayanın yanında bir fotoğrafını çekeyim."

Gerçek, dünyevi bir ses Dylan'ın dikkatini yıpranmış kum taşının kavisinde duran güzel ölü kadından aldı. Dylan'ın annesi Sharon'ın bir arkadaşı olan Janet, sırt çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Avrupa'da yaz gezisi annesi Sharon'ın fikriydi; bu onun son büyük macerası olacaktı, ama Mart ayında nükseden kanser hastalığı ve birkaç hafta önce biten kemoterapi yüzünden seyahat edemeyecek kadar zayıf düşmüştü. Son zamanlarda Sharon zatürree nedeniyle hastaneye gidip geliyordu, ısrarı üzerine Dylan onun yerine geziye katılmıştı.

"Yakaladım," dedi Janet, Dylan'ın aşağıdaki vadiden yükselen kaya sütunlarının

göründüğü bir resmini çekmişti. “Annen buraya bayılırdı, tatlım. Sence de nefes kesici değil mi?”

Dylan kafasını salladı. “Bu gece otele döndüğümüzde fotoğrafları e-posta ile ona yollarız.”

Grubunu kayanın yanından uzaklaştırdı; fısıldayan, öteki dünyaya ait varlığı geride bırakmak için can atıyordu. Eğimli tepeden aşağı doğru ince gövdeli çam ağaçlarının sık olduğu yere indiler. Kızılımsı yapraklar ve kozalaklı ağaçların iğneleri ayaklarının altındaki nemli yolda ezilmişti. O sabah yağan yağmurun ardından bunaltıcı sıcaklık bölgeye akın eden turistlerin çoğunu uzakta tutmuştu.

Orman sessiz ve huzurluydu, tabii ağaçlıkların derinliklerine doğru Dylan’ın her adımını takip eden hayalet gözlerin farkında olması hariç.

“Patronunun bizimle gelebilmen için sana izin vermesine çok sevindim,” diye ekledi arkasındaki kadınlardan biri. “Gazetede ne kadar yoğun olduğunu tahmin edebiliyorum, onca haber uydurmak-”

“Haber uydurduğu yok, Marie,” diye Janet onu hafifçe azarladı. “Dylan’ın makalelerinde doğruluk payı olmalı, yoksa onları basamazlar. Doğru değil mi tatlım?”

Dylan suratını astı. “Birinci sayfada en az bir uzaylı tarafından kaçırılma ya da şeytanın etkisi altına girme haberi olduğu düşünülürse, gerçeklerin iyi bir haberin önüne geçmesine izin vermediğimizi söyleyebilirim. Eğlence amaçlı haberler yayınlıyoruz, yaptığımız etkili gazetecilik değil.”

“Annen bir gün çok ünlü bir gazeteci olacağını söylüyor,” dedi Marie. “Gelişmekte olan bir Woodward ya da Bernstein, aynen böyle söyledi.”

“Bu doğru,” diye araya girdi Janet. “Biliyor musun, bana üniversiteden mezun olup işe başladığında ilk yazdığı makalelerden birini gösterdi. Şehir dışında çirkin bir cinayetle ilgili bir haberdi. Hatırlıyorsun, değil mi tatlım?”

“Evet,” dedi Dylan ve onları ağaçların arasından kuleler gibi yükselen başka bir kum taşı yığınının yanından yönlendirdi. “Hatırlıyorum. Fakat bu çok uzun zaman önceydi.”

“Ne yaparsan yap, annenin seninle gurur duyduğunu biliyorum,” dedi Marie. “Onun hayatına neşe katıyorsun.”

Dylan kafasını salladı, konuşmakta güçlük çekiyordu. “Teşekkürler.”

Janet ve Marie, Brooklyn’deki evsizler merkezinde annesiyle birlikte çalışmışlardı. Gezi grubunun diğer üyesi Nancy, liseden beri Sharon’ın en yakın arkadaşıydı. Kadınların üçü de son birkaç aydır Dylan’ın ailesi gibi olmuşlardı. Teselli edici fazladan üç çift kol -annesini kaybederse buna gerçekten ihtiyacı olacaktı.

Kalbinde, Dylan bir ihtimalden çok an meselesi olduğunu biliyordu.

Uzun bir zamandır sadece ikisi vardı. Dylan’ın çocukluğundan beri babası yoktu, varken de babalık yaptığı pek söylenemezdi. İki büyük erkek kardeşi de gitmişti; biri trafik kazasında ölmüş, diğeri yıllar önce hizmete katıldığında ailesiyle olan tüm bağlarını koparmıştı. Parçaları birleştirmek için geriye Dylan ve annesinden başka kimse kalmamıştı, biri düştüğünde diğeri onu kaldırmış ve en ufak başarılarını bile birlikte kutlamışlardı.

Dylan annesi yokken hayatının ne kadar boş olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Nancy yanına gidip içten ama üzgün bir gülümsemeyle Dylan’a baktı. “Bu geziye onun

yerine katılman Sharon için çok önemli. Onun yerine yaşıyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Bunu asla kaçırmazdım."

Dylan ne gezi arkadaşlarına -ne de annesine- haber vermeden iki haftalık izin almış olmasının işine mal olacağını söylememişti. Bir yandan umursamıyordu. O ucuz gazetede çalışmaktan hep nefret etmişti. Avrupa'dan doğru düzgün malzemeye geri döneceğini söyleyerek patronunu ikna etmişti -belki de bir Koca Ayak hikayesi ya da Romanya'da görülen Drakula.

Ama hayatını bu tür işlerden kazanan bir adama saçmalık satmak kolay değildi. Patronu beklentileri hakkında oldukça açık konuşmuştu: Eğer Dylan bu geziye gidecekse, büyük bir haberle geri dönse iyi ederdi, yoksa işe dönmesine lüzum yoktu.

"Off, burası çok sıcak," dedi Janet, beysbol şapkasını kısa, gri lülelerinin üzerinden kaldırıp avcunu kaşlarının üzerinde gezdirdi. "Bu gruptaki tek süt çocuğu ben miyim, yoksa herkes biraz dinlenmek istiyor mu?"

"Ben biraz mola verebilirim," diye ona katıldı Nancy.

Sırt çantasını çıkarıp uzun bir çam ağacının altına koydu. Marie de onlara katıldı ve patikadan uzaklaşıp su şişesinden büyük bir yudum aldı.

Dylan hiç yorulmamıştı. Hareket etmek istiyordu. En etkileyici tırmanışlara ve kaya oluşumlarına henüz gelmemişlerdi. Gezinin bu kısmına sadece bir gün ayırmışlardı ve Dylan olabildiğince çok yer görmek istiyordu.

Ve bir de önlerindeki yolda duran güzel ölü kadın meselesi vardı. Dylan'a bakıyordu, enerjisine bağlı olarak görünebilirliği gidip geliyordu.

Gör beni.

Dylan bakışlarını kaçırdı. Janet, Marie ve Nancy yerde oturmuş protein barlarını ve karışık çerezlerini yiyorlardı.

"İster misin?" diye soran Janet kuru meyve, kuruyemiş ve tohumların olduğu plastik bir poşet uzattı.

Dylan kafasını salladı. "Yiyemeyecek ve dinlenemeyecek kadar sabırsızım. Sakıncası yoksa, siz burada takılırken biraz etrafa göz atmak istiyorum. Hemen dönerim."

"Elbette, tatlım. Ne de olsa, bacakların bizimkilerden daha genç. Dikkatli ol."

"Olurum. Hemen dönerim."

Dylan ölü kadının görüntüsünün gidip geldiği noktadan kaçındı. Düzgün patikadan çıkıp sık ağaçlarla kaplı bayıra daldı. Birkaç dakika ortamın sessizliğinin tadını çıkararak yürüdü. Yükseklerle doğru uzanan kum taşı ve bazaltın antik ve gizemli bir hali vardı. Dylan fotoğraf çekmek için durdu, annesinin hoşuna gidebilecek bir şeyler yakalamayı umuyordu.

Duy beni.

Dylan önce kadını görmedi, sadece hayali sesinin cızırtısını duydu. Ama sonra gözüne beyaz bir parlaklık takıldı. Bayırın yukarısında, dik kayalıkların birinin yarısındaki taşın kenarında duruyordu.

Beni takip et.

"Kötü fikir," diye mırıldanan Dylan, dolambaçlı yamaca göz gezdirdi. Eğim sertti, patika güvenilmezdi. Oradan manzara muhtemelen nefes kesici olsa da, Öteki Taraf'tan

yeni hayalet arkadaşına katılmayı pek istemiyordu.

Lütfen...ona yardım et.

Ona yardım etmek mi?

“Kime yardım edeyim?” diye sordu, hayaletin onu duyamayacağını biliyordu.

Asla duyamıyorlardı. Onun türüyle iletişim her zaman tek yönlüydü. Diledikleri zaman ortaya çıkıyor, dilediklerini söylüyorlardı -tabii söyleyecek bir şeyleri varsa. Sonra, görünür olmayı sürdürmeleri güçleştikçe solup gidiyorlardı.

Ona yardım et.

Beyazlı kadın dağ eteğinde transparanlaştı. Dylan ağaçların arasından süzülen puslu ışıktan gözlerini koruyup onu görmeye çalıştı. Biraz endişeyle, yukarı doğru güçlkle tırmanmaya başladı, arazinin en zorlu yerlerinde sık çam ve kayın ağaçlarının gövdelerinden destek alıyordu.

Hayaletin durduğu bayıra vardığında kadın gitmişti. Dylan dikkatle kayanın kenarına doğru yürüdü ve aşağıdan görüldüğünden daha geniş olduğunu fark etti. Kum taşı elementler yüzünden yıpranmış ve o kadar kararmıştı ki o ana dek kayadaki derin dikey yarığı fark etmemişti.

O dar ve ışıksız boşluktan, Dylan bir kez daha hayaletin fısıltısını duydu.

Kurtar onu.

Etrafına bakındı, doğa ve kayalardan başka bir şey görmüyordu. Yukarıda kimse yoktu. Artık onu buraya tek başına getiren ruhani figür de yoktu.

Dylan başını çevirip kayanın açıklığındaki karanlığa baktı. Elini boşluğa koyunca nemli havayı teninde hissetti.

O derin ve karanlık yarığın içi sessiz ve sakindi.

Mezar kadar sessiz...

Dylan ürkütücü canavar hikâyelerine inanan bir insan olsaydı, onlardan birinin böyle gizli bir yerde yaşayabileceğini hayal edebilirdi. Ama canavarlara inanmıyordu, hiçbir zaman inanmamıştı. Arada sırada, ona hiçbir zararı olmayan ölü insanlar görmek dışında, Dylan son derece objektif ve şüpheciydi.

İçindeki gazeteci, bu kayanın içinde ne bulacağını merak ediyordu. Ölü bir kadının sözüne güvenilebilirse, kimin yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyor olabilirdi ki? Biri burada yaralanmış mıydı? Bu dik kayalıkta biri kaybolmuş olabilir miydi?

Dylan sırt çantasının dış gözünden küçük bir fener çıkardı. Feneri açıklığa doğru tutunca yarığın etrafında ve içinde belli belirsiz keski izlerinin olduğunu fark etti, sanki biri genişletmek için uğraşmıştı. İzlerinin yıpranmış olduğuna bakılırsa, kısa bir süre önce yapılmış olamazdı.

“Merhaba?” diye karanlığa seslendi. “Orada biri var mı?”

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Dylan sırt çantasını çıkarıp tek eliyle taşımaya başladı, diğer eliyle ince fenerini tutuyordu. İleri doğru ilerlediği yarığa zar zor sığıyordu, ondan daha iri yarı biri yana doğru ilerlemek zorunda kalabilirdi.

Dar alan kısa bir süre sonra genişlemeye başladı. Aniden kendisini kalın kayanın içinde buldu, fenerinin ışığı yuvarlak duvarlardan yansıyor. Burası boş bir mağaraydı

-uykularında rahatsız edildikleri için uçuşan tavandaki yaralar hariç.

Görünüşe bakılırsa alan insan yapımıydı. Tavan Dylan'ın başından en az altı metre yüksekteydi. Küçük mağaranın her duvarına ilginç semboller boyanmıştı. Eski, tuhaf bir tür hiyeroglif benziyorlardı: Birbirine dolanan, kalın ve zarif geometrik motiflerdi.

Dylan duvarlardan birine yaklaştı. Tuhaf sanat eserlerinin güzelliği karşısında büyülenmişti. Fenerini sağ tarafa çevirip ayrıntılı dekorasyonun etrafında devam ettiğini görünce nefesi kesildi. Mağaranın ortasına doğru bir adım attı. Yürüyüş botunun ayakucu toprak zeminde bir şeye çarptı. Her neydiyse yuvarlanırken boş bir ses çıkardı. Dylan ışığı yere çevirince nefesini tuttu.

“Oh, lanet olsun!”

Bu bir kafatasıydı. Karanlıkta beyaz kemik parlarken, insan kafası boş göz çukurlarıyla ona bakıyordu.

Eğer ölü kadının Dylan'dan yardım etmesini istediği erkek buysa, buraya gelmekte en az yüz yıl kadar geç kalmıştı.

Dylan ışığı karanlığın uzak kısımlarında gezdirdi, ne aradığından emin değildi ama dışarı çıkamayacak kadar büyülenmişti. Işık bir başka kemik yığınının üzerinden geçti. Mağaranın zeminine çok daha fazla insan kalıntısı saçılmıştı.

Aniden Dylan'ın kollarındaki tüyleri diken diken oldu.

Ve o sırada onu gördü.

Karanlığın öteki tarafında büyük, dikdörtgen bir taş blok vardı. Duvarları kaplayan izlerin aynısı büyük nesnenin oymalı yüzeyinde de vardı.

Dylan'ın bir yeraltı mezarına baktığını anlaması için yaklaşmasına gerek yoktu. Mezarın üstüne kalın bir tabaka yerleştirilmişti. Kenara doğru itilmiş, sanki son derece güçlü eller tarafından hareket ettirilmiş gibi taş mezarın hafifçe yanına doğru kaymıştı.

Biri -ya da bir şey- burada yatmış mıydı?

Dylan bilmek zorundaydı.

İlerledi, aniden terlemeye başlayan parmaklarıyla fenerini sıkıca kavramıştı. Birkaç adım öteden Dylan fenerini mezarın açıklığına doğru tuttu.

Boştu.

Anlam veremediği sebeplerden ötürü, bunu mezarın içinde toza dönüşmüş çirkin bir ceset bulmaktan daha ürkütücü buldu.

Tepesinde mağaranın karanlığı seven sakinleri huzursuzlanmaya başlamıştı. Yaralar kıpırdandılar, sonra telaşlanmışçasına hızla yanından uçup gittiler. Dylan başını eğip geçmelerine izin verdi, kendisinin de dışarı çıkmasının iyi olacağını düşündü.

Mağaranın çıkışını bulmak için dönerken bir hışırtı duydu. Bu yarasalardan daha büyük bir şeye aitti, boğuk bir hırıltının ardından mağaradaki taşlardan biri kıpırdamış gibi bir ses geldi.

Tanrı aşkına. Belki de burada yalnız değildi.

Ensesindeki tüyleri diken diken oldu, canavarlara inanmadığını kendisine hatırlatmasına fırsat kalmadan kalbi hızla atmaya başladı.

Mağaranın çıkışını bulabilmek için etrafı yokladı, nabız atışları kulaklarında zonkluyordu. Günişliğine çıktığında nefes nefeseydi. Bayırdan aşağı inerken bacaklarının

güçsüz düştüğünü hissetti, sonra öğlen güneşinin güvenliğinde arkadaşlarına katılmak için koştu.

Yine Eva'yı hayal ediyordu.

Kadının hayattayken ona ihanet etmesi yetmezmiş gibi, ölümdede uykusundayken zihnini meşgul ediyordu. Hâlâ güzel, hâlâ güvenilirmezdi, ona pişman olduğunu ve her şeyi yoluna koymak istediğini söylüyordu.

Hepsi yalandı.

Eva'nın hayali Rio'nun deliliğe doğru uzanan yolculuğunun bir parçasıydı.

Ölü eşi rüyalarında ağlıyor, bir sene önce tezgâhladığı oyun yüzünden onu affetmesi için yalvarıyordu. Üzgündü. Hâlâ onu seviyordu ve hep sevecekti.

O gerçek değildi. Sadece geride bırakmaktan memnuniyet duyacağı geçmişin, alay eden bir hatırasıydı.

O kadına güvenmek ona pahalıya mal olmuştu. Depo patlamasında yüzü mahvolmuştu. Vücudu birçok yerinden kırılmıştı, ölümlü bir adamı öldürebilecek yaraları henüz iyileşmemişti.

Peki ya zihni...?

Rio'nun akıl sağlığı yavaş yavaş bozuluyor, tek başına kaldığı bu Bohem dağ eteğinde zamanla daha da kötüye gidiyordu.

Buna bir son verebilirdi. Soylulardan biri olarak -vampir genleri taşıyan melez bir insan ırkı- gün ışığına çıkıp ultraviyole ışınlarının onu yok etmesine izin verebilirdi. Bunu yapmayı düşünmüştü ama mağarayı kapatıp içindeki kanıtları yok etme meselesi vardı.

Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu. Günler ve geceler, haftalar ve aylar bir noktada sonsuzluğa dönüşmüştü. Nasıl olduğundan emin değildi. Oraya birlikten kardeşleriyle varmıştı. Savaşçılar asırlar önce kayalara gizlenen eski kötülüğü bulup yok etmekle görevlendirilmişlerdi.

Ama çok geç kalmışlardı.

Mezar boştu; kötülük çoktan özgür kalmıştı.

Diğerleri Boston'a geri dönerken, Rio mağarayı mühürlemek için geride kalmaya gönüllü olmuştu. Onlarla birlikte gidemezdi. Nereye ait olduğunu bilmiyordu. Kendi yolunu bulmaya kararlıydı, belki de vatani İspanya'ya dönebilirdi.

Uzun zamandır onun kardeşleri gibi olan savaşçılara da böyle söylemişti. Ama planlarının hiçbirini gerçekleştirmemişti. Erteleyip duruyor, kararsızlığın ve aklından çıkarmadığı günahının ağırlığının ıstırabını çekiyordu.

Kalbinde, bu mezardan ayrılmak gibi bir niyetinin olmadığını biliyordu. Ama zayıf bahanelerle kaçınılmaz olan şeyi ertelemişti, yapması gereken şeyi yapabilmesi için doğru anı ve doğru şartları bekliyordu. Ama bunların hepsi bahaneydi. Sadece saatlerin günlere, günlerin haftalara dönüşmesine yarıyorlardı.

Aylar sonra, rutubetli yeri onunla birlikte paylaşan yarasalar gibi mağaranın karanlığında geziniyordu. Artık avlanmıyordu, beslenmek gibi bir isteği yoktu. Öylesine varlığını sürdürüyordu, kendi yarattığı cehenneme düştüğünün farkındaydı.

Rio bu düşüşten artık sıkılmıştı.

Yanında, mağaranın zemininden üç metre yüksekteki oyuğun içinde fünüye ve küçük bir miktar C-4 vardı. Gizli mezarı sonsuza dek mühürlemek için yeterliydi. Rio bu gece bunu kullanmayı planlıyordu...içeriden.

Bu gece bu işe son verecekti.

Uyuşuk hisleri davetsiz misafiri hakkında onu uyarmak için derin uykusundan uyandırdığında, gelenin acı çeken başka bir hayalet olduğunu düşünmüştü. Ama bir insan kokusu almıştı, teninin misk kokulu sıcaklığına bakılırsa genç bir kızdı. Karanlıkta gözlerini araladı, kokusunu ciğerlerine daha fazla çekmek isterken burun delikleri genişledi.

O deliliğinin bir oyunu değildi.

Gerçekte, burada olduğu süre boyunca ilk kez bir insan mağaranın gizli girişine yaklaşmaya cesaret ediyordu. Kadın mağaranın içinde parlak bir ışık dolaştırdı, gizlenmiş olsa da tam üzerine gelerek geçici bir körlük yaşamasına neden oldu. Mağaranın kum taşı zemininde ayak seslerini duydu. Mekânın asıl sahibinin geride bıraktığı kemik kalıntılarından birine çarpınca aniden nefesini tuttuğunu duydu.

Rio kaya tabakasının üzerinde kıpırdadı, aşağı atlamadan önce uzuvlarını hazırladı. Havanın hareketi tavana asılı olan yaraları rahatsız etti. Dışarı uçtular ama kadın kaldı. Işığı mağaranın içinde biraz daha dolaştırdıktan sonra açık mezarın üzerinde durdurdu.

Rio, mezara yaklaştıkça merakının yerini korkunun aldığını hissetti. Onun insani içgüdüleri bile bir zamanlar o taş bloğunun içinde uyuyan kötülüğü hissetmişti.

Ama burada olmamalıydı.

Rio daha fazlasını görmesine izin veremezdi. Yukarıdaki kaya tabakasında hareket ederken hırıldadığını duydu. Kadın da duydu. Ve aniden gerildi. Panik içinde mağaranın çıkışını ararken fenerinin ışığı mağaranın duvarlarından sekti.

Rio uzuvlarına hareket etmeleri için söz geçirene kadar kadın mağaradan çıktı.

Gitmişti.

Çok fazla şey görmüştü ama yakında önemi olmayacaktı.

Karanlık çöker çökmez, mezara, mağaraya ya da Rio'ya dair hiçbir iz kalmayacaktı.

İkinci Bölüm

Gizli Mezar Eski Bir Uygarlığın Sırlarını Açığa Çıkıyor!

Dylan kaşlarını çatıp diz üstü bilgisayarının sil tuşuna bastı. Üzerinde çalıştığı haber için farklı bir başlığa -*National Geographic*'te yer alacak türden bir şeyden ziyade seksi bir şeye ihtiyacı vardı. İkinci bir denemeye girişti, gazete bayilerinde her hafta ön sayfada yer alan en son rehabilitasyona giren Hollywood yıldızı haberi kadar dikkat çekici bir başlık bulmaya çalışıyordu.

Drakula'nın Arka Bahçesinde İnsan Kurban Etme Törenlerine Ait Kalıntılara Rastlandı!

Evet bu daha iyiydi. Çek Cumhuriyeti, kana susamış Kazıklı Voyvoda'nın Romanya'daki yerinden birkaç kilometre uzakta olduğu için Drakula kısmı biraz zorlamaydı ama bu da bir başlangıç sayılırdı. Dylan otel odasındaki yatağında bacaklarını esnetti, bilgisayarını dizlerinin üzerinde dengeleyip hikâyenin ilk taslağını yazmaya başladı.

İki paragraf yazdıktan sonra durdu. Sayfa bomboş kalana dek sil tuşuna basılı tuttu.

Aradığı kelimeleri bulamıyordu. Dikkatini veremiyordu. Dağdaki hayaletin ziyareti onu tedirgin etmişti ama Dylan'ın asıl dikkatini dağıtan şey, annesiyle yaptığı telefon görüşmesiydi. Sharon neşeli ve güçlü olmaya çalışmış, birkaç gece sonra sığınağın düzenleyeceği yardım amaçlı nehir gezisinden ve bunun için sabırsızlandığından bahsetmişti.

Bir kızı daha -Sharon'ın gerçekten başaracağına inandığı Toni adındaki genç bir kaçağı- sosyal yaşama bıraktığından, evsizler merkezi kurucusu Bay Fasso'ya sunmak istediği yeni program hakkında bazı fikirleri vardı. Sharon onunla yalnız konuşmayı umuyordu, birçok kez ondan biraz hoşlandığını itiraf etmişti ve bu hiç kimseyi, özellikle de kızını şaşırtmamıştı.

Annesi âşık olmaya her zaman hazır ve hatta hevesliyken, Dylan'ın romantik hayatı ona tamamen zıttı. Birkaç ilişkisi olmuştu ama hiçbirisi anlamlı olmamış, hiçbirinin sürmesine izin vermemişti. Annesinin bir gün, hiç beklemediği bir anda aradığını bulacağına onu ikna etme çabalarına rağmen, sinik yanı sonsuzluk kavramından şüphe ediyordu.

Sharon kocaman kalbi sık sık değersiz erkekler tarafından çiğnenen özgür ruhlu bir kadındı ve bu kez de kaderin adaletsizliği onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine de gülümsemeye ve her şeye rağmen yaşamaya devam ediyordu. Sığınağın düzenlediği gezi için yeni bir elbise aldığını, hoş kesimi ve rengi Bay Fasso'nun gözlerini andırdığı için o elbiseyi seçtiğini Dylan'a anlatırken kıkırdıyordu. Ama Dylan yakışıklı ve bekâr yardımseverle fazla flört etmemesini söyleyerek annesiyle şakalaşsa da kalbi kırılıyordu.

Sharon her zamanki gibi neşeli davranıyordu ama Dylan onu çok iyi tanıyordu. Sesi, Dylan ve seyahat arkadaşlarının geceyi geçirdikleri küçük kasaba Jicín'in sunduğu telefon hizmetiyle açıklanamayacak biçimde nefessiz kalmış gibi geliyordu. Annesiyle sadece yirmi dakika konuşmuştu fakat telefonu kapattıklarında Sharon'ın sesinin oldukça bitkin

geldiğinden emindi.

Dylan bilgisayarını kapatıp dar yatağının yanına koyarken titrek bir şekilde nefes verdi. Çalışmak yerine, belki de Janet, Marie ve Nancy ile barda bira içip sosisli yemeliydi, içinden pek sosyalleşmek gelmemiştir -doğrusu hâlâ gelmiyordu- ama odada tek başına oturdukça, ne kadar yalnız olduğunun daha çok farkına varıyordu. Sessizlik sadece tek bir şeyi düşünmesine neden oluyordu; annesi gittiğinde hayatını dolduracak o son ve korkunç sessizliği...

Dylan bunu düşünmek bile istemiyordu.

Bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp ayağa kalktı. İçeri hava girmesi için sokağa bakan birinci katın penceresi açık bırakılmıştı ama Dylan boğuluyormuş gibi hissediyordu. Camı kaldırıp derin bir nefes aldı, turistlerin ve kasabalıların gezmelerini izledi.

Lanet olsun, beyazlar içindeki ruhani kadın da oradaydı.

Arabaların telaşından ve etrafındaki yayalardan hiç etkilenmeden yolun ortasında duruyordu. Görüntüsü karanlıkta yarı saydamdı, figürü öncekine kıyasla daha az belirgindi ve her saniye daha da soluyordu. Ama gözlerini Dylan'a dikmişti. Hayalet bu kez konuşmadı, sadece Dylan'ın göğsünün sıkışmasına neden olan bir umutsuzlukla ona baktı.

"Git buradan," diye fısıldadı hayalete. "Benden ne istediğini bilmiyorum ve şu anda seninle uğraşamam."

Bir yandan da bundan hiç hoşlanmıyordu, işi sallantıdayken belki de Öteki Taraftan gelen ziyaretçileri bu şekilde terslememeliydi. Hiçbir şey patronu Coleman Hogg'u ölü insanları görebilen bir gazeteciye sahip olmak kadar memnun edemezdi. Fırsatçı herif muhtemelen onunla yeni bir iş kurmak için ısrar ederdi.

Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Bir erkeğin doğuştan gelen bu tuhaf, biraz da güvenilmez yeteneğinden faydalanmasına izin vermişti ve sonu kötü olmuştu. Dylan on iki yaşından beri babasını görmemiştir. Kasabadan ve hayatından çekip giderken Bobby Alexander'ın kızına ettiği küfürler ve bariz tiksintisi onun için ağır bir darbe olmuştu.

Bu, Dylan'ın hayatındaki en acı gün olmuştu ama iyi bir ders almıştı: Güvenebileceği çok az değerli insan vardı, hayatta kalmak istiyorsa en iyi olanı bulmalıydı.

Bu çok işine yarayan bir felsefeydi, tek istisna annesiydi. Sharon Alexander onun kayası, tek sırdaşı ve gerçekten güvenebileceği tek insandı. Dylan'ın tüm sırlarını, umutlarını ve hayallerini biliyordu. Tüm sorunlarını ve korkularını da biliyordu... biri hariç. Dylan hâlâ Sharon için cesur olmaya, kanserin nüksetmesinden ne kadar korktuğunu ona belli etmemeye çalışıyordu. Henüz bu korkuyu itiraf etmek ya da dile getirerek güçlendirmek istemiyordu.

"Lanet olsun," diye sinirle fısıldadı Dylan, gözyaşları gözlerine batmaya başlayınca.

Hayatının büyük bir bölümü boyunca uyguladığı çelik gibi kontrolüyle gözyaşlarını bastırdı. Dylan Alexander ağlamadı. Babasının gecenin içinde hızla kayboluşunu izleyen kalbi kırık, ihanete uğramış o küçük kız o günden beri ağlamamıştı.

Hayır, kendine acımanın ve üzülmünün ona hiçbir zaman yararı olmamıştı. Öfke çok daha yararlı bir mücadele yöntemi. Ve öfkenin işe yaramadığı zamanlarda, yeterli

miktarda inkârla çözülemeyecek hiçbir şey yoktu.

Dylan pencereden uzaklaşıp çıplak ayaklarını yıpranmış yürüyüş ayakkabılarına soktu. Bilgisayarını kimse yokken odada bırakmak istemediğinden, ince gümüş rengi dizüstü bilgisayarını omuz çantasına koydu ve el çantasını alıp Janet ve diğerlerinin yanında gitti. Belki de insanlarla biraz vakit geçirip sohbet etmek o kadar da kötü olmayabilirdi.

Akşam olduğunda, ağaçlıkların arasında ve dağ patikalarında dolaşan insanların çoğu gitmişti. Mağaranın dışında hava tamamen karanlık olduğundan, etrafta Rio'nun kayanın karanlık boşluğunda neden olacağı patlamayı duyabilecek hiç kimse yoktu.

Elinde ancak mağaranın girişini sonsuza dek mühürlemeye yetecek kadar C-4 vardı, lanet olası dağı yerle bir edecek kadar patlayıcısı yoktu. Nikolai, birlik alanın emniyetini sağlayacak olan Rio'nun yanından ayrılmadan önce bundan emin olmuştu. Neyse ki bunu halletmişti, çünkü Rio çatlak beyninin ayrıntıları hatırlayabileceğine güvenmiyordu.

Fünyedeki küçük kablolardan biriyle uğraşırken sertçe küfretti. Çoktan bulanıklaşmaya başlayan görüş alanı onu iyice sinir ediyordu. Alnı terlediği için tenine yapışan uzun saçları gözlerine giriyordu. Homurdanarak elini yüzünde gezdirdi ve önündeki açık renk patlayıcı maddeye sinirle baktı.

Bölmelere patlayıcı kapsüller doldurmuş muydu?

Hatırlamıyordu...

"Odaklansana, aptal!" diye kendisini azarladı, onun için çok kolay olması gereken bir şeyin -Boston'daki o depoda uğradığı saldırının öncesinde olduğu gibi- saatler alması onu sabırsızlandırıyordu.

Vücudunun yaşaması için gerekli olan kandan yoksun kalmasıyla, bedeninin uyuşması durumu daha çok zorlaştırıyordu.

Kendisinden nefret etmenin teşvikiyle, Rio parmağını C-4'ün küçük macunumsu bloklarından birine sokup yırttı.

Güzel. Düzenek olması gerektiği gibi oradaydı.

Oraya koyup koymadığını hatırlamamasının ya da bölmelerden birinin ezilmiş gibi görünmesinin önemi yoktu, bu işi daha önce en az bir kez yapmış olmalıydı. C-4 stokunu toplayıp mağaranın dar ağzına taşıdı. Niko'nun ona söylediği şekilde kum taşının içindeki oyuğa koydu. Sonra ateşleyiciyi almak için mağaraya geri döndü.

Lanet olsun!

Üzerindeki kablolar karman çormandı.

Onları kendisi mi karıştırmıştı? Nasıl? Ve ne zaman?

Alete öfkeyle bakarak, "Lanet olası şey!" diye kükredi, aniden sinirden gözleri kararmıştı.

Başı öylesine dönüyordu ki dizlerinin onu taşımadığını hissetti. Vücudu kurşundan yapılmış gibi sert zemine yapıştı. Fünyenin bir yerlerde tozun içine doğru kaydığını duydu ama uzanamadı. Kolları çok ağırdı ve başını kaldıramıyordu, gerçeklikten kopmuş bir halde bilinci süzülüyordu, sanki zihni onu esir alan berbat haldeki bedeninden kopup kaçmak istiyor gibiydi.

Güçlü bir mide bulantısı onu yere doğru bastırdı, bir an önce kontrolünü ele alamazsa, kendinden geçeceğini biliyordu.

Haftalar önce avlanmayı bırakması aptalcaydı. O Soylulardan biriydi. Güçlü olmak ve yaşamak için insan kanına ihtiyacı vardı. Kan üzüntü ve deliliğin ondan uzak durmasını sağlardı. Ama artık öldürmeden avlanabileceğine inanmıyordu. Buraya, bu büyük ormanlık uçuruma geldiğinden beri birçok kez çok yaklaşmıştı.

O birkaç kerede sık sık aç bir şekilde dışarı çıktığında, neredeyse civardaki kasaba ve köylerde yaşayan insanlar tarafından görülecekti. Bir sene önce sağ kurtulduğu Boston'daki patlamadan beri, hiç de kolay unutulmayan bir yüze sahipti.

Maldecido.

Kelimeler uzaklardan bir yerden ona tıslıyordu. Dışarıdan değil, annesinin ülkesinin dilinde geçmişinin derinliklerinden geliyordu.

Manos del diablo,

Comedor de la sangre.

Monstruo.

Acılı zihninin pusuna rağmen, ona takılan lakapları hatırlıyordu. Çocukluğunda duyduğu isimler. Şimdi bile aklından çıkmayan isimler.

Lanetli.

Şeytanın elleri.

Kan emici.

Canavar.

Evet, öyleydi, hem de hiç olmadığı kadar. Hayatının saklanarak, geceleri karanlık ağaçlıklar ve tepelerde bir hayvan gibi fırsat kollayarak başlamış... ve aynı şekilde bitecek olması çok ironikti.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı, güçsüzce uzandı ama ateşleyiciyi yakalamayı başaramadı. "Lütfen... buna son vermeme izin ver."

Dylan boşalan bira bardağını masaya koyar koymaz bir yenisi önüne getirildi. Bara varıp seyahat arkadaşlarıyla buluştuğundan beri üçüncü birasını içiyordu -barla ilgilenen genç adam bu son servisi büyük bir gülümsemeyle yapmıştı.

"İçkileriniz benden, hanımlar," dedi ağır aksanıyla, تنها köyde Çekçe ya da Almanca dışında dil bilen birkaç kasabalıdan biriydi.

"Ah, tanrım! Teşekkür ederiz, Goran," dedi Janet ve kıkırdayarak boş bardağını teslim edip bal rengi köpüklü birasını aldı. "Çok iyisin, bize güzel kasabandan bahsedip içki ısmarlıyorsun. Bunu yapmana gerçekten hiç gerek yok."

"Benim için bir zevk," diye mırıldandı genç adam.

Kahverengi dostça bakışları en çok Dylan'ın üzerinde kaldı, seyahat arkadaşlarının hepsi Amerikalı Emekliler Birliği üyeliğine uygun olmasalardı bunu büyük bir iltifat olarak değerlendirebilirdi. Dylan yakışıklı ve çocuksu barmenden muhtemelen beş on yaş daha büyük olmalıydı ama bu çocuğun ondan hoşlanmasını kendi çıkarı için kullanmasına engel değildi.

İçki içmek ya da bir erkekle birlikte olmakla ilgilendiğinden değildi. Goran'ın çevredeki dağlardan ve çeşitli söylentilerden bahsetmesi Dylan'ın ilgisini çekmişti. Genç Çek bu bölgede büyümüştü ve uzun bir süre Dylan'ın o sabah tırmandığı bölgeyi araştırmıştı.

"Burası çok güzel," dedi Nancy ona. "Turist broşürü yalan söylemiyormuş; burası gerçekten de cennet."

"Ve çok büyük, sıra dışı bir bölge," diye ekledi Marie. "Sanırım buradaki her şeyi görebilmek için en az bir aya ihtiyacımız var. Yarın Prag'a dönecek olmamız çok kötü."

"Evet, çok kötü," dedi Goran, Dylan'a bakarak.

"Peki ya mağaralar?" Fazla belli etmeden hikâyesi için detaylar toplamaya çalışıyordu, kasabalıların ana yoldan sapıp tek başına dağlara tırmanmaya kalkmasından pek hoşlanmayacaklarını biliyordu. "Haritamızda işaretli birkaç mağara gördüm ama daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Henüz keşfedilmemiş ya da halka açık olmayan mağaralar?"

Genç adam kafasını salladı. "Ah, evet. Muhtemelen yüzlerce mağara ve birkaç uçurum var. Çoğu hâlâ belgeleniyor."

Birasını yudumlayan Janet, "Dylan bugün mağaraların birinde eski bir taş mezar görmüş," diye masumca ağzından kaçırdı.

Goran kıkırdadı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Ne gördün?"

"Ne gördüğümünden emin değilim." Dylan umursamazca omuzlarını silkti, gerçekten önemli bir şey keşfettiye niyetini belli etmek istemiyordu. "İçerisi çok karanlıktı ve sanırım sıcak zihnimin üzerinde oyunlar oynuyordu."

"Hangi mağaradaydın?" diye sordu genç adam. "Belki biliyorumdur."

"Ah, tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum. Gerçekten önemi yok."

"Bir varlık hissettiğini söyledi," diye Janet tekrar araya girdi. "Bu şekilde tarif etmemiş miydin tatlım? Sen mağaradayken sanki... uyanan karanlık bir varlık. Sanırım böyle söylemiştin."

"Önemli bir şey olmadığına eminim." Dylan kaşlarını çatarak masanın öteki tarafındaki kötü bir niyeti olmayan ama fazla çenesi düşük olan yaşlı kadına baktı. Ama bu hiçbir işe yaramadı. Goran, Dylan'a doğru masada eğilirken, Janet tatlı bir çöpçatan gibi göz kırptı.

"Biliyor musun, eskiden o dağlarda bir kötülük olduğu anlatılırdı," dedi sır verircesine alçak ama neşeli bir sesle. "Birçok efsane o ağaçlıklarda yaşayan iblisler hakkında insanları uyarır."

"Bu doğru mu?" diye sordu jest yaparak.

"Ah, elbette, insanlara benzeyen ama hiç de insan gibi olmayan korkunç yaratıklar. Köylüler canavarların arasında yaşadıklarına ikna olmuşlardı."

Dylan bardağını kaldırırken hafifçe kaşlarını çattı. "Canavarlara inanmam."

"Ben de inanmıyorum, elbette," dedi Goran. "Ama büyükbabam inanıyor. Ondan önceki büyükbabam ve yüzlerce sene önce bu bölgede çiftçilik yapan ailemdeki herkes inanırdı. Ormanın kenarındaki arazi büyükbabama aitti. Birkaç ay önce yaratıklardan birini gördüğünü söyledi. Tarla çalışanlarından birine saldırmış."

"Öyle mi?" Dylan bir türlü gelmeyen can alıcı noktayı bekleyerek barmene baktı.

"Büyükbabamın anlattığına göre, hava karardıktan sonraymış. O ve Matej ahıra bazı

malzemeler taşırken, büyükbabam tarladan tuhaf bir ses geldiğini duymuş. Ne olduğuna bakmaya gitmiş ve Matej'i yerde bulmuş. Matej'in üzerine doğru eğilmiş bir adam boynunu ağzına doğru tutuyormuş; boynu kanıyormuş."

"Yüce Tanrım!" dedi Janet hayretle. "Zavallı adam sağ kurtuldu mu?"

"Evet, kurtuldu. Büyükbabam yaratığa karşı silah olarak kullanabileceği bir şey almak için gittiği ahırdan geri döndüğünde Matej'i yerde tek başına yatarken bulmuş. Gömleğine bulaşan kan dışında üzerinde hiçbir iz yokmuş ve saldırıyı hatırlamıyormuş. Matej'e saldıran adam ya da iblis, büyükbabamın anlattıklarına inanılırsa bir daha görülmemiş."

Janet hayretle inledi. "Neyse ki! Korku filminden bir sahne gibi, değil mi?"

Nancy ve Marie korkmuş görünüyordu, anlaşılan kadınların üçü de Goran'ın inanılması güç hikâyesini yutmuştu -tam anlamıyla salak gibi inanmışlardı. Dylan ise hâlâ şüpheciliğini koruyordu. Ama aklının bir köşesinde, eski insan kalıntılarıyla dolu boş bir dağ mezarı hikâyesinin, ilk elden tecrübe edilen bir tür vampir saldırısından daha cazip olup olmadığını merak ediyordu. Sözde kurbanın ne hatırladıklarıyla ne de fiziksel kanıtlarla herhangi bir şey teyit edemezdi gerçi; gazetedeki patronu batıl inançları olan ve muhtemelen görme yetisi bozuk taşralı, yaşlı bir adamın anlattıkları üzerine gitmekte hiç tereddüt etmezdi. Ne de olsa, daha önce bundan çok daha azının olduğu haberler yapmışlardı.

"Büyükbabanla gördükleri hakkında konuşabilir miyim?"

"Dylan gazetecidir," dedi yardımsever Janet, açıklamak zorunda hissetmiş olması kimseyi şaşırtmadı. "New York'ta yaşıyor. Hiç New York'ta bulundun mu Goran?"

"Hayır, orada hiç bulunmadım ama bir gün görmeyi çok isterim," diye yanıtladı yine Dylan'a bakarak. "Gerçekten gazeteci misin?"

"Hayır, pek sayılmaz. Belki bir gün olurum. Şimdilik, yazdığım şeyler... sanırım insanların ilgisini çeken hikâyeler olduğunu söyleyebiliriz." Barmene gülümsedi. "Sence büyükbaban benimle görüşmek ister mi?"

"Üzgünüm ama o öldü. Geçen ay uykusunda felç geçirdi ve bir daha uyanmadı."

"Ah." Dylan'ın kalbi gerçek bir pişmanlıkla sızladı ve haber açlığı hemen geri plana düştü. "Kaybın için çok üzgünüm Goran."

Hafifçe başını salladı. "O şanslı bir adamdı. Keşke hepimiz büyükbabam gibi doksan iki yaşına kadar yaşasak, değil mi?"

"Evet," diyen Dylan, annesinin arkadaşlarının anlayış dolu bakışlarını üzerinde hissetti. "Keşke."

Küçük bir grup bara girerken, "Yeni müşterilerim geldi," dedi. "Şimdi gitmeliyim. Geri döndüğümde, belki bana New York'u anlatırsın Dylan."

Giderken, Janet'in genç ve sevimli Goran'ı Amerika'ya davet etmesinin ne kadar harika bir fikir olduğu hakkında düşüncelerini belli etmesine fırsat bırakmadan, Dylan abartılı biçimde esner gibi yaptı.

"Vay canına, sanırım bugün temiz havaya çok fazla maruz kaldım, gerçekten çok yorgunum. Sanırım geceyi erken noktalayacağım, yatmadan önce yapmam gereken birkaç şey ve göndermem gereken bazı e-postalar var."

"Emin misin, tatlım?"

Dylan, Janet'a güçsüzce kafasını salladı. "Evet. Uzun bir gün oldu." Yerinden kalkıp tahta bar sandalyesinin arkasına astığı omuz çantasını aldı. Kendi hesabını ve iyi bir bahşisi karşılayacak kadar Çek kronu çıkaran Dylan parayı masaya koydu. "Odada görüşürüz."

Bardan sokağın aşağısındaki otele yaptığı kısa yürüyüş sırasında Dylan bilgisayarının klavyesine dokunmak için sabırsızlanıyordu. Odasına girip bilgisayarını açtı ve hızla şekillenen hikâyeye ayak uydurmaya çalıştı. Haber geliştikçe Dylan gülümsedi. Artık eski bir mağara mezarı ve tozlu kemiklerle ilgili basit bir haber değil; gerçek, nefes alan, hâlâ bu sessiz sakin Avrupa kasabasının ormanlarında olabilecek bir kötülüğün, insanın kanını donduran hikayesiydi.

Aradığı kelimeleri bulmuştu.

Artık tek ihtiyacı olan iblisin yaşadığı mağaranın birkaç resmiydi.

Üçüncü Bölüm

Dağ bölgesinde sabahın erken saatleriydi, çoğu turist grubunun ve yürüyüşçülerin dışarıda olmayacağı kadar erkendi. Yine de Dylan ana girişten kaçınıp tek başına ağaçlıklara daldı. Ormana girdikten kısa bir süre sonra hafif bir yağmur başladı, gökyüzündeki kurşun rengi bulutlardan düşen hafif bir yaz yağmuruydu. Dylan adımlarını hızlandırıp önceki gün seyahat arkadaşlarıyla gittiği dağ patikasını bulmaya çalışırken, yürüyüş ayakkabıları ayaklarının altındaki nemli çam iğnelerini hafifçe eziyordu.

Beyazlar içindeki koyu renk saçlı kadından iz yoktu ama Dylan'ın mağaranın yolunu bulması için hayaletlere ihtiyacı da yoktu. Hafızası ve damarlarındaki kanın hızlanmasıyla yolunu bulup, dik ve güvenilmez eğimde gizli mağaranın dışındaki kum taşı çıkıntısına doğru tırmanmaya başladı.

Bulutlu havada, dar açıklık bugün daha da karanlık görünüyordu. Kum taşı etrafa topraksı ve eski bir koku yayıyordu. Dylan sırt çantasını indirip, fermuarlı gözlerinden birinden küçük fenerini çıkardı. İnce metal çarkı çevirip ışığı mağaranın karanlık girişine doğru tuttu.

İçeri gir, mezarın ve müthiş duvar yazılarının birkaç resmini çek ve buradan defolup git.

Korkmuyordu. Neden korksun ki? Sadece bir tür eski mezarlıktı ve uzun zaman önce terk edilmişti. Korkulacak hiçbir şey yoktu.

Korku filmlerinde her şeyden bihaber aktrisler de kana bulanmadan önce böyle söylemezler miydi?

Dylan içinden kendine kızdı. Ne de olsa bu gerçek hayattı. Baltası olan bir delinin ya da insan etiyle beslenen yaşayan bir ölünün bu mağaranın karanlığında sinsice bekleme ihtimali Goran'ın büyükbabasının gördüğünü iddia ettiği kan emici canavarla yüz yüze gelmesiyle aynıydı. Diğer bir deyişle yok denecek kadar azdı.

Arkasında hafifçe yağmur yağarken, Dylan kayanın dar duvarlarının arasından geçip dikkatle mağarada ilerledi. Birkaç metreyi geride bıraktıktan sonra, geçit daha yoğun bir karanlığa açıldı. Dylan fenerini mağaranın çapı boyunca gezdirdi, duvarlardaki ayrıntılı işaretler ve mağaranın tam ortasındaki dikdörtgen taş yığını karşısında dünkü kadar şaşkındı.

Yerde sere serpe yatan adamı neredeyse üzerine çıkana dek fark etmedi.

"Tanrım!"

Aniden nefesini tutup geri çekildi, şoku atlatana kadar fenerinin ışığı sağa sola sekip durdu. Işığı tekrar adamın yattığı yere doğru tuttu... ve hiçbir şey göremedi.

Ama adam tam oradaydı. Zihninde dağınık koyu kahverengi saçlarını ve tozlu, eski püskü siyah kıyafetini hâlâ görebiliyordu. Muhtemelen bir berduştı. Bölgenin evsizlerinin bu alana yerleşmesi herhalde sıra dışı olamazdı.

"Merhaba?" dedi ve ışığı mağaranın tüm yüzeyinde dolaştırdı. Birkaç kurukafa ve düzensizce etrafa saçılmış kemiklerden başka bir şey yoktu. Yaşayan, Dylan'ın

tahminlerine göre en azından son bir asırdır yaşayan bir şeye dair hiçbir iz yoktu.

Nereye gitmişti? Birkaç metre ötedeki büyük, açık mezara kısaca göz attı.

"Dinle, burada olduğunu biliyorum. Sorun değil. Seni korkutmak istemedim," diye ekledi, her ne kadar ona güven vermeye çalışması anlamsız olsa da. Adam bir doksan boyunda olmalıydı, bir anlık görüşünden bile uzun kol ve bacaklarının oldukça kaslı olduğu dikkatinden kaçmamıştı. Ancak mağaranın zeminindeki duruşundan acı ve çaresizlik içinde olduğu yansıyor. 'Yaralı mısın? Yardıma ihtiyacın var mı? Adın ne?'"

Yanıt yoktu. Çıt çıkmıyordu.

"*Dobry den?*" diye seslendi, sınırlı Çekçe bilgisiyle ona ulaşmaya çalıştı. "*Mluvíte ánglicky?*"

Hiçbir yanıt alamadı.

"*Sprechen sie Deutsch?*"

Hiçbir şey.

"Özür dilerim ama, liseden kalma İspanyolca bilgime başvurup kendimi utandırmamı istemiyorsan elimden bu kadarı geliyor." Işığı yukarı doğru çevirip mağaranın yüksek duvarlarını gözden geçirdi. "Nedense, İspanyolcayla pek bir yere varamayacağımızı düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Yavaşça dönerken, ışık başının üzerindeki bir çıkıntıdan sekti. Üç metre kadar yukarıda dimdik, kavisli bir kum taşı yükseliyordu. Kimse oraya çıkamazdı.

Yoksa çıkabilir miydi...?

Bu düşüncesinin üzerinden çok geçmeden, çıkıntıyı aydınlatan ince ışık titremeye başladı. Yavaşça güçsüzleşti ve sonra tamamen söndü.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Dylan. Birkaç kez fenere avucunun içiyle vurduktan sonra, lanet olası şeyi deliye dönmüşçesine çalıştırmaya çalıştı. Amerika'dan ayrılmadan önce yeni piller takmış olmasına rağmen fener kapanmıştı. "Lanet, lanet, lanet."

Tamamen karanlığa gömülen Dylan huzursuz bir hisse kapıldı.

Yukarıdaki bir taştan gelen sürtünme sesini duyunca, vücudundaki tüm sinirleri gerildi. Uzun bir sessizlik oldu ve ardından sert zemine inen bir ayak sesi duyuldu, yukarıdaki gölgelerin içinde saklanan her kimse -ya da her neyse- artık mağaranın zeminine, yanına inmişti.

Ardıç ve ılık yaz yağmuru gibi kokuyordu. Ama bunların haricinde, artık yanında olduğu için turuncgillerin kokusunu andıran ani bir adrenalin vardı. Rio karanlık mağarada kadının etrafında daire çizdi, kadın ışıksız ortamda sendelerken, Rio onu gayet net bir şekilde görebiliyordu. Ayakları onu geriye doğru götürdü... ancak sırtı taş duvara dokundu.

"Lanet olsun."

İşitilebilir bir şekilde yutkundu, başka bir yol denemek için döndü ama işe yaramaz feneri parmaklarından kayıp mağaranın zeminine düşünce tekrar küfretti. Rio aleti zihin gücüyle söndürmek için çok değerli enerjisini harcamıştı. Düşünce gücüyle nesneleri etkilemek basit bir Soylu yeteneğiydi ama içinde bulunduğu güçsüz durumda, Rio bunu ne

kadar sürdürebileceğinden emin değildi.

"Sanırım arkadaş istemiyorsun," dedi kadın, sağa sola bakan ve nerede olduğunu anlamaya çalışan gözleri karanlıkta kocaman açılmıştı. "O halde, şimdi gideceğim, tamam mı? Sadece buradan... çıkıp gideceğim." Gergin bir şekilde inledi. "Tanrım, buranın lanet olası çıkışı nerede?"

Sağa doğru bir adım atıp mağara duvarı boyunca ilerledi. Çıkıştan uzaklaşıyordu ama Rio ona bunu söylemek için hiçbir neden göremiyordu. Hareket etmeye ve onu mağaranın derinliklerine doğru yönlendirmeye devam etti, davetsiz misafiriyle ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Uyanıp hâlâ hayatta olduğunu ve yalnız olmadığını anladığında, içgüdülerine göre hareket etmişti -güçsüz bir hayvan gibi gölgelerin güvenliğine çekilmişti.

Ama sonra kadın onunla konuşmaya başlamıştı.

Onu tatlılıkla kandırmıştı, bunun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu bilemezdi. Öfkeli ve yarı kaçık, bu yeterince ölümcül bir kombinasyondur ama kadının yanında olmak ona her ne kadar kırgın olsa da hâlâ erkek olduğunu hatırlatmıştı.

Ve iliklerine kadar bir Soyluydu.

Rio kadının kokusunu biraz daha içine çekti, yağmurun ıslattığı solgun tenine dokunmamak için kendisini zor tutuyordu. Açlık içini doldurmuştu, uzun zamandır farkında olmadığı bir açlıktı. Damağından çıkan azı dişlerinin uçları dilinin yumuşak etine battı. Topaz rengi irislerinin az sonra kıpkırmızı amberlere dönüşeceğini bildiğinden, göz kapaklarını kısık tutmaya özen gösteriyordu, kana duyduğu açlık artarken göz bebekleri ince dikey çizgiler haline bürünüyordu.

Genç ve güzel olması tadına bakma isteğini daha çok güçlendiriyordu. Ona dokunmak istiyordu...

Elleri kasıldı, sonra yanlarında yumruklarını sıktı.

Manos del diablo.

Bu ellerle onu incitebilirdi. Vampir genlerinin ona verdiği güç çok büyüktü ama asıl zararı, Rio'nun doğuştan gelen diğer yeteneği verebilirdi. Odaklanarak ve küçük bir dokunuşla, anında bir insanın canını alabilirdi. Gücünü anlayınca, Rio akıllıca ve sertçe bunu kontrol etmeye başlamıştı. Depodaki patlamadan beri artık ölümcül yeteneğini öfke ve göz kararmaları kontrol ediyordu ve bu durum zarar vermeyeceğine güvenmesini imkânsız kılıyordu.

Birlikten ayrılmasının bir nedeni de buydu ve kan için avlanmaktan vazgeçmesinin de payı vardı. Soylular beslenirken nadiren insan Konaklarını öldürürdü; bu en kötü vampir türü olan Issızlardan onları ayıran tek şeydi. Yol yordam bilmeyen kana bağımlı Issızlar çok az kontrol sahibiydiler.

Rio vahşi ve aç gözlerle korkunç alanında gezinen kadını izlerken, ona karşı kontrolünü kaybetmekten korkması onu yerinde tutan tek şeydi.

Bu ve kadının ona karşı nazik davranmış olması.

Korkmamıştı; muhtemelen ne kadar çirkin bir yaratık olduğunu görmediği içindi.

Duvarı takip etmeyi bırakıp, küçük mağaranın ortasına doğru gitti. Rio arkasında duruyordu, o kadar yakındı ki ateş kırmızısı saçlarının kıvrılan uçları yırtık gömleğine değiyordu. Bu esnek ipek tutamı onu fena halde cezbedti ama Rio ellerini yanlarında tuttu.

Gözlerini kapattı ve yukarıdaki çıkıntıdan inmemiş olmayı diledi. Belki o zaman hâlâ onunla konuşuyor olurdu, artan telaşıyla kaskatı kesilmez ve nefes nefese kalmazdı.

"Burada olmamalısın," dedi en sonunda Rio, karanlıkta sesi boğuk bir hırıltıdan farksızdı.

Birden nefesini tuttu, kulağı yerini saptar saptamaz arkasına döndü. Geriye çekildi, yine ondan uzaklaştı. Rio buna memnun olmalıydı.

"İngilizce biliyorsun," dedi kız, uzun bir sessizliğin ardından. "Ama aksanın... Amerikalı değil misin?"

Aksini söylemesi için bir sebep göremiyordu. "Anlaşılan sen Amerikalısın."

"Burası ne? Burada ne yapıyorsun?"

"Artık gitmelisin," dedi ona. Kelimeler kulağına boğuk geliyordu, uzayan azı dişleri yüzünden sözcükler ağzından güçlkle çıkıyordu. "Burada güvende değilsin."

Uyarısını düşünürken aralarında derin bir sessizlik oldu. "Seni görmeme izin ver."

Karanlıkta onu arayan güzel, çilli surata kaşlarını çatarak baktı. Elleriyle onu bulabilecekmiş gibi uzandı. Ellerinden kıl payı kurtuldu.

"Kasabada ne söylediklerini biliyor musun?" diye sordu meydan okurcasına bir ses tonuyla. "Dağlarda bir iblisin yaşadığını söylüyorlar."

"Belki de yaşıyordur."

"Ben iblislere inanmam."

"Belki de inanmalısın." Rio uzayan saçlarının arasından ona baktı, uzun buklelerinin parlayan gözlerini saklamasını umuyordu. "Gitmelisin. Hemen."

Taşıdığı sırt çantasını yavaşça kaldırıp zırh gibi önünde tuttu. "Bu mezar hakkında herhangi bir şey biliyor musun? Bu bir mezar değil mi? Bir tür eski yeraltı mezarı ve kurban odası mı? Peki ya duvarlardaki semboller... onlar ne, bu ne tür bir eski dil?"

Rio hareketsizleşti, çıt çıkarmıyordu. Öylece çekip gideceğini sanmıştı ama onu fena halde haksız çıkarmıştı. Mağarayı bir kez görmüş olması yeterince kötüydü, şimdi de geri dönmüş ve mağaranın gerçeği hakkında çok yakın tahminlerde bulunuyordu. Gitmesine izin veremezdi; yeri ve onu kusursuz bir şekilde hatırlarken bunu yapamazdı.

"Bana elini ver," dedi olabildiğince kibar bir şekilde. "Sana buradan nasıl çıkacağını göstereceğim."

Kız yerinden kıpırdamadı, Rio ona itaat etmesini beklememişti. "Ne zamandır bu dağda yaşıyorsun? Neden burada saklanıyorsun? Neden seni görmeme izin vermiyorsun?"

Sürekli sorular sordu, merakı sorgulamaya dönüşüyordu.

Sırt çantasının fermuarını açtığını duydu.

Lanet olsun. Başka bir fener çıkarırsa, söndürmek için kullanabileceği yeterli zihin gücü yoktu -tüm konsantrasyonunu hafızasını silmek için kullanırken buna yapamazdı.

"Gel," dedi, bu kez daha sabırsız bir şekilde. "Seni incitmeyeceğim."

İncitmemek için elinden geleni yapacaktı ama şimdiden dik durmak bile onu tüketiyordu. Baygınlık geçirmeden mağarayı havaya uçurmak için tüm gücünü muhafaza etmeliydi. Ancak şimdi karşısında aciliyeti olan sorunla uğraşmalıydı.

Yerinden kıpırdamayınca Rio ona doğru yaklaştı ve uzandı. Amacı sırt çantasını tutup onu dışarı çıkarmaktı ama parmakları çantayı kavrayamadan, bu dişi insan çantanın

gözlerinden birinden bir şey çıkarıp önüne doğru uzattı.

"Pekâlâ, gideceğim. Ben sadece... önce yapmam gereken bir şey var."

Rio karanlıkta kaşlarını çatı. "Sen ne ya-"

Hafif bir çıtırtının ardından müthiş bir ışık patlaması oldu.

Rio kükreyip içgüdüsel bir şekilde geriye çekildi. Ardı ardına daha fazla ışık patlaması oldu.

Mantığı onu kör eden şeyin dijital fotoğraf makinesi olduğunu söylüyordu ama bir anlık şaşkınlık sırasında zamanda geçmişe dönmüştü... Boston'daki depoda, havada infilak eden bir bombanın altında duruyordu.

Ani bir patlama sesi duydu, kemiklerinin titrediğini ve nefessiz kaldığını hissetti. Yüzünü bir sıcaklık basmıştı, bir dalga gibi etrafını saran yoğun kül dumanı onu boğuyordu.

Sıcak şarapnelin vücuduna saplandığını hissetti.

İstirap vericiydi ve tam orada bunu tekrar yaşıyor -hissediyordu.

"Hayır!" diye haykırdı, sesi artık insansı değildi, asit gibi içinde dolaşan öfkeyle kendi gibi başka bir şeye dönüşmüştü.

Bacakları güçsüzleşti ve yere çöktü, yansıyan ışık ve acımasız hatıralarıyla gözleri karardı.

Telaşla yanından geçip giden ayak sesleri duydu, duman, metal ve yanan et kokusunun hayali arasında belli belirsiz ardıç, bal ve yağmur kokusu aldı.

Dördüncü Bölüm

O sabah daha sonra, onu ve seyahat arkadaşlarını Jicfn'den Prag'a götürecek olan trene bindiklerinde bile Dylan'ın kalbi hâlâ hızla atıyordu. Vahşi bir adam gibi orada yaşaması biraz psikopatça olsa da mağarada karşılaştığı berduş yüzünden bu kadar gerilmesi çok saçmaydı. Ne de olsa, ona zarar vermemiştir.

Onu dışarı atmadan önce mağaranın resimlerini çekmeye çalıştığında verdiği tuhaf tepkiden anladığı kadarıyla, Dylan korktuğundan daha çok onu korkutmayı başarmıştı.

Dylan tren kompartımanındaki koltuğuna yaslandı, bilgisayarı kucağındaydı. Fotoğrafları iki aleti birbirine bağlayan ince siyah kablo aracılığıyla bilgisayarına aktarırken, dijital fotoğraf makinesindeki küçük resimler ekranda belirdi. Çoğu son birkaç günlük gezileri sırasında çekilmişti ama Dylan en çok son birkaç fotoğrafla ilgileniyordu.

Mağarada çektiği karanlık fotoğraflardan birine çift tıkladı. Fotoğraf genişleyip diz üstü bilgisayarının küçük ekranını kapladı. Dylan uzun ve dağınık saçlarla örtülü yüze dikkatle baktı. Donuk, kahverengi dalgaları keskin elmacık kemiklerinin üzerine gevşekçe düşüyordu, sert bakışlı gözleri ise o ana dek gördüğü en tuhaf amber tonundaydı. Çenesi demir kadar sertti, fotoğrafı engellemek için kaldırdığı elinin arkasında tam gizleyemediği dolgun dudakları haince hırılyormuş gibi geriye çekilmişti.

Adamı daha şeytani göstermek için New York'taki ofisinde çok fazla Photoshop kullanmasına gerek olmayacaktı. Zaten yeterince korkunç görünüyordu.

"Fotoğraflar nasıl çıkmış, tatlım?" Dylan'ın yanındaki koltukta oturan Janet beyaz kıvrıkcık saçlı kafasını ona doğru eğdi. 'Yüce Tanrım! *Bu* da ne böyle?"

Dylan omuzlarını silkti, gözlerini fotoğraftan alamıyordu. "Bu sabah mağarada rastladığım kaçık. Henüz haberi yok ama gazetedeki bir sonraki haberimin yıldızı olacak. Ne düşünüyorsun? Şu surata bir bak ve bana dağlarda dolaşan ve bir sonraki çaresiz kurbanını bekleyen kan emici bir vahşi görmediğini söyle."

Ürperen Janet çapraz bulmacasını çözmeye geri döndü. "Bu tür hikâyeler yüzünden kâbus göreceksin."

Dylan ekrandaki bir sonraki resme tıklarken güldü. "Sanmıyorum. Hiç kâbus görmüyorum. Doğrusu, rüya bile görmüyorum. Her gece uykum bomboş geçiyor."

"Kendini şanslı say," dedi yaşlı kadın. "Hep çok gerçekçi rüyalar görürüm. Küçük bir kızken, rüyamda yatağımın ucunda şarkı söylemeyi ve dans etmeyi seven, tırnakları ojeli beyaz bir süs köpeği görürdüm. Durması ve uyumama izin vermesi için yalvarırdım, ama şarkı söylemeye devam ederdi. Düşünebiliyor musun? Genellikle eski gösteri melodilerini söylerdi, onun en sevdikleriydi. Ben de gösteri melodilerini severim..."

Dylan yanında oturan Janet'in sesini duyuyordu fakat mağarada çektiği fotoğrafların geri kalanına göz gezdirirken onu doğru düzgün dinlediği söylenemezdi. Telaşla mekândan kaçmaya çalışırken, taş mezarın ve duvardaki işaretlerin düzgün bir resmini çekmeyi başarmıştı. İyice göz atma şansı edindiği işaretler daha da etkileyici görünüyordu.

Mağara duvarını baştan sona kaplayan birbirine geçmiş kavisler ve zarif, spiral çizgiler kızıl-kahverengi mürekkeple çizilmişti. Hepsı oldukça fütüristik görünüyordu -daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Mezarın yan tarafını daha fazla sembol ve iç içe geçmiş çizgiler süslüyordu... içlerinden bir tanesi Dylan'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Tuhaf şeklin bulunduğu fotoğrafı büyüttü.

Bu da neydi?

Gözyaşı ve yeni ay son derece belirgindi, bir dizi kıvrımlı çizgi ve geometrik desenin arasındaydılar. Dylan şaşkınlıkla bakakaldı, kafası oldukça karışmıştı. Bu işareti tanıyordu. Daha önce birçok kez görmüştü. Fotoğraflarda değil, kendi vücudunda.

Bu nasıl olabilirdi?

Dylan elini ensesine doğru götürdü, gördükleri onu hayrete düşürmüştü. Parmakları kırmızı bir doğum lekesi taşıdığını bildiği omuriliğinin üzerindeki yumuşak derinin üzerinde dolaştı. Aynen ekranda gördüğüne benziyordu.

Sabit ve soğuk bakışlarını mağaranın ağzına diken Rio, C-4 fünyesinin düğmesine bastı. Uzaktan kumandalı cihaz çalıştığı sırada küçük bir bip sesi duyuldu, yarım saniye geçmeden kayanın içindeki plastik patlayıcı infilak etti. Patlama gürültüsü ve toktu, karanlık ormanda gürleyen bir gök gürültüsü gibiydi. Geçitten yoğun, sarı bir toz bulutu halinde saçılan kum taşları, mağaranın giriş duvarları çöküp oda ve içindekiler mühürlenirken giderek ufalandılar.

Manzarayı aşağıdan izleyen Rio, içeride kalmış olması gerektiğini düşünüyordu -kalacaktı da ancak kendi zayıflığı ve o gün davetsizce çıkagelen kadın buna engel olmuştu.

Hava kararırken dağdan aşağı inmek gücünü fazlasıyla tüketmişti. Yolun büyük bir bölümünü kararlılığı sayesinde gidebilmişti; mağaranın aşağısında yerini alıp patlatıcıyı harekete geçirirken, kendine olan kızgınlığı onu aklı başında ve dinç tutmuştu.

Duman ve yıkıntı rüzgârda dağılırken, Rio başını eğdi. Güçlü işitme yetisi ormandaki hareketi fark etti. Bir hayvana değil, bir insana aitti; hızlı, iki ayaklı adımlar karanlıkta tek başına düzensizce ilerliyordu.

Kolay bir kurban bulduğunu düşünen Rio'nun azı dişleri uzadı. İçgüdüsel bir şekilde görüşü keskinleştirdi, alam taramak için başını çevirirken göz bebekleri kısıldı.

İşte, güneyindeki bir bayırdan aşağı iniyordu. Sırtında kamp çantası olan zayıf bir erkek çalırların arasında ilerlerken, kısa sarı saçları karanlıkta deniz feneri gibi parlıyordu. Rio yürüyüşünün rahatça kayıp yapraklarla örtülü bir yokuştan aşağıdaki patikaya doğru yavaşça koşmasını izledi. Birkaç dakika içinde Rio'nun durduğu yerden geçecekti.

Avlanamayacak kadar yorgundu ama Soylu tarafı tetikte ve hazır; hamle yapma fırsatını bekliyordu.

Beslenmeliydi, çünkü buna son raddede ihtiyacı vardı.

İnsan yaklaştı, ağaçların arasından onu izleyen yırtıcının farkında değildi. Saldırının geleceğini fark etmemişti, ta ki Rio saklandığı yerden bir sıçrayışta üzerine atlayana dek. İnsan o sırada dehşetle çığlık attı. Boş yere çırpınıp durdu.

Rio hızlı davranıp genç adamı yere fırlattıktan sonra, büyük sırt çantasının ağırlığı altında onu hapsetti. İnsanın çıplak boynunu ısırp ağzının sıcak ve taze kanla dolmasına izin verdi. Beslenme anında etkisini göstermiş, kasları, kemikleri ve zihnine yenilenen bir güç göndermişti.

Rio, Konaktan ihtiyaç duyduğu kadar içti. Dilini tenine değdirerek yarasını kapattı; elini insanın terli alnına dokundurarak saldırıya dair tüm hatıralarını sildi.

"Git," dedi ona.

Adam yerden kalktı ve çok geçmeden sarı kafası ve büyük sırt çantası karanlıkta gözden kayboldu.

Rio gökyüzündeki yeni aya baktı, bedeni insanın kanını özümserken nabzının güçlü bir şekilde attığını hissetti.

Gücünü toplamaya ihtiyacı vardı, çünkü gece avı henüz yeni başlamıştı.

Rio başını geriye atıp gecenin havasını dişleri ve azı dişlerinin arasından ciğerlerine çekti. Soylu duyuları keskinleşti, gerçek avının kokusunu arıyordu. Saatler önce bu patikada korkuyla ağaçlık alanı geride bırakmaya çalışıyordu. Ondan korkmalıydı. Alev saçlı güzelin, mağarada rastladığı sır hakkında, ne de bu sırada uyandırdığı hayvan hakkında hiçbir fikri yoktu.

Orman havasının baskın kokularını dikkatle eleyen Rio gülümsedi, nihayet aradığı kokuyu alabilmişti. İçine çektiği kokunun tadını çıkardı. İzinin üzerinden saatler geçmişti ve nemli akşam rüzgârında kokusu hızla hafifliyordu, ama Rio nerede olsa onu tanırdı.

Onu bulacaktı.

Ne kadar uzağa giderse gitsin.

Besinci Bölüm

Tuhaf başlayan ve gittikçe tuhaflaşan bir günde, Dylan o gece Prag'taki akşam yemeğinden sonra açtığı bilgisayarında Coleman Hogg'dan gelen bir e-posta bulmasına şaşırmmalıydı. Öğlen otele vardığında hikâyesini ve dağdaki mağarada çektiği birkaç fotoğrafı göndermişti, birkaç gün sonra eve dönene dek patronundan haber almayı beklemiyordu.

Ama Jicín'in dışındaki mağarada bulduğu şeyle ilgilenmişti -hatta o kadar ilgilenmişti ki Dylan ile birlikte gidip birkaç fotoğraf daha çekmesi için Prag'dan bir fotoğrafçı bile tutmuştu.

Patronundan gelen mesaja göz atarken, "Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandı Dylan.

"Toplansan iyi edersin, tatlım. Trenimizi kaçırmayı istemeyiz." Janet yarısı dolu birkaç şişeyi plastik bir poşete koyup ağzını kapattı. "Banyodaki el losyonunu isteyen var mı yoksa ben alabilir miyim? Ayrıca açılmamış bir el sabunu da var..."

Dylan o gece Prag'dan ayrılacakları için hazırlanmakla meşgul olan üç seyahat arkadaşının sohbetlerine aldırış etmedi.

"Lanet olsun."

"Ne oldu?" diye soran Nancy, küçük bavulunun fermuarını çekip ikiz yataklardan birinin üzerine koydu.

"Patronum bu gece Prag'dan ayrılacağımı söylediğimde, bunun *bu gece* Prag'dan ayrılacağım anlamına geldiğini fark etmemiş olmalı."

Ya da anlamış, ama umursamamıştı. E-postaya göre, Dylan'ın Çek fotoğrafçıyla yarın buluşup Jicín'e dönmesi gerekiyordu.

Marie yanına gidip bilgisayarına baktı. "Haberinle ilgili bir şey mi?"

Dylan kafasını salladı. "Birkaç fotoğraf daha çekersek ilginç olabileceğini düşünüyör. Yarın sabah biriyle buluşmamı istiyor. Benim yerime buluşmayı çoktan ayarlamış bile."

"Ama bir saat içinde tren istasyonunda olmamız gerekiyor," dedi Janet.

"Biliyorum," dedi Dylan ve patronuna cevap yazmaya başladı.

Seyahat arkadaşlarıyla birlikte o gece trenle Viyana'ya hareket edeceklerini ve bunun Amerika'ya dönmeden önceki son durakları olduğunu açıkladı. Fotoğrafçıyla buluşamayacaktı, çünkü saat on civarında buralarda olmayacaktı.

Dylan mesajı yazmayı bitirdi ama imleci *Gönder* tuşuna doğru hareket ettirince mesajı gönderip göndermemekte kararsız kaldı. Coleman Hogg'un gereksizler listesindeki yerini çoktan almıştı. Bu buluşmayı reddederse -her ne sebepten olursa olsun- işine veda etmek zorunda kalacağından emindi.

Her ne kadar kışkırtıcı bir fikir olsa da işinden kovulmak şu an göze alamayacağı bir şeydi.

"Lanet olsun," diye homurdanıp imleci *Sil* tuşuna doğru götürdü. "Benim için artık çok

geç, bu buluşmayı iptal edemem, belki de etmemeliyim. Viyana'ya bensiz gitmek zorundasınız. Burada kalıp haberle ilgilenmeliyim."

Rio insanlarla dolu bir trenle Prag'a vardı, içtiği kan ve vücudundaki tüm sinir uçlarında dolaşan öfke sayesinde, işlek istasyonun platformuna indiğinde Soylulara has içgüdüleri tamamen tetikteydi. Anlaşılan, bu sabahki karşılaşmalarının ardından avı buraya, Prag'a kaçmıştı. Dağdan Jicín'e kadar kokusunun izini sürebilmişti. Oradan sonra, zihin gücünü kullanarak ikna ettiği kasabadaki küçük otelin sahibi işbirliği yaparak onu Amerikalı kadının ve seyahat arkadaşlarının yurtdışı gezilerinin son ayağına doğru hareket edeceklerini söyledikleri Prag'a yönlendirmişti.

Transa giren insan, ayrıca oteldeki kayıp eşyaların bulunduğu odadan Rio'ya hafif bir trençkot vermeye de ikna olmuştu. Mevsime uygun olmayan açık kahverengi giysi ona iki beden ufak olsa da, üzerindeki pis ve kanlı giysileri yeterince saklıyordu. Tarzı, görünümü ya da etrafına yaydığı koku umurunda değildi, yine de ucube gösterisinden fırlamış gibi halkın içine karışarak gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordu.

Kalabalık istasyonda rahat rahat yürürken kamburunu çıkararak Rio kaslı gövdesini ve boyunu gizlemeye çalıştı. Kimse ona dikkatle bakmıyordu; insanlar bilinçaltılarında onu trenler acı acı bağırıp terminalde kükrerken platformlarda aylak aylak dolaşan ya da istasyonun köşelerinde uyuyan düzinelerce talihsiz evsizden biri olarak gördüklerinden ona aldırış etmediler.

Yüzünün sol tarafındaki yarayı gizlemek için başını eğen, dağınık saçlarının altında gözleri tetikte olan Rio, çıkışa yönelip kadının ve lanet olası fotoğraflarının izini sürmeye devam edeceği şehrin kalbine giden yola girdi.

Güçlü aydınlatmalı ve gürültülü istasyonda başı dönmeye başlamış olsa da öfkesi dikkatini korumasını sağlıyordu. Yolunu bulup kaybetmemesi için baş dönmesi ve şaşkınlık hislerine aldırış etmeyip derinlere itti.

Görüş açısını düzeltmeye çalışıp, aniden terminalin ortasında tartışmaya başlayan bir grup genç erkeğin arasından geçti. Rio aralarından geçerken sözlü tartışma fiziksel kavgaya dönüştü, cılız çocuklardan biri cep telefonu ile konuşan ve trenine yetişmeye çalışan iyi giyimli bir İngiliz turiste çarptı. Habersiz adam kaşlarını çatarken bu kasıtlı çarpışmayı atlatıp yoluna devam etti, az önce profesyonel kapkaççılara cüzdanını çaldırdığının farkında bile değildi. Hırsızlar ganimetleriyle kalabalığın içine dağıldılar, muhtemelen gecenin sonuna dek aynı numarayı birkaç kez daha tekrarlayacaklardı.

Başka bir yerde, başka bir zamanda olsaydı, Rio hadlerini bildirmek için genç suçluların peşinden giderdi. Ama kendi türüyle birlikte yaşayan insanların kara meleği olmaktan sıkılmıştı. Birbirlerini kandırmaları ve öldürmeleri artık umurunda değildi. Son zamanlarda umursadığı pek fazla şey yoktu -birlik kardeşliğine ettiği sadakat yemini hariç.

O yemine sadık kalarak çok iyi bir iş çıkarıyordu.

Ona güvendikleri halde birkaç ay önce dağdaki mezarın girişini mühürlemeyerek onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama şimdi bu başarısızlık daha da artmıştı. Artık ortada bir tanık vardı. Hem de fotoğrafları olan bir tanık.

Rio istasyonunun çıkışına doğru hızla ilerlerken, havayı dolduran yüzlerce kokuyu içine çekip acımasız ve kararlı bir konsantrasyonla onları analiz etti.

Ardıç ve bal kokusunu alır almaz adımları durdu.

Başını çevirdi, serbest bırakılan bir av köpeği gibi kokuyu takip etti. Aradığı kişinin kokusu tazeydi.

Tanrılar aşkına.

Peşinde olduğu kadın burada, tren istasyonundaydı.

"Tek başına kalman sorun olmaz, değil mi, tatlım? Seni bu şekilde geride bırakmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Bir şey olmaz."

Hep birlikte Prag'ın merkez tren istasyonunda dururken Dylan, Janet ve diğer iki kadına çabucak sarıldı. Gecenin bu saatinde bile istasyon çok hareketliydi, art deco tarzında bina gezginler, dilenciler ve çok sayıda uyuyan evsiz insanla doluydu.

"Ya sana bir şey olursa?" diye sordu Janet. "Başına bir şey gelirse, kaybolursan ya da saldırıya uğrarsan, annen bizi asla affetmez. Ben de kendimi asla affetmem."

"New York'ta otuz iki senedir yaşamama rağmen henüz ölmedim. Burada tek başıma bir gün geçirebileceğime eminim."

Marie kaşlarını çatı. "Peki ya dönüş uçağın?"

"Çoktan hallettim. Oteldeyken her şeyi değiştirdim. Ertesi gün Prag'dan ayrılacağım."

"Seni bekleyebiliriz, Dylan," Nancy sırt çantasını omzuna attı. "Belki de Viyana'yı boş verip uçuş tarihlerimizi değiştirmeliyiz, böylece eve hep birlikte dönebiliriz."

"Evet," dedi Marie. "Belki de böyle yapmalıyız."

Dylan kafasını salladı. "Kesinlikle olmaz. Hiç gerek yokken, hiçbirinizden tatilinizin son gününü bana bebek bakıcılığı yaparak geçirmenizi isteyemem. Ben yetişkin bir kadıyım. Hiçbir şey olmayacak. Gidin, ben iyiyim."

"Emin misin, tatlım?" diye sordu Janet.

"Evet. Viyana'da iyice eğlenin. Birkaç gün sonra Amerika'da görüşürüz."

Biraz daha endişelenme ve söylenmenin ardından, üç kadın nihayet gidiş platformuna doğru ilerlediler. Dylan da onlarla birlikte yürüyüp trene binerlerken bekledi. Trenin istasyondan uzaklaşmasını izledi, sonra o gece sevdiklerine veda etmek için gelen insanlarla birlikte dönüp gitti.

İstasyon çıkışına doğru ilerlerken birinin onu izlediği izlenimine kapıldı. Muhtemelen Janet'in onun için endişelenmesinden kaynaklanan paranoyaydı. Ama yine de...

Dylan gergin ya da şaşkın görünmemeye çalışarak etrafına küçük bir bakış attı -aptal turistler avlanmayı seven insanların aradığı şeydi. Tıpkı Amerika'daki gibi toplu taşıma alanlarının hırsızların asıl hedefleri olduğunu biliyordu, çıkışın yanındaki ödemeli telefonların yakınında takılan ve kalabalığı süzen gençler dikkatinden kaçmamıştı. Muhtemelen kapkaççılardı. Bu tür yerlerde genellikle gruplar halinde çalıştıklarını duymuştu. Güvende olmak için yolunu uzatıp grubun en uzağındaki kapıdan geçmeyi tercih etti.

Üniformalı bir güvenlik görevlisi, çocukların yanına gidip onlara kapıyı gösterdiğinde kendini oldukça akıllı hissetti. Çocuklar hemen dağıldılar ve Dylan uzanıp önündeki cam kapıyı itti.

Camdaki yansımada tanıdık bir yüz gördü -kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olan bir yüz.

Arkasında, neredeyse ona dokunacak kadar yakında olan iri yarı bir adam, tren platformlarından ona doğru hızla yaklaşıyordu. Yüzüne düşen koyu renk saçlarının altındaki sert gözleri kömür gibi yanıyordu.

Ve ağzı...

Hayatında bundan daha korkunç alaycı bir gülümseme görmemişti. Vahşi bir şekilde geriye doğru çekilmiş dudaklarının ardındaki kusursuz beyaz dişlerini sımsıkı kenetlemişti, kasları geriye çekilen ince yüzü sert, ölümcül bir maske halini almıştı.

Bu oydu, Jicín'in dışındaki mağarada bulduğu adam.

Peşinden bu kadar yol mu gelmişti? Anlaşılan öyle. O gün daha önce onu gördüğünde deli olduğunu düşünmüş olabilirdi ama artık bundan emindi. Ona bakış tarzına bakılırsa tam bir psikopat olmalıydı.

Elleriyle onu parça parça edecekmiş gibi peşinden gidiyordu.

Dylan çığlık attı; korkusunu gizleyememişti. Çıkıştan uzaklaştı, aniden sola sapıp koşmaya başladı, ondan uzaklaşmayı umuyordu. Ancak arkasına doğru küçük bir bakış atınca nabızı daha da hızlı atmaya başladı.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı, içine bir korku düşmüştü.

O olamazdı. Buraya onun için gelmiş olamazdı...

Ama oydu.

İstasyonun güvenlik görevlisinin yanına koşup adamı kolundan yakaladı. "Lütfen yardım edin! Peşimde biri var." Omzunun üzerinden bakıp arkasına işaret etti. "Orada, açık renk trençkotu ve koyu renk saçları olan adam. Lütfen. Bana yardım etmelisiniz!"

Üniformalı Çek kaşlarını çattı ama onu anlamış olmalıydı, çünkü telaşlı hareketini takip edip gözlerini kısarak istasyonu taradı. "Nerede?" diye sordu aksanlı bir İngilizceyle. "Bana adamı gösterin. Neden sizi rahatsız ediyor?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama tam arkamdaydı. Onu gözden kaçıramazsınız; boyu neredeyse iki metre, geniş omuzlu, yüzüne düşen koyu, pis saçları var..."

Biraz daha güvende hissediyordu, arkasını döndü, deliyle yüzleşip tımarhaneye götürülüşünü izlemeye hazırды.

Ancak orada değildi. Dylan kalabalığa göz gezdirerek otlayan koyunların arasında bir kurt gibi göze bataabilecek olan iri yarı adamı aradı. Adamdan hiç iz yoktu. İnsanlar sakın bir şekilde yürüyorlardı, herhangi bir karmaşaya dair bir iz yoktu.

Sanki ortadan kaybolmuştu.

Onu bulamamasına rağmen, "Buralarda bir yerlerde olmalı," diye mırıldandı, ne içeri giren, ne de terminalden çıkan insanlar arasındaydı, ne de istasyonun evsiz ahalisinin arasında. "Tam şuradaydı, yemin ederim. Peşimden geliyordu."

Güvenlik görevlisi bakışlarını ona çevirip kibarca ona gülümseyince kendisini tam bir aptal gibi hissetti. "Artık yok. Şimdi iyi misiniz?"

"Evet, elbette. Sanırım, iyiyim," dedi Dylan ama hiç de iyi hissetmiyordu.

Dikkatle istasyonun ana girişine doğru ilerledi. Gökyüzünün açık ve birçok insanın civardaki parkta ve şehrin kalbine giden sokaklarda yürüdüğü güzel bir yaz gecesi olmasına rağmen, Dylan birkaç blok ötedeki oteline gidebilmek için bir taksi tuttu.

Kendi kendine hayal gördüğünü söyleyip duruyordu -mağaradaki adamın tren istasyonunda onun peşine düşmüş olması mümkün değildi. Yine de taksiden inip hızlı adımlarla otelinin şık lobisine giderken hâlâ gergindi. Odasının dışında durup elektronik kartını bulmaya çalışırken bu his daha da arttı.

Nihayet kapıyı açtığı anda arkasında duyduğu bir ses duraksamasına neden oldu. Etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi. Hayatı buna bağlıymış gibi kendisini odasına atınca, odanın karanlığında buz gibi bir hava etrafını sardı.

"Seni sersem sadece klima," dedi kendi kendine ve lamba düğmesine uzanıp ışığı açtı. Kapının tüm kilitlerini kilitlerken, içinden kendi paranoyasına gülmek geldi.

Loş odanın içinde bir adım attıktan sonra onu gördü.

Mağaradaki kaçık, tren istasyonundaki deli, her nasılsa -ki imkânsızdı- üç metre ötesinde duruyordu.

Şaşkınlıktan Dylan'ın ağzı açık kaldı.

Sonra çığlık attı.

Altıncı Bölüm

Korku dolu ilk ses odaya yayıldığı anda, Rio eliyle kadının ağzını kapattı. İnsan gözlerinin onu takip edemeyeceği kadar hızlı hareket etti, aynı Soylu yeteneğini istasyondan otele kadar bindiği taksiyi takip ederken de kullanmıştı. Ondan önce içeri girdiği için muhtemelen yanından geçtiğini hissetmiş olmalıydı -sadece ani bir soğukluk olarak algılamış olabilirdi- ama şimdi bile gözlerinin gördüklerine zihninin bir anlam vermeye çalıştığını görebiliyordu.

Başını çevirdi, amansız ellerinden kurtulmaya çalıştı. Boğazından bir çığlık daha koptu ve sıcak bir şekilde avcuna çarptı, çabası faydasızdı. Rio'nun parmakları sesini neredeyse tamamen bastırıyordu.

"Sessiz ol." Onu sıkıca tutup itaat etmesini belirten bir bakış attı. "Tek ses bile çıkarmayacaksın, anlıyor musun? Seni incitmeyeceğim."

Bu konuda ciddi olsa da -en azından şimdilik- kadın hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. Şiddetli bir şekilde titriyordu, tüm vücudu kaskatı kesilmişti, titreşen dalgalar halinde korkusu etrafına yayılıyordu. Avucunun kenarında, kocaman olan altın benekli yeşil gözleri deli gibi bakıyordu. Aldığı her kısa ve korku dolu nefeste burun delikleri genişliyordu.

"Sana söylediklerimi yaparsan, canın yanmayacak," dedi kocaman ve korkulu gözlerinin içine bakarak. Yavaşça ağzına yaptığı baskıyı azalttı. Ona verdiği küçük özgürlüğe alışırken dudaklarının nemli sıcaklığı ve kesik nefesi avucunun içini dağladı. "Şimdi elimi ağzından çekeceğim. Sessiz olmanı istiyorum. Anladın mı?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı. Belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı.

"Pekâlâ." Rio elini kaldırdı. "Pekâlâ, çok güzel."

Kadın çığlık atmadı.

Onu ısırdı.

Rio elini çeker çekmez aniden dişlerini başparmağı ve işaret parmağının arasına geçirdi. Rio küfretti, hissettiği acıdan ziyade saldırıyı daha önceden fark edememesine sinirlendi.

Elini ısırdığı kadar çabuk bir şekilde geri çekilip ondan kurtulmayı başardı Dylan. Kilitli kapıya doğru atıldı ama bir adım bile ilerleyemedi. Rio onu arkasından yakaladı, ellerini demir bantlar gibi ona dolamıştı.

"Ah, Tanrım, hayır!" diye bağırdı Dylan ve sertçe dizlerinin üzerine düştü, oldukça hızlı düşmüştü.

Yüz üstü yere serildi. Ani darbenin etkisiyle nefessiz kaldığını fark eden Rio, ciğerlerinin acıdığını biliyordu. Yine de vazgeçmemişti. Lanet olsun, bu dişi insan çok azimliyd.

Son bir hamle yaptı, delice karnının üzerinde süründü, halı kaplı yerden kalkıp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ama onun türü karşısında hiç şansı yoktu.

Rio üzerinde sürünerek onu vücudunun ağırlığının altına hapsetti. Onu sırt üstü çevirip üzerine yerleştğinde kesik kesik soluyordu. Kıpırdandı, hâlâ var gücüyle ona karşı

koyuyordu ama hiçbir yere gidemeyecekti. Rio onu altına hapsetmiş, kollarını kaslı bacaklarıyla yanlarında tutuyordu.

Rio nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Böylesine yakınken, uzun saçlarının yara izlerini kapatabileceğini sanmıyordu. Bu dişi insanın korku dolu bakışlarının, yüzünün sol tarafında bulunan alevlerin ve uçan şarapnel parçalarının bıraktığı ize doğru kaydığını gördü. Tüm pisliğinin altında, kırmızımsı gümüş rengi yara izi daha da kötü görünüyor olmalıydı. Yarı deli bir canavar gibi görünüyor olmalıydı.

Evet, öyle görünüyordu, çünkü bu ta kendisiydi.

Ve sonra, aniden altına hapsettiği kadının yumuşak sıcaklığının farkına vardı. Üzerinde V yakalı vücuduna oturan kısa kollu bir bluz ve düşük belli yanları cepli bej pantolonu vardı. Temiz ve taze kokuyordu, son derece kadınsıydı.

Ve çok güzeldi.

Hem de çok.

Gözlerinin rengini daha önce hiç fark etmemişti, açık sarı benekleri olan canlı, taze bir yeşildi. Şu an ona kuşkuyla bakan o akıllı ve büyüleyici gözlerini koyu kahverengi gür kirpikleri çerçeveliyordu. Narin ve çıkık elmacık kemikleri zarif çenesini vurguluyordu. Hem masum hem de akıllı görünmesini sağlayan bir güzelliği vardı ama Rio'yu en çok etkileyen inanılmaz gözlerindeki gölgelerdi.

Bu kadın hayal kırıklığı ve acıyı tatmıştı. Belki ihaneti de. Daha önce yaralanmıştı ve şimdi Rio hayat tecrübelerine yeni bir korku ekliyordu.

En kötüsü de, onu tahrik etmesiydi.

Sadece onu bacaklarının arasına zaptetmiş olduğunu bilmek değil, kadın onu ısırıldığında kanının bulaştığı güzel dudakları da onu tahrik ediyordu. Rio'nun tüm erkeksi yanı tetikteydi. Tüm Soylu yanı baştan çıkarıcı dudaklarındaki kırmızı ize... ve ipeksi boynunda hızla atan nabzına dikkat kesildi.

Onu istiyordu.

Tanrının unuttuğu o mağarada aylar geçirdikten ve Eva'nın onu birçok açıdan öldüren ihanetinden sonra, Rio bu kadına bakınca kendisini... hayat dolu hissediyordu.

Gözü dönmüştü ve büyük ihtimalle bastıramadığı boğuk hırıltıdan kadın da bunu anlamıştı. Görüşünün keskinleştiğini ve göz bebeklerinin ilgiyle küçüldüğünü hissetti. Sımsıkı kapadığı dudaklarının ardında azı dişleri uzamaya başlarken damağı kaşınıyordu.

Ve birden sertleşmişti. Esirinin üzerindeki baskıyı hafifletse de bu gerçeği saklaması mümkün değildi.

"Lütfen... yapma," dedi kadın ve bir gözyaşı yanağından ipeksi kızıl saçlarına doğru süzüldü. "Aklından ne geçiriyorsan, lütfen... gitmene izin ver. İsteddiğin paraysa, al. Cüzdanım orada."

"Seni ya da paranı istemiyorum," dedi Rio sertçe. Üzerinden kalktı, bastırmakta zorlandığı iki fiziksel tepkisi yüzünden kendisine kızdı. "Ayağa kalk. Tek istediğim fotoğraf makinen."

Yavaşça ayağa kalktı. "Neyim?"

"Mağarada yanında olan fotoğraf makinesi ve çektiğin fotoğraflar. Hepsine ihtiyacım var."

"Fotoğrafları mı istiyorsun? Anlamıyorum-"

"Anlaman gerekmez. Sadece onları bana ver." Hareket etmeyince, Rio delici bir bakış attı. "Onları istiyorum. Hemen."

"Pe-pekalâ," diye kekeledi ve odanın köşesinde duran büyük sırt çantasına doğru gitti. Çantayı karıştırıp küçük dijital kamerayı çıkardı.

Hafıza kartını çıkarmak için açmaya kalktığında, Rio, "Ben hallederim. Onu bana ver," dedi.

Titreyen parmaklarıyla fotoğraf makinesini ona uzattı. "Bunun için mi Prag'a kadar beni takip ettin? Bu fotoğraflar neden bu kadar önemli? Hem beni nasıl buldun?"

Rio sorularına aldırış etmedi. Birkaç dakika sonra bunların hiçbirinin önemi olmayacaktı. Fotoğrafları alacak ve olanları hatırlamaması için kadının hafızasını silecekti.

Fotoğraf makinesini açıp içindekilere göz atarken, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "Bunları herhangi bir alete aktardın mı?"

"Hepsi bu," diye yanıtladı hemen. "Hepsi bu kadar, yemin ederim."

Mağarada çekilen birkaç fotoğrafa baktı; yarı dönüşüm geçirdiği görülen kendi fotoğraflarına ve Kadim olanın uyku odasının ve insan kanıyla duvarlara boyanan *gliflerin* görüldüğü fotoğraflara. "Bunları kimseye gösterdin mi?"

Bunun üzerine yutkunup kafasını salladı. "Bunun ne demek olduğunu hâlâ anlamıyorum."

"Ve anlamayacaksın da," dedi Rio.

Ona doğru yürüdü, aralarında sadece üç adım vardı. Geri çekildi ama sırtı odanın penceresine dayandı. "Aman Tanrım! Canımı yakmayacağını söylemiştin..."

"Sakin ol," dedi. "Yakında bitecek."

"Ah, lanet olsun." Boğazının derinliklerinde işitilebilir boğuk bir inleme takıldı. "Aman Tanrım, gerçekten de beni öldüreceksin..."

"Hayır," dedi Rio vahşice. "Ama sessiz olmana ihtiyacım var."

Ona uzandı. Tek yapması gereken elini alnına dokundurup mağara ve ona dair tüm bildiklerini hafızasından silmekti.

Ama elini ona doğru yaklaştırırken derin bir nefes aldı ve ağzından olduğu yerde donup kalmasına neden olabilecek kelimeler döküldü.

"Bilen tek kişi ben değilim!" Korkudan kesik kesik soluyordu. Telaşla konuşmaya başladı. "Nerede olduğumu bilen insanlar var. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyorlar. O nedenle, o fotoğraflar senin için her ne anlama geliyorsa, beni öldürmek seni korumayacak, çünkü onları gören tek kişi ben değilim."

Ona yalan söylemişti. Onu kandırdığı için Rio daha çok öfkelenmişti. "Başka kimsenin bilmediğini söylemiştin."

"Ve sen de beni incitmeyeceğini söylemiştin."

"Tanrım." Onunla tartışmanın ya da maksadını savunmanın bir yararı yoktu. "Fotoğrafları kime gösterdiğini bana söylemelisin. İsimlerini ve nerede olduklarını bilmiyorum."

Suratını astı, fazla cesurdu. "Neden? Onların da peşinden gidesin diye mi?"

Rio'nun zihni keşif moduna girdi. Eşyalarına bir bakış attı ve otelin sandalyesinde asılı

olan omuz çantasını fark etti. Çanta içinde bir bilgisayar varmış gibi görünüyordu. Çantanın yanına gidip içindeki ince gümüş rengi diz üstü bilgisayarı çıkardı.

Açıp güç düğmesine bastı, bu arada dışı insan yeniden kapıya doğru koşabileceği fikrine kapıldı. Yerinden fırladığında elbette Rio yolunu kesti. Özgürlüğü hayal etme fırsatı bile olmadan önünde durdu, sırtı sıkı sıkıya kilitli kapıya dönüktü.

"Lanet olsun," dedi kadın hayretle, gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Buraya nasıl geldin? Odanın öteki ucundaydın? "

"Evet, oradaydım. Ama artık değilim."

Rio öne doğru bir adım atarak kapıdan uzaklaşırken, onu da geriye gitmeye zorladı. Dışı insan, o yaklaşmayı sürdürdükçe geriye gitmeye devam etti; görünüşe bakılırsa onun ne olduğundan emin değildi.

"Otur," diye emretti Rio. "Ne kadar çabuk işbirliği yaparsan, o kadar çabuk biter."

Yatağın ucuna oturdu ve bilgisayarını açıp internete bağlanmasını izledi. E-postasını taramaya başladı. Sıradan kişisel saçmalıklar ve kısa bir süre önce tarihini değiştirdiği uçak bileti dışında, Rio *Gönderilenler* klasöründe bir tür haber organizasyonuna yollanmış birkaç mesaj buldu -birkaçında fotoğraflar da vardı. Birini açıp hızla içindekilere göz gezdirdi.

"Ah, Tanrım. Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandı. Omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. "Sen lanet bir gazeteci misin?"

Dylan cevap vermeyip, evet cevabının hayır cevabından daha mı çabuk ölümüne neden olacağından emin değilmiş gibi dudağını ısırarak oturdu.

Rio bilgisayarı bırakıp sıkıntılı bir şekilde yürümeye başladı.

Daha önce durumun kötü olduğunu mu düşünmüştü? Şimdi nükleer bir felaketle karşı karşıyaydı. Bir gazeteci. Fotoğraf makinesi, bilgisayarı ve internet bağlantısı olan bir gazeteci. Ne kadar hafıza silmeyi denerse denesin, işe yaramayacaktı.

Bu noktada yardıma ihtiyacı vardı, hem de hemen.

Bilgisayarın başına geçip anında mesajlaşma programını açtı. Gizli bir kullanıcı adıyla birliğin Boston'daki teknik laboratuvarına bağlandı. Adres, savaşçıların bilgisayar dehası Gideon tarafından yedi gün yirmi dört saat izleniyordu. Rio onu, yerini ve bağlantıya geçmek istediğini belirten şifreli bir mesaj girdi.

Gideon hemen geri dönüş yaptı. Rio'nun neye ihtiyacı varsa, birlik bununla ilgilenecekti. Gideon detayları vermesini bekliyordu.

"Cep telefonun var mı?" diye sordu sessizce yanında oturan gazeteciye. Kafasını sallayınca, Rio masanın üzerindeki telefonu kapıp otelin numarasını tuşladı. "Oda numarası ne? Numara, lanet olası!"

"Ah, 310," dedi Dylan. "Neden? Kimi arıyorsun? Bana neler olduğunu söyleyecek misin?"

"Hasar kontrolü," dedi Rio ve bir saniye sonra telefon çalmaya başladı.

Ahizeyi kaldırdı, hattın öteki ucundaki İngiliz aksanını duymasına gerek olmadan arayanın Gideon olduğunu biliyordu. "Bozuk bir sinyalden arıyorum Rio, o yüzden rahatça konuşabilirsin. Ne oldu? Daha da önemlisi, bunca zamandır nerelerdeydin? Tanrı aşkına, beş aydır ortalarda yoksun. Ne yazıyor, ne de arıyorsun... Yoksa artık beni sevmiyor musun?"

Tanıdık bir ses duymak çok güzeldi. Şartlar farklı olsa Rio gülümseyebilirdi, ama işler onun açısından çok karışık. "Burada hiç hoş olmayan bir durum var, dostum."

Gideon'un neşesi kaçtı, savaşçı tamamen meseleye odaklandı. "Anlat."

"Prag'dayım. Yanımda bir gazeteci var -bir dişi. Amerikalı. Dağda bazı fotoğraflar çekti, Gideon. Uyku odası ve duvarlardaki *gliflerin* fotoğraflarını."

"Tanrım. Oraya nasıl girip o fotoğrafları çekti? Ve ne zaman? O mağara en son sizin orada olduğunuz Şubat'tan beri mühürlü."

Ah, lanet olsun. Bundan kaçışı yoktu. Ona gerçeği söylemek zorundaydı. "Mağara mühürlenmemişti. Bazı gecikmeler oldu... Lanet olası şeyi bugün kapatabildim. Fotoğraflar çekildikten sonra."

Gideon küfretti. "Pekâlâ. Hafızasını sildiğini varsayıyorum, peki ya fotoğraflar? Onlar sende mi?"

"Evet bende, ama asıl sorun da bu. Onları gören tek kişi bu dişi değil. Çoktan çalıştığı gazeteye ve birkaç kişiye yollamış. Tek başıma bunu halledebilseydim, ederdim. Ama ne yazık ki durum daha ciddi dostum."

Gideon bir süre sessiz kaldı, hiç şüphesiz Rio'nun berbat ettiği işin sonsuz sonuçlarını hesaplıyordu, yine de bunları dile getirmeyecek kadar akıllıydı. "Öncelikle seni oradan daha güvenli bir yere almalıyız. O dişi de. Birinin gelip sizi almasını sağlayana kadar onu tutabilir misin?"

"Nasıl istersen. Bu benim pisiğim, temizlemek için ne gerekiyorsa yapacağımdan emin olabilirsin."

Rio belli belirsiz bir klavye sesi duydu. "Berlin'den Andreas Reichen ile irtibata geçiyorum." Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, Gideon Boston'daki diğer hatta konuşmaya başladı. Çok geçmeden Rio'ya döndü. "Biri sizi alıp Reichen'in barınağına götürecektir, ama elemanının sana ulaşması bir saati alabilir."

"Sorun değil."

"Onaylıyorum," dedi Gideon, Rio'nun kışını beladan kurtarmak çocuk oyunuymuş gibi hemen lojistiği halletmeye koyuldu. "Pekâlâ, her şey tamam. Nakil gerçekleşeceği zaman tekrar ararım."

"Hazır olacağım. Hey, Gideon... teşekkür ederim."

"Sorun değil. Geri dönmene sevindim, Rio. Sana ihtiyacımız var, dostum. Sensiz buraların tadı yok."

Şu an Gideon'a geri dönmeyeceğini söylemenin iyi olmayacağını düşünerek, "Berlin'den haber veririm," dedi.

Ölümle randevusu ertelenmişti ama şu son durumu kontrolü altına alır almaz, geri dönüşü olmaksızın gidecekti.

Yedinci Bölüm

Dylan sessizce yatağında oturup karanlık yabancının bilgisayar ve fotoğraf makinesine el koymasını, sonra da eşyalarını karıştırmasını izledi. Ona engel olmamak dışında başka bir seçeneği yoktu. En ufak hareketi bile her defasında dikkatini çekiyordu ve otel odasının kapısına ulaşmaya çalıştığında, hızlı çekimde hareket etmiş gibi yolunu kesmişti. Artık tekrar kaçmaya teşebbüs edecek gücü kendisinde bulamıyordu.

Onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

Tehlikeli olduğu kesindi. İsterse ölümcül bile olabilirdi, ama şu an cinayet işlemenin aklındaki ilk şey olduğunu düşünmüyordu. Ona zarar vermek isteseydi, şimdiye kadar bunu çoktan yapardı. Örneğin yerde onu altına aldığı gibi, üzerinde doksan kiloluk kaslı bir erkek olduğunun ve elinden kurtulma şansının olmadığını farkındaydı. O koca ellerini boğazına dolayıp onu oracıkta, otel odasının zemininde boğabilirdi.

Ama bunu yapmamıştı.

Diğer güdülerine göre de hareket etmemişti. Ona nasıl baktığı, gözlerinin dudaklarına odaklanması Dylan'ın dikkatinden kaçmamıştı. Üzerindeyken vücudunun erkeksi tepkisi çok ani ve yanlış anlaşılması imkânsızdı, yine de ona elini bile sürmemişti. Hatta tahrik olması, onu olduğu kadar kendisini de ürkütmüştü. Jicín'den Prag'a kadar onu takip etmiş olmasına rağmen, anlaşılan görüldüğü gibi soğukkanlı bir psikopat ya da tecavüzcü değildi.

O halde neydi?

Çok hızlı hareket etmişti, hayatını idame ettiren bir tür kaçık ya da serseri olamayacak kadar kusursuz ve çevikti. Hayır, ikisi de değildi. Kirli ve yırtık pırtık giysiler içinde olabilirdi, yüzünün bir yanı ancak tahmin yürütebileceği korkunç bir olayda yaralanmıştı, ama tüm bu pisliğin altında başka bir şey vardı.

Bu adam, gerçekte her kimse, iri yarı ve güçlü, tehlikeli bir şekilde tetikteydi. Dikkatli gözleri ve kulaklarından hiçbir şey kaçmıyordu. Duyuları insani olamayacak kadar yüksek bir frekansta çalışıyor gibiydi. Yarı kaçık olsa bile, kendi gücünün farkındaymış gibi hareket ediyor ve bunu nasıl kullanacağını biliyor gibi görünüyordu.

"Ordudan falan mısın?" diye sordu yüksek sesle tahmin yürüterek. "Öyleymişsin gibi konuşuyorsun. Ve öyleymiş gibi hareket ediyorsun. Nesin sen, özel kuvvetlerden misin? Eski bir asker, belki de. Jicín'in yakınındaki o dağda ne yapıyordun?"

Adam bilgisayarını ve fotoğraf makinesini çantasına koyarken ona sert bir bakış attı ama cevap vermedi.

"Biliyor musun, bana neler olduğundan biraz bahsedebilirsin. Ben bir gazeteciyim ama mantıklı bir insanımdır. Eğer o fotoğraflar gizli ya da ulusal güvenlikle ilgiliyse, söyle. Neden insanların o mağarada neler olduğunu görmesi seni bu kadar endişelendiriyor?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

Omuzlarını silkti. "Özür dilerim, işimin bir dezavantajı, sanırım."

Adam uyarırcasına bir bakış attı. "Bu konu hakkında ne kadar az şey bilersen, senin için o kadar iyi olur."

" 'Uyku odasını' mı kastediyorsun?" Adam fark edilir şekilde gerildi ama Dylan konuşmaya devam etti. "Öyle demiştin, değil mi? Arkadaşın Gideon'a böyle söyledin. O uyku odası denilen yerin ve 'glif fotoğraflarını çektiğim için bir tür felaket olacak."

"Tanrı aşkına," diye tısladı adam. "Beni dinlememen gerekirdi."

"Bu biraz zordu. Rızan olmadan bir yerde tutuluyorsan ve öldürüleceğinden son derece eminsen, dikkat etmeye meylli olursun."

"Öldürülmeyeceksin."

Soğuk ve ciddi ses tonu ona hiç de güven vermiyordu. "Ama bana bunu aklından geçirmişsin gibi geliyor. Tabii 'temizlemek' senin için mafya filmi izlemiş insanlardan daha farklı bir anlam taşıyorsa, durum değişir."

Kaşlarını çatıp kafasını salladı.

"O mağarada ne vardı?"

"Unut gitsin."

Unutacak gibi görünmüyordu. Özellikle de bu bilgiyi bu kadar korumaya çalışırken. Dediğimi yap ya da öl, derecesine korumacı. "Duvarlardaki o tuhaf semboller ne anlama geliyor? Eski bir dil mi? Bir tür kod mu? Neden bunu saklamayı bu kadar çok istiyorsun?"

Adam yanına o kadar çabuk gelmişti ki, hareket ettiğini görememişti bile. Gözlerini kırıştırdı ve aniden iri yarı gövdesini karşısında dikilirken bulunca yatakta geri çekildi.

"Beni iyi dinle Dylan Alexander," dedi adam sertçe. İsmiınin dudaklarından çıkış tarzı samimiyetiyle tezat oluştıuruyordu. "Bu bir oyun değil. Parçalarını birleştirebileceğın bir bulmaca da değil. İnsanlara anlatmana izin vermeyeceğım bir hikâye olduğundan emin olabilirsin. O nedenle, ikimize de bir iyilik yap ve seni ilgilendirmeyen bir konu hakkında sorular sormayı bırak."

Adamın gözleri grimsi maviydi, öfkeyle parlıyordu. Dylan'ı en çok korkutan bu yakıcı ve delici bakışlarıydı -gücünden ya da onu ürkütücü kılan yüzünün sol tarafındaki berbat yaradan daha da korkutucuydu.

Ama mağaranın ya da sakladığı sırların onu ilgilendirmediğini söylediğinde yanıliyordu. Hikâyeye kişisel bir şekilde ilgi duyuyordu, bunun sebebi büyük ihtimalle kariyerini ilerleteceğine inandığı içindi.

Dylan'ın mağaraya ve duvarlarındaki tuhaf sembollere olan ilgisi, ensesindeki doğum lekesiyle tıpatıp uyuşan gözyaşı ve yeni ay biçimli sembolü gördüğü andan itibaren kişisel bir boyut kazanmıştı.

Bu tuhaf rastlantıyı düşünürken otelin telefonu çalmaya başladı. Davetsiz misafiri telefona cevap verip kısa ve gizli bir konuşma yaptı. Telefonu kapattı, çantasını omzuna asıp geri kalan eşyalarının bulunduğı sırt çantasını almaya gitti. Komodinin üzerindeki el çantasını alıp ona fırlattı.

"Arabamız burada, gitme vakti," dedi adam.

"Arabamız derken ne demek istiyorsun?"

"Şimdi yola çıkıyoruz."

İçini bir korku dalgası sardı, yine de cesur görünmeye çalıştı. "Unut gitsin. Seninle

herhangi bir yere gideceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmış olmalısın."

"Başka seçeneğin yok."

Ona doğru yürüdü, Dylan onu yenme ya da elinden kaçma şansının olmadığını anladı. Kaçmak için otelin üçüncü katından aşağı inmesi gerekiyorken bunu yapamazdı. Ama çılgılık atarak sesini birilerine duyurabilirdi -ve onu otelin lobisine indirdiği anda bunu yapacaktı.

Ancak kaçmaması için onu otelin lobisine indirmemişti.

Hatta odasından koridora çıkması için kapıyı bile açmamıştı.

İnanılmaz bir hız ve güçle onu bileğinden tutup, birkaç metre aşağıdaki ara sokağa bakan pencereye doğru götürdü. Pencereyi açıp yangın merdivenine çıktı ve onu dışarıya doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri korkudan kocaman olan Dylan ayak diredi. "Aklını mı kaçırdın? İkimizin de boynu kırıla-"

Konuşması bir yana, düşüncesini tamamlamasına bile fırsat vermedi.

Dylan neler olduğunu anlayamadan, onu pencerenin dışına çekip omzuna attı. Yangın merdiveninin demirlerinin zangırdadığını duydu. Ve sonra inanılmaz -*imkânsız*- bir şekilde parmaklıkların üzerinden onunla birlikte atlادığında, tüm dünyasının kaydığını hissetti.

Üç kat aşağıdaki karanlık kaldırıma indiler.

Beklediği gibi kemiklerinin kırılmasına neden olacak bir iniş değildi, aksine, ayakları yerle yumuşak ve neredeyse zarif bir şekilde temas etti. Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalışırken, aniden kendisini iniş yaptıkları yerin yakınında bekleyen bir dağıtım kamyonunun açık kasasına itilirken buldu.

Dylan onu kaçıran kişiyle birlikte kamyonun arkasına yuvarlandı. Aklı karışmıştı, cümle kuramayacak kadar şaşkındı, adam ağır kapıyı sertçe kapatıp onları karanlığa gömdü.

Kamyonun motoru çalıştı, tekerleklerin tiz çılgılığının ardından araç yola koyuldu.

Boston'da saat neredeyse sabahın beşiydi ve birliğin savaşçıları gece devriyesinden dönüyordu. Lucan, Tegan ve Dante -yerleşkeye dönmelerini bekleyen eşleri olanlar- bir saat önce dönmüşlerdi. Geçen sene birliğe katılan ve gruba müthiş bir katkı sağlayan eski barınak ajanı Sterling Chase de oradaydı.

Birliğin geriye kalan üç üyesi giriş yaparken, Gideon Nikolai'nin en arkada kalmasına hiç şaşırmadı. Savaşçıların en genci olmasına rağmen Niko, Gideon'un gördüğü en acımasız dövüşçüydü. Adrenalin bağımlısı, azılı bir savaşçı olan Rus vampir, şafak söküp onu sokaklardan uzak kalmaya zorlayana dek geceyi sona erdirmezdi.

Ve söz konusu yüksek oktanlı silahlar olduğunda, Niko tam bir şeytandı.

Bu gece, altın sarısı saçları ve buz mavisi gözleri olan siyahlara bürünmüş savaşçı, kadronun en yeni iki üyesi, Kade ve Brock'un arkasında oyalanırken, Gideon en yeni oyuncaklarına bürünmüş halde olduğunu fark etti. Niko'nun belinde, şarjöründe ucu delik titanyum mermi çekirdekleri olan ağır görünümlü yarı otomatik bir 9mm ve omzundaki askıda ise aynı özel cephanenin olduğu lazer takılı dürbünlü tüfek vardı.

Yerleşkenin teknik laboratuvarının cam duvarının ardından bile, Gideon savaşçının

üzerine sinen taze ölümün kokusunu alabiliyordu, insana ait değildi bu koku, çünkü Soylular, *Homo sapiens* kuzenleriyle olabildiğince barış içinde yaşamaya özen gösterirdi. Hayatta kalmak için insanların kanını içerlerdi, bir vampirin Konak'ını öldürmesi nadiren olan bir şeydi. Ne de olsa, mantık meseleydi. Tek besin kaynaklarını azaltmanın ya da bu besin kaynağına kendilerini ölümcül bir tehlike olarak göstermelerinin ve onları vampirleri ortadan kaldırmaya teşvik etmenin hiç anlamı yoktu.

Ama vampir türünün küçük, bölünmüş bir yüzdesi bu mantığı hiç umursamıyordu. Issızlar -kana bağımlı hale gelip vahşileşen ve sadece bu bağımlılıklarını beslemek için yaşayan vampirler- kendilerini birliğin ölümcül adaletinin ellerinde buluyorlardı.

Birlik ortaçağdan beri Soyluların içindeki bu sorunlu azınlıkla mücadele ediyordu, bu görev savaşçıların vampir ırkı içinde acımasız katiller olarak ün salmasına neden olmuştu. Sebebi, Gideon ve kardeşlerinin mükâfatlandırılma ya da popülerite peşinde olması değildi elbette. Yapmaları gereken pis bir işleri vardı ve bunu oldukça iyi yapıyorlardı.

Geri dönen üç savaşçıyla laboratuvarın dışındaki koridorda buluşan Gideon, Nikolai'ın üzerinde taşıdığı Issız kokusunu alınca burnunu buruşturdu.

"Anlaşılan bu geceki av iyi geçmiş."

Niko sırtıttı. "Çok iyi bitti. Beacon Hill'de köpeğini gezdiren bir kadına saldıran ahmağı şehrin dışına kadar takip edip haşladık."

"Bu Issız dostum elli beş kilometre takip ettik, hem de yaya," diye ekledi Brock kahverengi gözlerini devirerek. "Rover'ı gazlayıp köşede bekleyebilirdik. Üç dakikada aşağılık herifi yere yapıştırabilirdik ama Jackie Joyner yaya gitmeyi tercih etti."

Niko kıkırdadı. "Hey, biraz ilginçleştirmek istedim. Ayrıca, o ana dek gece çok ağır ilerliyordu."

"Yavaş bir ay oldu," diye karşılık verdi Kade, ses tonu şikâyet etmekten çok gerçeği belirtiyordu.

Birliğin, Boston civarındaki şiddetten sorumlu vampiri öldürdüğü geçen Şubat ayından beri şehir oldukça sessizdi. Artık Marek yoktu ve ölümünün ardından savaşçılar ona hizmet edenleri teker teker bulup avlıyorlardı. Marek'in insan köleleri sorun değildi -efendileri olmadan köleler hayatta kalamazlardı; nerede olurlarsa olsunlar, onunla aynı anda nefes almayı bırakarak, ani ama son derece doğal görünen sebeplerden ötürü ölürlardı.

Öte yandan, Marek'in şahsi Issızları insan emsalleri kadar yumuşak başlı değillerdi. Marek'in emriyle korumaları ya da yardımcıları olarak görevlendirilen ve bazen zorlanan kana bağımlı vampirler, artık kendi bildiklerini okuyorlardı. Başlarında olmayan Marek, onlara kana susamışlıklarını giderecekleri kurbanlar sunamadığından, Issız vampirler doyumsuz yırtıcılar gibi avlanmak için civardaki insan popülasyonunun arasına dağılmışlardı.

Kıştan beri birlik, Boston ve Marek'in batıda iki saat uzaklıktaki Berkshires bölgesindeki son karargâhı arasında on ahmağı pişirmişlerdi. Niko'nun bu gece öldürdüğü de eklenince on bir Issız ediyordu.

Kade'nin sessizlik hakkında söyledikleri doğru olsa da Gideon, şu anda yaşadıkları sessizliğin pek sürmeyeceğini bilecek kadar uzun zamandır yaşıyordu. Bu sadece fırtına

öncesi sessizlikti.

Birliğin geçen şubat ayında dağlık bölgede keşfettiği şey de hesaba katılınca, ufukta büyük bir fırtına olduğunu tahmin etmek zor değildi. O dağdaki mezarda eski bir kötülük, şu an var olan hiçbir vampire benzemeyen bir vampir uyumuştı. Ancak şimdi o güçlü ve yabancı yaratık serbestti ve birliğin en yeni ve önemli görevi terörünü dünyaya saçmadan önce onu bulup öldürmekti.

Soyluların gizli krallığı -ve kendi içinde artan sorunları- bir şekilde tüm bu olaylara dahil olan meraklı bir muhabir tarafından aniden insanlara açıklanırsa, bu iş sandıklarından daha zor olacaktı.

"Bu gece Prag'dan ilginç bir telefon aldım," dedi Gideon. "Rio aramıza geri döndü."

Nikolai kumral kaşlarını çattı. "İspanya'da değil mi? Prag'a ne zaman dönmüş?"

"Ayrıldığını sanmıyorum. Orada bir sorunla karşılaşmış, Amerikalı bir gazeteciyle. Mağaradan haberi varmış. Kadim vampirin uyku odasındaymış. Anlaşılan birkaç fotoğraf çekmiş."

"Tüm bunlar ne zaman olmuş?"

"Henüz detayları bilmiyorum. Rio durumu kontrol altına almak için çalışıyor. O ve kadın şu anda Reichen'in Berlin'deki yerine gidiyorlar. Varınca bize haber verecek, böylece bu potansiyel felaketle nasıl ilgileneceğimize karar verebileceğiz."

"Lanet olsun." Brock nefesini verip elini kara kaşlarında gezdirdi. "Demek Rio hâlâ nefes alıyor? Şaşırdığımı söylemeliyim. Uzun zamandır kaçak olduğu için, geri döneceğini beklemiyordum, anlarsınız ya? Huzursuz bir herif, kendi işini bitirmek için en uygun aday olduğunu sanıyordum."

"Belki de bitirmeliydi," diye araya girdi Kade kıkırdayarak. "Demek istediğim, Chase ve Niko'yla savaş veriyoruz. Birliğin saflarında daha fazla kaçığa ihtiyacı var mı?"

Nikolai engerek gibi savaşçının üzerine atladı. Niko aniden iri yarı adamı boynundan kavrayıp koridorun duvarına yasladı. Kade'i öldürecekmiş gibi tutarken sinirinden neredeyse dumanlar çıkaracaktı.

"Tanrı aşkına!" diye tısladı Kade, herkes gibi bu beklenmedik tepki karşısında o da şaşırmıştı. "Sadece şaka yapıyordum, dostum!"

Nikolai hırladı. "Sence gülüyor muyum? Sana gülüyor gibi mi görünüyorum?"

Kade'in keskin gümüş rengi gözleri kıstı, ama onu kışkırtacak başka bir şey söylemedi.

"Hakkımda söylediklerin beni ilgilendirir," diye uludu Niko, "ama kendi iyiliğini istiyorsan, Rio'ya bulaşma."

Gideon bunun, Kade'nin istemediği Nikolai'a hakaret etmiş olmasıyla ilgisinin olmadığını tahmin etti. Mesele, Niko'nun Rio ile olan dostluğuydu. Rio'yu yaralı ve kırgın bırakan patlamadan önce iki savaşçı birbirlerine kardeşler kadar yakındı. Olayın ardından, Rio'nun beslendiğinden emin olan ve iyileşir iyileşmez de yerleşkenin atış tesisinde eğitim almak için onu klinikten çıkaran Niko'ydu.

Rio'nun işe yarayamayacak kadar koptuğu ve birlikten çekildiği ne zaman konuşulsa, onu şiddetle savunan Nikolai'ydı. Rio'nun ortalarda olmadığı son beş ay içinde, Niko ondan haber olup olmadığını sormadan bir hafta bile geçirmemişti.

"Niko, lanet olsun, dostum," dedi Brock. "Sakin ol."

İri yarı siyahî savaşçı araya girdi, onu Kade'in üzerinden alacakmış gibi görünüyordu, ama Gideon tek bakışıyla ona engel oldu. Nikolai ellerini gevşetmiş olsa da öfkesi hâlâ koridoru dolduruyordu.

"Rio hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Kade'ye. "O savaşçı ikimizden daha onurludur. Bir daha onun hakkında saçma sapan konuştuğunu duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Kade hafifçe kafasını salladı. "Evet. Söylediğim gibi, sadece lanet olası bir şakaydı. Hakaret etmek istememiştim."

Nikolai uzun bir süre ona baktı, sonra sessizce uzaklaştı.

Sekizinci Bölüm

Prag'dan yola çıkan kamyon, Berlin'in dışında göl kıyısındaki oldukça güvenli malikâneye girdiğinde şafak söküyordu.

Barınak, Andreas Reichen isimli bir Soylu vampiri tarafından korunuyordu. Sivildi ama birkaç ay önce dağdaki mağaranın keşfine yardımcı olduğundan bu yana birliğin güvendiği bir dostuydu. Rio geçen Şubat'ta onunla ayak üstü tanışmıştı ama kamyonun arkasına dolaşp kapıyı açtığında, Alman adam onu eski bir arkadaşı gibi karşıladı.

"Hoş geldin," dedi, sonra pembeleşen gökyüzüne endişeli halde baktı. "Zamanlaman harika."

Adamın üzerinde kusursuz takım elbisesiyle, yaka düğmeleri açık bembeyaz bir gömlek vardı. Gür kestane rengi saçları omuzlarına dökülürken, kusursuz dalgaları etkileyici ve köşeli hatlarını ortaya çıkarıyordu. Reichen erkekler için kıyafet tasarlayan bir moda evinin fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyordu.

Rio'nun paspal görünümünü fark edince koyu kaşlarından birini hafifçe kaldırdı ama centilmenliğini korudu. Rio kamyonundan aşağı inerken Reichen başını eğerek elini uzattı. "Sorunsuz bir yolculuk olmuştur umarım."

"Hiçbir sorun çıkmadı." Rio çabucak vampirin elini sıktı. "Alman sınırında durdurulduk ama kamyonu bakmadılar."

"İstedikleri tutarı alırlarsa bakmazlar," dedi Reichen memnuniyetle gülümseyerek. Rio'nun arkasında Dylan Alexander'in yerde yattığı karanlık karavana baktı. Yan tarafına doğru kıvrılmış huzur içinde uyuyordu, başını sırt çantasının köşesine koymuştu. "Trans halinde mi?"

Rio kafasını salladı. Yola çıktıktan bir saat sonra, ardı arkası kesilmeyen soruları ve kamyonun sallanmasına daha fazla dayanamayınca onu transa sokmuştu. O gece beslenmiş olmasına rağmen, hâlâ kana ihtiyaç duyan vücudu tam olarak çalışmıyordu. Diğer problemleri de cabasıydı.

Beş saatten fazla süren yolculuğun büyük bir bölümünü mide bulantısı ve göz kararmasıyla mücadele ederek geçirmişti -bu, zorla alıkoyduğu kadına yansıtmak istemediği bir zayıflıktı. Yolculuğu hafif, zihinsel kaynaklı bir uykuda geçirmesi hareket halinde oldukları sırada kaçmaya çalışmasından daha iyiydi.

"Güzelmış," dedi Reichen, umursamaz bakışları kadına hakkını vermiyordu. "Neden onu içeri götürmüyorsun? Onun için üst katta bir oda hazırlattım. Senin için de. Üçüncü katta, koridordun sonunda sağdaki oda."

Reichen, Rio'nun mırıldanarak teşekkür etmesine aldırış etmedi. "Elbette, istediğin kadar kalabilirsin. Neye ihtiyacın olursa çekinmeden söyle. Bu kadar kısa sürede bana bu iyiliği yaptığı için Çek dostuma hizmetinin karşılığını verir vermez eşyalarını getiririm."

Alman, kamyon şoförüne parasını ödemek için ön tarafa geçerken, Rio uyuyan esirini almak için kamyonu geri döndü. Onu kollarına alıp dışarı taşıırken hafifçe kımıldandı.

Hızla malikâneye doğru yürüyüp gösterişli antreye giden kısa merdivenleri tırmandı.

Büyük malikânede sivil vampirlerden bazılarını ya da onlarla birlikte yaşayan dışı partnerlerini görmek sıra dışı olmasa da barınak sakinlerinden hiçbiri ortada yoktu. Reichen muhtemelen Rio vardığında evin sessiz ve meraklı gözlerden yoksun olmasını sağlamak istemişti. Barınaktakileri Dylan Alexander gibi biri tarafından tanınmaktan korumak istemesi de nedenlerden biriydi.

Lanet olası bir gazeteci.

Rio kollarındaki kadının neden olabileceği hasarı düşününce çenesini sıktı. Kalem -ya da klavyesiyle- Avrupa ve Amerika'daki yüzlerce barınağı büyük bir tehlikeye atabilirdi. Vampirlerin insanların arasında yaşadığı kanıtlanırsa, sonucu işkence, zapt etme ve en nihayetinde ortadan kaldırma olurdu. Modern insanların genellikle umursamadığı, çoğunlukla yanlış olan vampir hikâyeleri dışında, Soylular binlerce yıldır kendisini gizli tutmayı başarmıştı. Bu kadar uzun zamandır hayatta kalmalarının tek nedeni buydu.

Ama şimdi, kendi dikkatsizliği -zayıflığı- yüzünden, Rio bir seferde her şeyi mahvedebilirdi. Bu kadının neden olabileceği kanayan yarayı durdurmak için ne gerekiyorsa yapıp, işleri yoluna sokmalıydı.

Rio onu boş antreden zarif malikânenin ortasındaki geniş merdivenlere doğru taşıdı. Üçüncü katın sahanlığından ceviz kaplama koridorun sonuna kadar ilerleyip, sağ tarafındaki misafir odasının kapısını açtı. Her barınak malikânesi gibi içerisi loştu; pencerelerde ölümcül güneş ışığını engellemek için ultraviyole ışınları bloke eden elektronik panjurlar takılıydı. Rio, Dylan'la odaya girip onu geniş yatağın üzerine bıraktı.

Rahat, satenle örtülü yatağın üzerinde yatarken bu haliyle pek tehlikeli görünmüyordu. Masum görünüyordu, sessizliği neredeyse meleksiydi, yanaklarındaki ve küçük burnundaki tek tük çiller dışında teni süt gibiydi. Uzun kıvılcı saçları ateşten bir hale gibi başının ve omuzlarının etrafına düşmüştü. Rio, pürüzsüz yanağına düşen saç tutamlarından birine dokunmadan edemedi. İpeksi bakıra kıyasla, kapkara ve pis görünen nasır tutmuş parmaklarında saç telleri gıcırdadı.

Ona dokunmaya hakkı yoktu. Güzel saç tutamını parmaklarının arasında incelemesinin, büyüleyici yumuşaklığın içinde barındırdığı esnek güce hayret etmesinin anlamı yoktu.

Yattığı yere doğru başını eğip, hoş kokusunu ciğerlerine çekmesinin anlamı yoktu. Üzerinde hareketsizce dururken ağzı sulandı, yüzü ve boynunun yan tarafı arasında sadece birkaç santimetre vardı. Aniden ateşli ve artan bir ihtiyacın yanı sıra güçlü bir istek duydu.

Tanrılar aşkına.

Gerçekten de artık ona karşı tehdit oluşturmayacağını mı sanmıştı?

Yine yanılmıştı, bilinci yerine gelirken gözlerini kırıştırdığı sırada yatağının yanında doğruldu.

Transın etkisi geçiyordu; Rio odadan çıktığında etki tamamen ortadan kalkacaktı.

Biraz daha kıpırdanınca hemen yanından uzaklaştı. Azı dişleri uzamıştı, daha fazla kendini ele vermeden hemen odadan çıkmalıydı.

Başını çevirip baktığında, Andreas Reichen'in açık kapının önünde koridorda durduğunu gördü. "Odayı rahat buldun mu Rio?"

"Evet," dedi, yanına gidip sırt ve el çantalarını Alman adamdan aldı. "Bunlar şimdilik yanımda kalacak."

"Elbette. Nasıl istersen." Reichen, Rio'nun misafir odasından çıkıp kapıyı kapatmasını bekledi ve antik kristal kapı tokmağının altındaki kilidin anahtarını uzattı. "Pencere panjurları merkezi sisteme bağlı ve arkasındaki camlara alarm takılı. Malikânenin sınırları hareket detektörleri ve çitlerle korunuyor. Ama bunlar insanları içeride tutmak için değil, dışarıda tutmak için geliştirildi. Kadının tehlikeli olduğunu düşünüyorsan, kapısına bir koruma-"

"Hayır," dedi Rio anahtarı kilitte çevirirken. "Beni tanıyor olması yeterince kötü. Bu işe ne kadar az kişiyi dahil edersek, o kadar iyi olur. O benim sorumluluğumda. Uslu olacağından emin olurum."

"Pekâlâ. Yan odayı senin için hazırlattım. Gardıropta yepyeni giysiler var. Tazelenmek istersen, odanın banyosu ve saunası da var."

"Evet." Rio kafasını salladı. Kamyonun arkasında yaptığı uzun yolculuk yüzünden başı hâlâ zonkluyordu. Vücudu gergin ve huzursuzdu, ama yolculuk ya da inişli çıkışlı ruh halini bu yüzden suçlayamazdı. Kapalı dudaklarının ardında dilini uzayan dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Duş kulağa harika geliyor," dedi Reichen'a.

Tercihen buz gibi soğuk bir duş.

Dylan onu kaçırان kişiyle birlikte Prag'dan ayrıldığında kafasının karıştığını düşünüyorsa, Berlin ya da civarında bir yere vardıklarını fark etmek her şeyi onun için daha da karışık bir hale getirmişti. Avrupai şık bir süiti andıran loş bir odada, satenle kaplı geniş bir yatağın ortasında uyandığında, her şeyi rüyasında görüp görmediğinden emin olamadı.

Neredeydi? Ve ne zamandır buradaydı?

Tamamen uyanık ve tetikte hissetmesine rağmen, kafası kalın bir pamukla sarılıymış gibi duyuları bulanıktı.

Belki de hâlâ rüya görüyordu.

Belki hâlâ Prag'da bir yerlerdeydi ve hatırladığı şeylerin hiçbiri aslında olmamıştı. Dylan komodinin üzerindeki lambayı yaktı ve yataktan kalkıp lüks odanın öteki tarafındaki uzun pencerelere doğru gitti. Güzel perdeler ve güneşliğin ardında pencereleri kalın bir gölgelik örtüyordu. Açmak için çekebileceği bir ip ya da onun gibi bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı. Panjur camın üzerine kilitlenmiş gibi yerinden kıpırdamıyordu.

"Panjur elektronik. Buradan açman mümkün değil."

İrkilen Dylan tok ama artık tanıdık olan erkek sesine doğru döndü.

Oydu, odanın öteki ucundaki zarif antika bir sandalyede oturuyordu. Karanlık ve aksanlı sesi tanıyordu fakat gölgelerin arasından ona bakan adam görmeyi beklediği pis ve yırtık pırtık giysilerin içindeki kaçığa hiç benzemiyordu.

Temizlenmişti, üzerinde yeni kıyafetler vardı -kollarını kıvrıdığı siyah bir gömlek, siyah pantolon ve muhtemelen İtalyan ve pahalı olan siyah mokasen ayakkabılar giymişti. Yeni

yıkadığı koyu saçları parlıyordu, pis tutamlar halinde yüzüne doğru düşmek yerine, gözlerinin sıra dışı ve yoğun topaz rengini ortaya çıkaran espresso rengi dalgalar geriye doğru taranmıştı.

"Neredeyim?" diye sordu ona doğru birkaç adım atarken. "Burası neresi? Ne zamandır orada oturmuş beni seyrediyorsun? Bana ne yaptın da buraya nasıl geldiğimi dahi hatırlamıyorum?"

Gülümsemi ama dostça olduğu söylenemezdi. "Uyanır uyanmaz sorularına başladın. Uyurken sana katlanmak daha kolay."

Dylan bunu bir hakaret olarak görmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. "Seni bu kadar sinir ediyorsam, o halde neden gitmeme izin vermiyorsun?"

Gülümsemiyle ağzının sert çizgisi yumuşadı. Yüzünün sol tarafında şakağından çenesine kadar uzanan yara olmasaydı, çok yakışıklı olabilirdi. Başına gelen kazadan önce yakışıklı olmalıydı.

"İnan bana seni serbest bırakmayı çok isterim," dedi. "Ancak ne yazık ki seninle ne yapacağıma tek başıma karar veremem."

"O halde kim karar veriyor? Daha önce koridorda konuştuğun adam mı?"

Sadece yarı baygındı ama odaya getirildiğinde, konuşan iki erkeğin sesini duyacak kadar kendindeydi -biri şu anda gözlerini ona diken adama aitti, diğeri ise aksanına bakılırsa bir Alman'a aitti. Etrafındaki antika mobilyalara, tablolar, üç metrelik tavana ve işlemeli, süslü pervazlara baktı; her biri buranın milyonlarca dolar değerinde bir malikâne olduğunu gösteriyordu. Ve bir de ışığı geçirmeyen, Pentagon'a aitmiş gibi görünen panjurlar vardı.

"Burası neresi, bir tür hükümet casusluk şebekesinin karargâhı mı?" Dylan gergince güldü.

"Bana iyi finanse edilen yabancı terörist grubunun bir üyesi olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "Hayır."

"Hayır, bana söylemeyecek misin? Yoksa hayır, terörist değil misin?"

"Ne kadar az şey bilersen, o kadar iyi Dylan Alexander." Bunu söylerken dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı, sonra kafasını salladı. "Dylan. Bu nasıl bir kadın ismi böyle?"

Dylan kollarını göğsünün üzerinde birleştirip omuzlarını silkti. "Beni suçlama, bununla hiçbir ilgim yok. Hippiler, müzisyen hayranları ve çevrecilerden oluşan geniş bir aileden geliyorum." Karşısındaki adam anlaşılan onu anlamamıştı. Sanki pop kültürüyle hiç ilgilenmemiş ve vaktini harcayacak daha iyi şeyleri olmuş gibiydi. "Dylan ismini bana annem verdi, Bob Dylan'ı bilirsin? Ben doğduğumda ona çok hayranmış. Erkek kardeşlerim de isimlerini müzisyenlerden aldı: Morrison ve Lennon."

"Saçma," diye karşılık verdi onu kaçırın kişi.

"Daha kötüsü de olabilirdi. Ne de olsa, yetmişli yılların ortalarından bahsediyoruz. İsmim Clapton ya da Garfunkel de olabilirdi."

Adam gülmedi, delici topaz gözlerini ondan ayırmadı. "İsimler önemsiz değildir. Çocukken tüm dünyayı belirler ve sonsuza dek sürer. İsimlerin bir anlamı olmalı."

Dylan ona alaycı bir bakış attı. "Bunu ismi Rio olan bir adam mı söylüyor? Evet, Alman

arkadaşının sana öyle hitap ettiğini duydum," diye ekledi gözlerini kısarak. "Bana sorarsan, Dylan'dan daha farklı bir isim değil."

"Sormadım. Ve benim adım bu değil. Sadece bir kısmı."

"Gerisi ne?" diye sordu Dylan, gerçekten merak etmişti; onu esir alan bu adam hakkında olabildiğince çok şey öğrenmenin iyi bir fikir olmasıyla ilgisi yoktu.

Adama baktı; yaralarıyla bakımsız bir çekiciliği olan yüzüne, yeni ve pahalı giysilerinin içindeki güçlü vücuduna, hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Adını ve çok sayıda olduğundan emin olduğu sırlarını bilmek istiyordu. O çözmek istediği bir gizemdi ve bunun mağara, haber ya da kendisini koruma isteğiyle hiçbir ilgisi olmadığını itiraf etmeliydi.

Beklediği gibi sorusuna aldırış etmeyip, "Bilgisayarındaki dosyalara ve e-postalarına göz attım," dedi. "Mağaranın fotoğraflarını patronun da dahil olmak üzere birkaç kişiye gönderdiğini biliyorum." Sakin bir şekilde patronunun, Janet, Marie, Nancy ve annesinin isimlerini sıraladı. "Çok fazla çaba harcamadan onları bulabileceğimize eminim ama bana onların adreslerini ve nerede çalıştıklarını söylersen, işimiz çok daha çabuk biter."

"Unut gitsin." Dylan özel hayatının böylesine rahat bir şekilde değişmesi fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Uygunsuz bir şekilde merakını çekmiş olsa da tanıdığı hiç kimse hakkında bu adama ya da güvenilmez yandaşlarına bilgi vermeyecekti.

Adamın yüzünde vahşi bir ifade belirdi. "Verdin bile."

Dylan sakin ama tehdit dolu sözlerini duyunca umutsuzluğa kapıldı. Başka bir şey söylemeyince, adam zarıfçe sandalyeden kalktı. İri yarıydı, vücudunun her yanında güçlü kaslar vardı.

"Artık uyanık olduğuna göre," dedi, "sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Ve yemeğime ilaç koyma şansı edin, öyle mi? Hayır, teşekkür ederim, aç kalmayı tercih ederim."

Hafifçe kıkırdadı. "Sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Yemek ya da yememek senin kararın."

Dylan yemek fikrini duyar duymaz karnının guruldamasından nefret etti. Açlıktan ölmek söz konusu olsa bile, bu adamdan ya da arkadaşlarından hiçbir şey kabul etmek istemiyordu. Ama çok acıkmıştı ve ona bir kâse buz gibi yulaf lapası getirse bile seve seve midesine indireceğinden emindi.

"Sakin bu odadan çıkmayı aklından geçirme," diye ekledi. "Kapı dışarıdan kilitli olacak, ayrıca herhangi bir şey denemeye kalktığın anda anlarım. Çok fazla uzaklaşmadan seni yakalayacağımı biliyor olmalısın."

Dylan zihninin hassas ve hayvani bir içgüdüye sahip olan köşesinde bunu biliyordu. Bu adam, her kimse, tamamen onun merhametindeydi. Dylan bundan hiç hoşlanmıyordu ama her neyle karşı karşıya ise, bunun son derece ciddi olduğunun farkındaydı. İçindeki kadın gibi gazeteci yanı da etkilendiğini ve sadece olanlar hakkında değil, adam hakkında da daha fazlasını bilmek istediğini inkâr edemiyordu.

Rio hakkında.

"Yüzüne ne oldu?"

Adam kaşlarını çatarak ona baktı, bakışı tüm sorularının içinde onu en çok

sinirlendirenin bu olduğunu söylüyordu. Başını hafifçe sola çevirmesi dikkatinden kaçmadı, yarasını gizlemesine yarayan neredeyse bilinçsizce yaptığı bir hareketti. Ancak Dylan çoktan yanık izlerini ve pürüzlü tenini görmüştü. Görünüşlerine bakılırsa, savaş yaralarıydı. En önde mücadele eden birinin aldığı ağır savaş yaraları.

"Özür dilerim," dedi Dylan, ama ona bunu sorduğu için mi yoksa başına gelenler için mi üzgün olduğundan pek emin değildi.

Adam ise artık ona bakması umurunda değilmiş gibi, sol elini şakağına doğru götürüp gür saçlarının arasında gezdirdi. Ama az önceki refleksini geri alması için artık çok geçti ve ona ne kadar sertçe bakarsa baksın, Dylan bu durumdan rahatsız olduğunu görebiliyordu.

Adam hareket ederken, gözüne ön kolunda anlaşılması güç bir dövme olduğu ilişti. Her iki kolunda kıvırdığı gömleğinin altından çıkan dövmeleri açık kırmızı ve altın rengi eşsiz, alacalı bir karışım gibi yapılmıştı. İlk bakışta, Amerikalı çetelerin sadakatlerini göstermek için yaptırdıkları türden işaretler olduğunu düşündü.

İyice baktıktan sonra hiç de öyle olmadığına karar verdi. *Hiç de öyle değil.*

Rio'nun kollarındaki işaretler mağaranın duvarlarındaki ve içindeki mezardaki tuhaf yazılara benziyordu.

Elini aşağı indirdi; adamın gözlerindeki parıltı bu konuda onu sorgulamaması için onu uyarıyordu.

"Bana ne anlama geldiklerini söyle," dedi Dylan gözlerinin içine bakarak. "Dövmelerin. Neden vücudunda dağdaki mağarada olan sembollerin aynısını taşıyorsun?"

Adam cevap vermedi. Sessizce, hareket etmeden durdu, medeni kıyafetleriyle daha önceki eski püskü kıyafetlerinin içinde olduğundan çok daha tehlikeli görünüyordu. İri yarı, uzun boylu ve oldukça kaslı olduğunu biliyordu ama cevabını almaya kararlı bir şekilde ona yaklaşıırken, gözüne çok daha güçlü göründü.

"İşaretlerin anlamı ne Rio?" Adamın kolundan tuttu. "Söyle."

Adam kolunu saran parmaklarına baktı. "Seni ilgilendirmez."

"Elbette ilgilendirir!" diye kargılık verdi Dylan, sesini yükselterek. "Neden o mağaradaki mezarda olan sembollerini vücudunda taşıyorsun?"

"Yanılıyorsun. Gördüğün şeyin ne olduğunu bilmiyorsun. Ne o zaman, ne de şimdi."

Bu bir tartışmadan ziyade konuyu daha fazla uzatmayı reddetmek anlamına geliyordu. Ve bu Dylan'ı gerçekten kızdırmıştı.

"Yanılıyorum, öyle mi?" Uzun saçlarını kaldırıp boynunun bir tarafına attı. "Şuna bir bak ve bana ne gördüğümü bilmediğimi söyle."

Başını eğip ensesini ona doğru çevirerek, ona sıra dışı doğum lekesini gösterdi.

Sessizlik sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibiydi.

Sonra en sonundan adamdan boğuk bir küfür duyuldu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Dylan, ona doğru başını kaldırıp saçlarını serbest bırakırken.

Rio cevap vermedi. Sanki yanında bir saniye daha geçirmek istemiyormuş gibi geri çekildi.

"Söyle bana, Rio. Lütfen... tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Adam uzun bir süre sessiz kalıp, koyu kaşlarını çatarak ona baktı. Kapıya doğru gidip

dışarı çıkarken, "Çok yakında öğreneceksin," dedi.

Dylan'ı içeride bırakıp kapıyı kilitledi, tek başına, kafası karışık ve hayatının geri dönüşü olmayan bir yöne doğru gittiğinden emin bir şekilde onu orada bıraktı.

Dokuzuncu Bölüm

Bir Soy Eşi.

Tanrılar aşkına, bunu beklemiyordu. Dylan Alexander'in ensesindeki küçük kırmızı doğum lekesi her şeyi değiştiriyordu. Sahip olduğu gözyaşı ve yeni ay biçimli işaret doğada çok sık rastlanan bir şey değildi ve anlamı tartışılmazdı.

Dylan Alexander bir Soy Eşiydi.

O dişi bir insandı ama hücre fizyolojisi Soylularınkiyle uyumlu olmasını sağlayan, özel ve son derece sıra dışı kan özelliklerine ve DNA'ya sahipti. Onun gibi dişilere nadir rastlanıyordu ve Rio'nun türü Dylan gibi kadınların varlığından haberdar olduklarında onları ailelerinden biri gibi koruyorlardı.

Korunmak zorundaydılar. Gelecek vampir nesillerinin döllerini taşıyan Soy Eşleri olmadan, Rio'nun türü devam edemezdi. Melez ırklarından doğan tüm çocukların erkek olması Soyluların lanetiydi -vampirsel varlıklar ile özel insan dişilerinin hücrelerinin birleşmesiyle ortaya çıkan genetik bir anormallikti.

Dylan Alexander gibi kadınların peşlerine sıradan bir kurban gibi düşülmemeli veya sokaktan kaçırılmamalıydı, aksine onlara itibar edilmesi gerekirdi. Onlara saygıyla davranmalıydı, kafesleri ne kadar şık olursa olsun suçlu gibi bir yere kapatılmamalı ya da rızaları olmaksızın bir yerde tutulmamalıydı.

Barınak malikânesinin parlak maun merdivenlerinden aşağıdaki antreye doğru inerken, "*Cristo en cielo,*" diye yüksek sesle homurdandı Rio. "*Un qué desastre.*"

Evet, bu gerçekten de bir felaketti ve her geçen dakika daha da kötüye gidiyordu. Açlıktan derisi gerilmişti, beslenmeye ihtiyacı olduğunu gösteren kırmızıya dönük altın renginde olan kollarındaki *dermagliflere* bakmasına gerek bile yoktu. Şakakları zonklamaya başlamıştı, derhal uzanmazsa ya da beslenmezse baygınlık geçireceğinin bir işaretiydi.

Ama uyuması söz konusu bile olamazdı, elbette kan için avlanması da. Birlik ile iletişime geçip, onları büyük ölçüde çuvallamasıyla başlayan durumun yeni boyutları hakkında bilgilendirmeliydi.

Merdivenleri ikişer ikişer inerken, barınağın ön kapısından dışarı ölümcül güneş ışığına çıkabilmeyi diliyordu. Ama bu karışıklığa kendisi sebep olmuştu ve temizleme işini başka birine bırakamazdı.

Antrenin mermer zeminine vardığında, Andreas Reichen birinci kattaki çok sayıdaki odalardan birinin çift kapılarını açtı. Yalnız değildi. Yanında kızılımsı sarı saçları olan gergin görünen bir barınak erkeği vardı. İki erkek de koyu renk kaplamalı çalışma odasından fısıltıyla konuşarak çıktılar. Reichen kafasını kaldırdı Rio ile göz göze geldi. Arkadaşına güven verircesine bir şeyle fısıldadıktan sonra hafifçe omzuna vurdu. Genç adam kafasını salladı ve yakınlarındaki yaralı savaşıya kaçamak bir bakış atıp kibarca orayı terk etti.

"Yeğenim, bölgedeki barınakların birinden kötü bir haber getirdi," diye açıkladı Reichen

antrede yalnız kaldıklarında. "GörünüŖe bakılırsa, birkaç gece önce bir kaza olmuş. Saygın bir vatandaş başsız bir halde bulunmuş. Onun ve ailesi için çok üzücü olan bu cinayet, bir kan kulübünde yaşanmış."

Rio homurdandı, hiç istifini bozmamıştı. Kan kulüpleri, onlarca yıl önce barbar bir yeraltı eğlencesi olarak görülüp yasa dışı ilan edilmişlerdi ve vampir nüfusunun büyük bir bölümü bu karara katılmıştı. Ama ırkın içinde küçük bir alanda insan kurbanların peşine düşüldüğü, tecavüz edildiğı, beslenildiğı ve vahşi bir oyun gibi öldürüldüğü gizli, davetiyeyle girilen toplantılardan hâlâ hoşlanan vampirler vardı. İğrenç bir oyundu, çünkü dişi ya da erkek insanların en güçlüleri bile bir grup kana susamış vampirle boy ölçüşemezdi.

Kan kulübündeki cinayet, görünüŖe bakılırsa iki Soylu arasındaki bir anlaşmazlık sonucu olmuştu.

"Bunu yapan vampiri bulmuşlar mı?"

"Hayır. Hâlâ cinayeti araştırıyorlarmış." Reichen boğazını temizleyip devam etti: "Ölen o kadim vampir -İlk Nesil- ve barınak savunma birliğinin bir üyesi olduğundan, her şeyin bir skandala dönüşmesinden endişe duyulması son derece anlaşılabilir. Çok hassas bir konu."

Rio burnundan güldü. "Hiç şüphesiz."

En azından, son zamanlarda yargılama yetisi felaket olan tek Soylu o değildi. Vampir ırkının en akli başında ve kültürlü olanlarının bile kötü günleri olabiliyordu. Yine de bu, Rio'nun hatalarından daha az pişman olmasını sağlamıyordu.

"Boston'la görüşmeliyim," dedi Reichen'a, sonra avucuyla alnında belirmeye başlayan soğuk teri sildi. Midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu ama iradesiyle bunu bastırdı. Lanet olsun. Güneş batana kadar kendisini kontrol etmeliydi, o zaman bir süreliğine dışarı çıkıp beslenebilirdi.

Tabii yaklaşan baygınlığı onu yere sermezse.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Reichen, endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Ben iyiyim," diye homurdandı Rio.

Öteki vampir düşüncesini dile getirmeyecek kadar iyi yetiştirilmiş olsa da, pek ikna olmuş görünmüyordu. Karanlık bakışları Rio'nun kollarına, kollarını kıvırdığı gömleğinin altında renkleri koyulaşan *glif*lerine kaydı. Sapasağlam olduğunu iddia edebilirdi ama tenindeki bu işaretler onu her zaman ele verirdi. Lanet olası şeyler bir Soylu vampirinin ruh halini ortaya seren duygusal barometreler gibiydi -açlıktan tokluğa, öfkeden neşeye, şehvete, memnuniyete ve hemen her şeye.

O sırada, Rio'nun *dermaglif*leri koyu kırmızı, mor ve siyahın tonları arasında gelip gidiyordu -acı çektiğı ve aç olduğunun bariz bir kanıtıydı.

"Hattı güvenli olan bir telefona ihtiyacım var," dedi Reichen'a.

"Hemen. Mümkünse."

"Elbette. Gel, ofisimi kullanabilirsin."

Reichen yeğeniyle görüştüğü odaya doğru onu takip etmesi için Rio'ya işaret etti. İyi döşenmiş geniş çalışma odası barınak malikânesinin geri kalanı gibi Eski Dünya'nın zarafetiyle doluydu. Reichen ayaklı devasa masanın etrafından dolaşp, cilalı maun yüzeyin içine yapılmış gizli, küçük bir bölme açtı.

Elektronik bir tuş takımına basınca, odanın karşısındaki yüksek kitaplıklar ayrıldı ve ardına gizlenmiş geniş, düz ekran ortaya çıkmaya başladı.

"Video görüşmesi de mümkün, eğer istersen," dedi Reichen, Rio odada ilerlerken. "Güvenli bir dış hatta bağlanmak için sekize basıp operatörümüze ulaşabilirsin. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Kimse seni rahatsız etmez."

Rio başını eğerek teşekkür etti.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu cömert ev sahibi. "Ya da yukarıdaki misafirimizin ihtiyacı olan bir şey?"

"Evet," dedi Rio. "Aslına bakarsan, ona yiyecek bir şeyler getireceğimi söylemiştim."

Reichen gülümsedi. "O halde gidip ona özel bir şey hazırlatayım."

"Teşekkür ederim," dedi Rio. "Hey, Reichen. Bilmen gereken bir şey var. Yukarıdaki dişi... O bir Soy Eşi. Birkaç dakika öncesine kadar bundan haberim yoktu ama işareti taşıyor. Ensesinde."

"Ah." Alman vampir bir süre bunu düşündü. "Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor mu? Ya da geri kalanımız için?"

"Hayır. Henüz bilmiyor." Rio, Reichen'in masasındaki kablosuz telefonu alıp tuş takımında sekize bastı. Sonra birlik yerleşkesine bağlanmak için özel numarayı tuşladı. "Hiçbir şey bilmiyor. Ama içimde her şeyi ona yakında açıklayacağıma dair bir his var."

"O halde, hanımefendi için bir kokteyl hazırlasam iyi olacak. Sert bir kokteyl." Reichen çalışma odasının açık kapısına doğru ilerledi. "Yemeği hazır olduğunda sana haber veririm. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, söylemen yeterli."

"Teşekkürler."

Ağır ahşap kapılar kapanır kapanmaz, Rio dikkatini hattın öteki ucunda çalan telefona verdi. Yerleşkenin bilgisayar sistemi devreye girince teknik laboratuvarın numarasını tuşladı.

Gideon hemen cevap verdi. "Anlat, dostum."

"Reichen'in evindeyim," dedi Rio, bu gereksiz bir bilgiydi, çünkü yerleşkenin sistemi gelen numarayı çoktan tanımış olmalıydı. Ama Rio'nun kafası çılgıncasına zonkluyordu. Hâlâ mantıklı düşünebiliyorken her şeyi anlatmalıydı. "Sorunsuz bir yolculuk oldu, kadınla birlikte Reichen'in barınağındayım."

"Onu bir yere kapattın mı?"

"Evet," diye yanıtladı Rio. "Üst kattaki misafir odasında dinleniyor."

"Güzel. İyi iş, adamım."

Bu haksız övgü üzerine dişlerini sıktı. Artan açlığı ve baş dönmesi birleşince aniden nefesini içine çekti. Boğuk bir küfürle nefesini verdi.

"Sen iyi misin Rio?"

"Evet."

"Evetmiş," dedi Gideon. Vampir sadece teknolojik konularda deha değildi, üzerine kürekle at pisliği atıldığında esrarengiz bir şekilde kokusunu alabiliyordu. Bir kıta öteden atılsa bile. "Neler oluyor? Sesin hiç iyi gelmiyor, dostum."

Rio zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Benim için endişelenme. Burada daha büyük bir sorunumuz var. Görünüşe bakılırsa kadın gazeteci bir Soy Eşi, Gideon."

"Ah, lanet olsun. Ciddi misin?"

"Doğum lekesini kendi gözlerimle gördüm," diye yanıtladı Rio.

Gideon laboratuvarında, yanındaki birine telaşla anlaşılmaz bir şey mırıldandı. Sakin bir şekilde tok sesiyle yanıt veren İlk Nesil, birliğin kurucusu ve lideri olan Lucan'dan başkası olamazdı.

Harika, diye düşündü Rio. Grubun en kıdemli savaşçısından haberleri gizlemek gibi bir niyeti olmasa da şimdi ona her şeyi anlatmalıydı.

"Lucan yanımda," dedi Gideon dikkatinden kaçmış olma ihtimaline karşın. "Yalnız mısın Rio?"

"Evet. Reichen'in çalışma odasında tek başımayım."

"Pekâlâ. Bekle. Seni görüntülü görüşmeye aktaracağım."

Rio hoşnutsuzlukla dudaklarını büktü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Karşısındaki geniş ekran açılınca kafasını kaldırdı. Yan odaya açılan bir pencere gibi ekranda, Boston'daki yerleşkenin laboratuvarında oturan Gideon ve Lucan'ın görüntüsü belirdi. Açık mavi gözlüklerinin üzerinden bakan Gideon'un bakışları yoğun, kırpık, dik sarı saçları her zamanki gibi deli bir bilim adamını andırıyordu.

Çattığı kara kaşlarının altında, Lucan'ın da bakışları ciddiydi, açık gri gözlerini kısıp birliğin konferans masasının etrafını saran büyük deri sandalyelerden birine yaslandı.

"Kadın barınakta güvende, hiçbir şekilde zarar görmedi," diye açıklamaya başladı Rio. "Adı Dylan Alexander, bilgisayar dosyalarından anladığım kadarıyla New York'ta yaşıyor ve çalışıyor. Yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ediyorum ama neredeyse otuz olma ihtimali de va-"

"Rio." Lucan önce doğru eğilip Rio'nun görüntüsünün eve yansıdığı ekrana dikkatle baktı. "Ona birazdan döneriz. Neyin var dostum? Şubat'tan beri ortalarda yoksun ve sakın alınma ama berbat görünüyorsun."

Rio kafasını sallayıp elini terden ıslanan saçlarının arasında gezdirdi. "Ben iyiyim. Sadece bu sorunla ilgilenip ortadan kaldırmak istiyorum, anlarsın ya?"

Dylan Alexander'ı mı, fotoğraflarını mı yoksa onu öldürmesi gereken depo patlamasından beri yaşadıklarını mı kastettiğinden emin değildi. *Ölmem gerekirdi lanet olsun.*

"Herşey yolunda Lucan."

Vampir bakışlarını ondan ayırmadan hattın öteki ucundaki görüntüyü değerlendirdi. "Bana yalan söylenilmesinden hiç hoşlanmam dostum. Birliğin hala sana güvenip güvenemeyeceğini bilmeliyim. Bizimle misin?"

"Sahip olduğum tek şey birlik Lucan. Bunu biliyorsun."

Bu doğrudu ve zeki İlk Nesil'i tatmin etmiş görünüyordu. En azından şimdilik.

"Demek orada tuttuğun gazeteci bir Soy Eşi." Lucan içini çekip güçlü köşeli çenesini ovuşturdu. "Onu da getirmek zorundasın Rio. Boston'a. Öncesinde soylular ve bizimle olan ilişkisi hakkında bir şeyler açıklamam gerekebilir, sonra onu buraya getirirsin. Gideon ulaşım konusuyla ilgilenecek."

Diğer savaşçı çoktan klavyesinde hızlı bir şeyler yazmaya başlamıştı bile. "Yarın gece özel jetimizin sizi Tegel Havaalanı'ndan almasını sağlayabilirim."

Rio başını sallayarak planlarını onayladı ama hâlâ düşünmesi gereken birkaç konu vardı. "Bugün Prag'dan New York'a uçuşması gerekiyor. Eve dönmesini bekleyen ailesi ve arkadaşları var."

"E-postasına giriş yapabiliyorsun," diye araya girdi Gideon.

"Hesabından bir grup e-posta yolla ve birkaç gün gecikeceğini, en kısa zamanda onları arayacağını yaz."

"Peki ya mağarada çektiği fotoğraflar?" diye sordu Rio.

Bu soruya Lucan cevap verdi. "Gideon kadının fotoğraf makinesinin ve bilgisayarının sende olduğunu söyledi. Elinde o fotoğrafların bir kopyası olan herkesin bizim için tehdit oluşturduğunu anlaması gerekiyor. Bu riski göze alamayız. O nedenle, hikâyesini bitirip gönderdiği tüm fotoğrafları yok ederek bize yardım etmek zorunda."

"Ya işbirliği yapmazsa?" Rio onunla konuşmanın nasıl gideceğini şimdiden tahmin edebiliyordu. "O zaman ne yapacağız?"

"İletişim içinde olduğu o kişileri takip eder ve fotoğrafları almak için ne gerekiyorsa yaparız."

"Hepsinin hafızasını mı sileceğiz?" diye sordu Rio.

Lucan'ın dudakları dümdüzdü. "Ne gerekiyorsa."

"Peki ya kadın?" Rio net olmak istiyordu. "Bir Soy Eşi olarak, hafızasını gelişigüzel bir şekilde silemeyiz. Ona bir seçim şansı tanınacak, değil mi?"

"Evet," dedi Lucan. "Seçme şansı olacak. Soyluların varlığından ve onu bize bağlayan işaretten haberi olur olmaz, bizim dünyamızın bir parçası olmak ya da hakkımızda bildiği her şeyden vazgeçip kendi dünyasına geri dönmek arasında bir karar verebilir. Bu hep bu şekilde oldu. Tek yolu bu."

Rio kafasını salladı. "Ben hallederim Lucan."

"Halledeceğini biliyorum," dedi, sözlerinde ne meydan okuma ne de şüphe vardı, ona güveniyordu. "Rio?"

"Evet?"

"O kurşuni *glifleri* fark etmediğimi sanma, dostum." Kıstığı gümüş rengi gözleri uzaktan ona odaklandı. "Beslendiğinden emin ol. Bu gece."

Onuncu Bölüm

Dylan geniş yatağın başucuna yakın bir yerde oturmuş, cep telefonunun ışıklı ekranına bakıyordu.

Sinyal aranıyor... Sinyal aranıyor...

İstirap verici bir şekilde ağır çekimde mesaj tekrarlanırken, "Haydi," diye fısıldadı. "Haydi, çalış, lanet olası!"

Sinyal aranıyor...

Sinyal bulunamadı.

"Lanet olsun."

Onu kaçıran kişiye cep telefonu konusunda yalan söylemişti. İncecik cep telefonu bunca zamandır kargo pantolonunun yan cebindeydi, ancak telefonunun olması pek de işine yaramıyordu.

Pahalı uluslararası hizmeti sorunluydu. Dylan son bir saat içinde birkaç kez yardım almak için aramış ama sonuç hep hüsrana olmuştur. Denemeye devam ederek yaptığı tek şey değerli bataryasını tüketmektir. Seyahate çıktıktan birkaç gün sonra telefonunun şarj aletini ve güç dönüştürücüsü zımbırtısını kaybetmişti. Şimdi de bataryası sadece iki kademe gösteriyordu ve başındaki sorun da bitecek gibi görünmüyordu.

Sanki durumu vurgulamak istercesine, kapının kilidi açıldı ve dışarıdan biri kristal kapı tokmağını çevirdi.

Dylan hemen cep telefonunu arkasındaki yastığın altına sakladı. Lüks hapishanesinin kapısı açılırken elini aşağı indiriyordu.

Rio yiyeceklerle dolu tahta bir tepsiyle içeri girdi. Yeni pişmiş ekmek, sarımsak, kızarmış et kokusu önünde süzülüyordu. Izgarada pişirilmiş kalın tavuk dilimleri, marine edilmiş kırmızıbiber ve soğan, peynir ve taze yeşillikle dolu sandviç gözüne ilişince Dylan'ın ağzı sulandı.

Harika görünüyordu.

"Söz verdiğim gibi, işte öğle yemeğin."

Umursamazca omuzlarını silkti. "Sana söyledim, bana verdiğin hiçbir şeyi yemeyeceğim."

"Nasıl istersen."

Tepsiyi yatağın üzerinde yanına bıraktı. Dylan leziz sandviçe ya da taze çileklerin ve seftalilerin bulunduğu kâseye bakmamaya çalıştı. Tepside ayrıca soda ve iki buçuk parmak kalınlığında tatlı ve duman gibi kokan, pahalı İskoç viskisine benzeyen açık sarı bir sıvının olduğu küçük bir kokteyl bardağı vardı. Babasının her gece içtiği içkiye benziyordu.

"Likör yemeğe kattığın yatıştırıcıları daha kolay mideme indirmem için mi yoksa ilacı içkiye mi kattın?"

"Sana ilaç vermek gibi bir niyetim yok, Dylan." Sesi o kadar içtendi ki neredeyse ona inanacaktı. "İçki, ihtiyacın olursa rahatlamam için. Seni hiçbir şeye zorlamayacağım."

"Hah!" dedi Dylan, az öncesine kıyasla hareketlerindeki değişikliği fark etmişti. Hâlâ iri yarı ve tehlikeli görünüyordu ama ona bakarken bakışlarına durgun ve neredeyse acılı bir teslimiyet hâkimdi. Sanki halletmesi gereken tatsız bir işi varmış gibi.

"Eğer bana zorla bir şey yaptırmayacaksan, neden bana son yemeğimi getirmiş gibi görünüyorsun?"

"Seninle konuşmaya geldim, hepsi bu. Sana açıklamam gereken bazı şeyler var. Bilmen gereken şeyler."

Nihayet istediği cevapları alacaktı. "Pekâlâ. Beni buradan ne zaman serbest bırakacağını söyleyerek başlayabilirsin."

"Yakında," dedi. "Yarın gece Amerika'ya uçacağız."

"Beni Amerika'ya geri mi götüreceksin?" Fazla umut dolu olduğunun farkındaydı, özellikle de senaryoya o hâlâ dahilken. "Yarın beni bırakacak mısın? Eve gitmeme izin mi vereceksin?"

Yavaşça yatağın ucundan pencereleri gölgeli duvara doğru yürüdü. Bir omzunu duvara yaslayıp kaslı kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Dylan'ın içinden çığlık atmak gelene dek öylece durdu.

"Biliyor musun, bu sabah Prag'da biriyle buluşmam gerekiyordu. Patronumu tanıyan ve muhtemelen onu çoktan arayıp beni soran biri. Bugün öğlen New York'a uçuşum var. Evde beni bekleyen insanlar var. Beni sokaktan koparıp kimsenin yokluğumu fark etmeyeceğini bekleyemez."

"Kimse seni beklemiyor."

Dylan'ın kalbi hızla atmaya başladı, sanki beyninin henüz algılayamadığı ama vücudunun farkında olduğu büyük bir şey yaklaşıyor gibiydi. "Ne... ne dedin sen?"

"Ailene, arkadaşlarına ve çalıştığın yere güvende olduğun ama bir süre onlarla iletişime geçemeyeceğin söylendi." Şaşkınlığını fark edince, "Hepsi birkaç dakika önce senden bir e-mail aldılar, onlara bir süre daha Avrupa'yı dolaşacağını söyledin," diye ekledi.

Dylan büyük bir öfke duydu, az önceki farkındalıktan çok daha güçlüydü. "Patronumla iletişime mi geçtin? Annemle de mi?" İş şu an umurunda değildi ama bu adamın annesiyle iletişime geçtiği düşüncesi Dylan'ı gerçekten kızdırmıştı. Bacaklarını yataktan aşağı indirip ayağa kalktı, öfkeden titriyordu. "Seni adi herif! Seni çıkarıcı pislik!"

Rio geriye doğru adım atıp yolundan çekildi. "Bu gerekliydi Dylan. Söylediğin gibi, soruları olurdu. İnsanlar senin için endişelenirdi."

"Ailemden uzak dur, beni anlıyor musun? Bana ne yapacağın umurumda değil ama ailemi bu işe karıştıрма!"

Lanet herif nasıl da sakın ve düşünceli görünüyordu, hem de insanı çıldırtacak kadar. "Ailen güvende Dylan. Sen de öylesin. Yarın gece, seni Amerika'ya, benim türüme ait gizli bir yere götüreceğim. Sanırım oraya vardığında şimdi duyacağın birçok şeyi anlamaman senin için daha kolay olacak."

Dylan ona baktı, seçtiği tuhaf kelimelere anlam veremiyordu: *Benim türüm.*

"Burada neler oluyor? Ciddiyim... bilmek istiyorum." Lanet olsun, bu adamın karşısında sesini yitirecekmiş gibi sesi titremeye başlamıştı -ondan özgürlüğünü çalan ve mahremiyetini ihlal eden bu yabancıнын karşısında. Ona ne söylerse söylesin, zayıflığını

asla belli etmeyecekti. "Lütfen. Söyle. Bana gerçeği söyle."

"Senin hakkında mı?" diye sordu, kalın, aksanlı sesiyle heceleri vurgulayarak. "Yoksa bir parçası olmak için doğduğun dünya hakkında mı?"

Dylan ne söyleyeceğini bilemedi, içgüdüsel bir şekilde elini karıncalanmaya başlayan ensesine götürdü.

Rio usulca kafasını salladı. "Bu nadir rastlanan bir doğum lekesi. Beş yüz bin, belki de daha az sayıda dişi bu lekeyle doğuyor. Bu işareti taşıyan kadınlar -senin gibi, Dylan- çok özeldir. Bu senin bir Soy Eşi olduğun anlamına geliyor. Senin gibi kadınların özel... yetenekleri var. Seni diğer insanlardan ayıran özel yetenekler."

"Ne tür yetenekler?" diye sordu Dylan, bu konuşmayı sürdürmek istediğinden emin değildi.

"Duyu ötesi yetenekler. Herkes farklıdır ve herkesin farklı kapasitesi vardır. Bazıları geleceği ya da geçmişi görebilir. Bazıları bir nesneye dokunduğunda geçmişini okuyabilir. Bazıları fırtına çıkarabilir ya da etrafındaki canlılara hükmedebilir. Bazıları basit bir dokunuşla iyileştirebilir. Bazıları ise düşünce gücüyle öldürebilir."

"Bu çok saçma," dedi Dylan. "Dergiler ya da bilim kurgu filmler dışında hiç kimsenin bu tür yetenekleri yoktur."

Adam homurdandı, dudaklarının kenarı kıvrıldı. Ona dikkatle bakıyor, delici topaz bakışlarıyla onu çözmeye çalışıyordu. "Senin de özel bir yeteneğin olduğuna eminim. Yeteneğin ne Dylan Alexander?"

"Ciddi olamazsın." Kafasını sallayıp umursamazca gözlerini devirdi.

Ama tüm bu süre içinde onu her zaman farklı kılan o tek şeyi düşünüyordu: Ölülerle olan güvenilmez ve açıklanamaz bağlantısını. Ama tarif ettiği şeylere benzemiyordu. Bu tamamen farklı bir şeydi.

Yoksa değil miydi?

"Bana açıklamak zorunda değilsin," dedi adam. "Sadece diğer kadınlar gibi olmamanın bir sebebi olduğunu bil. Belki de dünyaya uyum sağlayamadığını hissediyorsundur. Senin gibi kadınların çoğu, insan nüfusunun geri kalanından çok daha hassas. Her şeyi daha farklı görüyor ve hissediyorsun. Hepsinin bir sebebi var Dylan."

Bunu nasıl bilebilirdi? Hakkında bu kadar çok şeyi nasıl anlayabilirdi? Dylan söylediklerine inanmak istemiyordu. Tarif ettiği şeyin bir parçası olduğuna inanmak istemiyordu, ama onu herkesten daha iyi anlıyor gibiydi.

Şaşkınlıkla ona bakmayı sürdürünce, "Soy Eşlerinin özel yetenekleri vardır," dedi Rio. "Ama en sıra dışı yetenekleri benim türümle yeni bir hayat yaratabilmeleridir."

Tanrı aşkına. Yine aynı şeyi söylemişti -kasıtlı bir şekilde kendi *türünden* bahsediyordu. Şimdi de seks ve üremeyi mi kastetmişti?

Dylan ona baktı; Prag'daki otelde onu ne kadar çabuk ve rahat bir şekilde güçlü ve tahrik olmuş bedeninin altına aldığını hatırladı. Üzerine bastırıldığı tüm kaslarının sıcaklığını anımsamak hiç de zor olmamıştı ama bunun neden kalp atışlarını hızlandırıp güçlkle nefes almasına neden olduğunu bilmek istemiyordu.

Onu bu tür bir performans mı hazırlıyordu? Yoksa farklı olmak, şimdiye dek bilmediği gizemli bir dünyaya ait olmak gibi şeylerle baştan çıkacağını düşünecek kadar saf

olduğunu mu sanıyordu?

Hem neden buna inanmalıydı ki? Ensesindeki o küçük doğum lekesi yüzünden mi?

Avcunda hâlâ sıcaklığını ve karıncalandığını hissettiği doğum lekesi. Elini aşağı indirip kollarını etrafına doladı.

Rio dikkatli ve keskin bakışlarıyla hareketlerini takip ediyordu. "Benim de diğer erkeklere pek benzemediğimi fark ettiğini sanıyorum. Bunun da bir sebebi var."

Acele etmeden kelimelerini seçmeye çalışırken odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Çünkü ben sıradan bir erkek değilim. Bundan çok daha fazlasıyım."

Dylan, onun daha önce gördüğü erkeklerden daha erkeksi olduğunu itiraf etmeliydi. Ebatları ve gücü bile onu farklı bir sınıfa koyuyordu. Ama tam anlamıyla bir erkekti, ona bakış tarzından, yüzünde ve vücudunda dolaşan bakışlarından bunu anlayabiliyordu.

Gözlerini kırpmadan dikkatle ona bakmayı sürdürdü. "Ben Soylulardan biriyim Dylan. Sizin deyiminizle, tam anlamıyla, ben bir vampirim."

Şaşkınlıkla dolu bir saniye boyunca onu yanlış anladığını sandı. Sonra, Rio odaya girdiğinden beri hissettiği tüm huzursuzluk ve gerginlik üzerinden kalktı.

"Aman Tanrım!" Kahkaha atmasına engel olamadı. Neredeyse histerik bir şekilde gülüyordu, şaşkınlığı ve neşesi tüm gerginliğini anında yok etmişti. "Bir vampir. Gerçekten mi? Çünkü bu, olduğunu düşündüğüm şeylerden çok daha mantıklı geliyor. Orduyla bağlantılı biri, hükümet casusu ya da terörist değil, bir vampirsin!"

Rio gülmüyordu.

Hayır, orada yerinden kıpırdamadan duruyordu. Onu izliyordu. Kafasını kaldırıp gülümsemeyen gözlerine bakması için bekliyordu.

"Ah, haydi ama," diye onu azarladı Dylan. "Buna inanmamı bekliyor olamazsın."

"Anlamanın zor olacağını görüyorum. Ama gerçek bu. İstedığın buydu Dylan. Tanıştığımız andan beri istediğin şey buydu -gerçek. Artık biliyorsun."

Tanrı aşkına, bu konuda çok ciddi görünüyordu. "Peki ya burada yaşayan diğer insanlar? Sakın bana bu kocaman malikânede başka birinin olmadığını söyleme, çünkü koridorlarda yürüdüklerini ve fısıltılı konuşmalarını duydum. Peki ya onlar? Onlar da vampir mi?"

"Bazıları," dedi kısık bir sesle. "Erkek olanlar Soylu. Bu barınakta yaşayan kadınlar insan. Senin gibi Soy Eşleri."

Dylan irkildi. "Böyle söylemeyi bırak. Bu çılgın trende seninle birlikte yolculuk ediyormuşum gibi davranmayı bırak. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum." Başını eğerek ona baktı, bilinçsizce yaptığı hareketi neredeyse hayvansıydı. "Üzerindeki işaret hakkında bilmem gereken tek şey Dylan. Artık bunun bir parçasısın, ayrılmaz bir parçası. Bundan hoşlansak da hoşlanmasak da öylesin."

"Hoşlanmadım," dedi, yine gerilmeye başlamıştı. "Bu odadan çıkmama izin vermeni istiyorum. Evime, aileme, işime dönmek istiyorum. O lanet olası mağarayı ve seni unutmak istiyorum."

Hafifçe kafasını salladı Rio. "Artık bunun için çok geç. Geri dönüşü yok, Dylan. Üzgünüm."

"Üzgün müsün?" diye tısladı Dylan. "Sana ne olduğunu söyleyeyim. Sen aklını

kaçırmışsın! Birkaç tahtan eksik-"

Adam küçük bir kas hareketiyle, yaslandığı duvarın yanından ayrılıp hemen önünde belirdi. Aralarında iki santimetre bile yoktu. Yanağına dokunacakmış gibi uzandı, parmakları çok yakındı ama yine de dokunmuyordu.

Dylan'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu fakat geri çekilmedi. Çekilemezdi -yakıcı, neredeyse hipnotize eden topaz bakışlarıyla onu olduğu yere çivilemişken bunu yapamazdı.

Nefes alıyor muydu? Tanrı yardımcısı olsun, emin değildi. Hafif dokunuşunu teninde hissetmeyi bekledi, bunu ne kadar çok istediğini fark edince şaşırdı. Ama yavaşça elini yan tarafına doğru indirdi.

Başını kulağına doğru yaklaştırdı. Boğazında sıcaklığını hissettiği sesi fısıltıdan ibaretti. "Yemeğini ye Dylan. Beslenmeye ihtiyacın olduğunu bildiğin halde, güzel bir yemeği çöpe atmak yazık olur."

Rio kapıyı kilitleyip yan taraftaki misafir odasına girdi, yumruklarını sıktı. Bu tür bir durumun nezaketle ve ustalıkla üstesinden geldiği bir zaman olmuştu. Ancak şimdi kendisini bu rolde hayal etmekte zorlanıyordu. Açık sözlü ve duygusuzdu. Bütün suçu geçmeyen baş ağrısına ya da içini kemiren açlığına atamazdı.

Dylan Alexander'la nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Onu ya da inatçı tepkisini nasıl algılaması gerektiğini bilmiyordu.

Eva'dan sonra, fiziksel ihtiyacı dışında ilgisini çeken başka bir kadın olmamıştı. Ona çok tuhaf geliyordu, yaşamın önemli bir parçası olarak hayatın birçok zevkinin birçok kez tadını çıkarmış bir erkekti.

Ama her zaman böyle değildi. Doğumunun karanlık kökenlerini geride bırakıp, anlamlı bir şey yapmak, hayatını iyiye götürmek yıllarını almıştı. Hayatını iyileştirdiğini sanmıştı. Gerçekten de her şeye sahip olduğunu sanmıştı. Ama bir anda her şeyi kaybetmişti -bir yaz önce Eva'nın birliği düşmanlarına sattığı, kör edici, parlak bir anda.

Rio, Soy Eşinin ihanetinin onu mahvettiğini biliyordu ama bir yanı, bunlarla birlikte gelen duygusal engeller ve karışıklıklardan kurtulduğu için memnundu.

Ve şimdi de Dylan vardı.

Yan odadaydı ve onun bir kaçık olduğunu düşünüyordu. Pek de haksız sayılmazdı. Az önce ona söylediğinin gerçek olduğunu anlayınca ne düşünecekti?

Önemi yoktu.

Yakında her şeyi öğrenecekti. Ona bir seçim hakkı sunulacaktı ve kendi yolunu seçecekti: Hayatını barınakların koruyucu kollarında geçirmek ya da insanların arasındaki eski hayatına geri dönmek.

Onun hangisini seçeceğini görecektik kadar uzun kalmayı düşünmüyordu. Yürümesi gereken bir yolu vardı ve bu sinir bozucu dolambaçlı bir yoldu.

Misafir odasının kapısının tıklatılmasıyla Rio'nun karanlık düşünceleri bölündü.

"Evet?" diye bağırdı, öfkeyle bakarken kapı açıldı ve Reichen içeri girdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu barınak erkeği.

"Harika," diye homurdandı Rio.

"Ne oldu?"

"Bu gece şehre gidiyorum, bana katılmak isteyebileceğini düşündüm." Rio'nun renkleri koyulaşan *dermagliflerine* anlamlı bir şekilde baktı. "Mekân eski ama oldukça güvenli. Orada çalışan kadınlar da öyle. Helene'in meleklerinden birine bir saatini verersen, tüm sıkıntılarını unutacağını garanti ederim."

Rio homurdandı. "Nasıl üye olabilirim?"

On Birinci Bölüm

Reichen'in o gece onu götürdüğü Berlin genelevi Rio'ya anlatıldığı gibiydi -ve fazlası da vardı. Birkaç sene önce fahişelik yasallaştırılmıştı. Güzel, hazır, istekli ve yetenekli kadınlar söz konusu olduğunda, Aphrodite isimli seks kulübü kesinlikle kaymak tabakaya hitap ediyordu.

Rio, barınak sahibi ve kulübün göz kamaştıran sahibi Helene'in birlikte oturdukları özel masanın önünde, minicik iç çamaşırları dışında hiçbir şey giymeyen kulübün en alımlı üç güzeli yavaşça dans ediyorlardı. Uzun, koyu renk saçları, kusursuz yüzü ve muhteşem kıvrımlarıyla, Helene işyerinde çalışan kadınların arasına rahatça uyum sağlayabilirdi. Ama bariz seksapelinin altında, kadının cin gibi bir iş zekâsı olduğu ve iplerin elinde olmasından hoşlandığı anlaşıyordu.

Reichen, Helene'e kendisini bırakmış olmaktan memnun görünüyordu. Rio'nun tam karşısında, Helene'in yanında oturan Reichen, püsküllü minderlere yaslanmış ve bir ayağını önündeki yuvarlak içki masasına koymuştu. Helene'in ilginç bir şeyler arayan ellerine olabildiğince özgürlük vermek için bacaklarını açmıştı.

O sırada kadın ona odaklanmış görünüyordu; cep telefonu ile bana bulaşma der gibi kısık bir sesle Almanca konuşurken, kırmızı ojeli tırnaklarını pantolonunun iç dikişinde yukarı ve aşağı doğru hareket ettiriyordu.

Reichen, Rio ile göz göze gelince başıyla az ileride kendi etraflarında dönerek dans eden ve birbirlerini okşayan üç kadına işaret etti.

"Buyur, dostum biri ya da hepsi. Tercih senin. Seni eğlendirmek için buradalar, bu gece seni getireceğimi söylediğimde Helene senin için düşündü."

Helene dişi bir kaplan gibi kulüp işlerini yönetirken Rio'ya kedi gibi gülümsedi. Telefonda kısa ve öz direktifler verirken, Reichen koyu renk saçlarını omzundan çekip parmak uçlarını hafifçe boynunda gezdirdi.

Tuhaf bir çiftlerdi, çok sık bir arada olsalar da Reichen gelişigüzel bir ilişkileri olduğu konusunda ısrarcıydı.

Soylu erkekleri cinsel olarak da olsa nadiren ölümlü bir kadına karşı ilgi duyarlardı. İnsanların Soyluların varlığını öğrenmeleri riski, genellikle bir vampirin onlarla uzun süre ilişki sürdüremeye cesaret edemeyecekleri kadar büyüktü. Ve ayrıca, insanın bir Issızın ellerine düşme ya da daha da kötüsü, Soyluların güçlü ama fesat üyelerinden biri tarafından köleye dönüştürülme ihtimali vardı.

Helene bir Soy Eşi değildi ama Reichen'in güvendiği bir dostuydu. Ne olduğunu -Rio'nun ve Soyluların geri kalanının da ne olduklarını- biliyor ve bunu kendi sırrıymış gibi saklıyordu. Reichen'a güvenilir ve sadık olduğunu kanıtlamıştı, bu Rio'nun yıllar önce bağlandığı Soy Eşi hakkında iddia edemeyeceği bir şeydi.

Rio gözlerini çiftten ayırıp etrafına bakındı. Etrafı buzlu camlarla çevrili içinde bulundukları loş ışıklı özel oda hemen dışarıda, Aphrodite'in ana bölümünde gerçekleşen

aksiyonu 360 derecelik bir açıyla görmelerini sağlıyordu. Rio'nun görüş alanını her türden ve her kombinasyonda gerçekleşen seks aktiviteleri doldurdu. Daha da yakınında onun kişisel hizmeti için ayrılmış üç güzel kadın vardı.

"Çok güzeller, değil mi? İstersen, onlara dokunabilirsin."

Reichen parmağıyla onlara işaret edince, üç fahişe kasıtlı bir baştan çıkarıcılıkla Rio'nun masasına doğru yaklaştılar. Kızlar ellerini kendileri ve birbirlerinin üzerinde gezdirirken çıplak göğüsleri yapay bir sıkılıkla hareket ediyordu, bu gösteriyi daha önce binlerce kez yapmış olmalıydılar. İçlerinden biri biraz daha yaklaşıp bacaklarının arasına yerleşti, esmer kalçaları fonda duyulan monoton bas sesi ve boğuk vokallerle aynı ritimde hareket ediyordu. Küçük dans rutinine devam ederken etrafını saran iki arkadaşı onu okşayamaya başladı, cinsel organını örten saten parçası Rio'nun ağzından birkaç santim ötedeydi.

Rio tuhaf bir şekilde ortamdan kopmuş hissediyordu, istiyor ama şu an ona sunulan hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Onu kullanmaya niyetleri olduğu sürece o da onları kullanacaktı.

Helene masanın öteki tarafında telefon görüşmesini bitirdi. Küçük telefonunu kapatırken, Reichen ayağa kalkıp elini ona uzattı. Kadife koltuktan kalkıp vampir sevgilisinin koruyucu kolunun altına girdi.

"Ne istersen hizmetindeler," dedi Reichen.

Rio sorgularcasına ona bakınca, diğer Soylu erkeği tereddütsüz ve hatasız bir şekilde bakışlarını okudu. Gözleri Rio'nun kurşuni *gliflerine* doğru kayd ve kana olan açlığını fark etti. "Bu odanın camı dışarıdan içerinin görülmesini engelliyor, tamamen gizli. Canın ne isterse, kimse burada olanları bilmeyecek. İstedğin kadar kal. Hazır olduğunda, şoförüm seni malikâneye geri götürür." Gülümseyince yeni yeni uzamaya başlayan azı dişlerinin uçları göründü. "Gecikeceğim."

Rio, çiftin özel alanın ortasına yerleştirilmiş asansöre doğru uzaklaşmasını seyretti. Kapılar kapanmaya ve asansör Helene'in binanın en üst katındaki dairesine doğru yükselmeye başladığında çoktan tutkulu bir şekilde öpüşmeye başlamışlardı.

Bir çift el Rio'nun siyah gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Dansımı beğendin mi?" diye sordu bacaklarının arasına sürtünen kadın.

Cevap vermedi. Sohbet etmekle ilgilenmiyorlardı, gerçi o da ilgilenmiyordu. Rio üçlünün güzel ve makyajlı yüzlerine baktı. Gülümseyip dudaklarını büzüstürdüler, parlak dudaklarını içini gıcıklatması gereken şekillere soktular... ama hiçbirinin onunla göz teması bir saniyeden fazla sürmüyordu.

Elbette, diye düşündü içinden kibarca kaçınmalarına gülerek. Hiçbiri yaralarına dikkatle bakmak istemiyordu.

Ona sataşmayı, onunla ilgilenmek için sabırsızlanıyormuş gibi yapmayı sürdürdüler... tıpkı yapmayı öğretildikleri şekilde. Onu okşayıp, ne kadar iri yarı, güçlü ve seksi bulduklarını söyleyip durdular.

Gördükleri şeyden tiksinnememiş gibi yapabilmeleri için dikkatle bakışlarını ondan kaçırıyorlardı.

Dylan yaraları hakkında ona soru sorduğunda bundan hiç hoşlanmamıştı. Böylesine bir dürüstlüğe ya da nasıl yaralandığını sorduğunda sesinde duyduğu içten şefkate alışkın

değildi. Rio, Dylan'ın samimi ilgisi karşısında hazırlıksız yakalanmıştı ve bundan uzaklaşmak için yerin dibine girmek istemişti.

Ama en azından ona bu tür sinir bozucu bir sahtelikle yaklaşmamıştı. Etkilemek ve baştan çıkarmak için profesyonelce eğitilmiş bu kadınlar, hoşnutsuzluklarını gizleyemiyorlardı.

Karşısında kıvranıp dans etmeye devam ettiler, dakikalar ilerlerken oda onlarla birlikte dönmeye başladı. Kulübün parlak renkleri kırmızı, altın rengi ve elektrik mavisinden oluşan baş döndürücü bir karışıma dönüştü. Yükselen müzik, cama vurulan çekiç gibi Rio'nun başını çatlatıyordu. Birbirine karışan parfüm, içki ve seks kokusu onu boğuyordu.

Ayaklarının altındaki zemin dönmeye başlamıştı. Şakakları zonkluyor, delilik kendisine hâkim olmazsa onu altına alacak siyah bir dalga gibi yükseliyordu.

Duyusal bombardımanın bir kısmını engellemek için gözlerini kapattı. Kısa süren karanlığın ardından çatlak zihninde bir görüntü belirmeye başladı...

Acı ve korku fırtınasının ortasında aniden etrafında bir yüz dalgalandı.

Dylan'ın yüzü.

Kremsi, çilli teni dokunabileceği kadar yakındı. Yarı kapalı altınimsı yeşil gözleri ona odaklanmıştı, güzel ve korkusuzdu. Yarı kapalı gözleriyle ona bakarken gülümseyip yavaşça başını yana doğru eğdi. Ateş rengi ipeksi saçları dokunuş kadar hafifçe omzunun üzerinden düştü.

Ve sonra Rio kulağının hemen altındaki iki kırmızı deliği gördü.

Tanrım, her şey çok gerçektir. Damakları sızladı ve dişlerinin ucu sertçe diline oturdu. Açlığı hızla artıyordu. Yarasından akan kanının ardıc ve bal kokusunu neredeyse tadım alabiliyordu.

Bunun bir hayal olduğunu bu şekilde anladı -çünkü onun tadına hiçbir zaman bakamayacaktı.

Dylan Alexander bir Soy Eşiydi ve bu, onun kanını içmenin söz konusu bile olamayacağı anlamına geliyordu. Kanının bir damlası aralarında ancak ölümle bozulabilecek bir bağ kurardı. Rio daha önce bu yola çıkmıştı ve bu onu neredeyse ölümüne neden olacaktı.

Bir daha asla aynı şeyi yapmayacaktı.

Kucak dansçısı biraz daha yakınlaşmalarının vakti geldiğine karar verince Rio hırladı. Gözlerini açınca kadın kulağına çirkin bir şey mırıldandı, sonra ellerini kalçalarına koyup bacaklarını araladı. Dudaklarını yalayıp önünde diz çöktü. Pantolonunun fermuarına uzandığında damarlarını eriten şehvet değil, öfkeydi.

Başı zonkluyordu, ağzı kurumuştu.

Lanet olsun. Burada biraz daha kalırsa kontrolünü kaybedecekti.

Hemen buradan çıkmalıydı.

"Ayağa kalk," diye homurdandı. "Üzerimden çekilin, hepiniz."

Vahşi bir hayvanı kışkırtmış gibi geriye doğru kaçtılar. İçlerinden biri cesur olmayı denedi. "Farklı bir şey mi istiyorsun bebeğim? Sorun değil. Bize neden hoşlandığınızı söyle."

"Sizin verebileceğini bir şeyi istemiyorum," dedi sertçe ve ayağa kalkarken yüzünün mahvolan sol tarafını iyice gördüklerinden emin oldu.

Sendeleyerek özel odadan ve yoğun bir şekilde misk kokan kulüpten çıktı. O ve

Reichen'in içeri girdikleri kulübün arka girişini buldu ve onu görünce akıllıca yolundan çekilen korumaların yanından geçti.

Dışarıdaki sokak karanlıktı. Sıcak teninde serin yaz gecesini hissetti. Havayı içine çekti, sakinleşmek amacıyla derin bir nefes aldı. Onu yatıştırmayınca küfretti.

Karanlıkta gözleri daha net görüyordu, ama her şeye keskinlik katan gece duyarlılığından daha fazlası vardı. Öfkesi ve gereksinimi yüzünden göz bebekleri küçülmüştü, dönüşüm geçiren irislerinin amber ışıltısı hafifçe ayaklarının altındaki beton zemine vuruyordu. Adımları düzensizdi, neredeyse üstesinden geldiği topallığı yürüyüşüne sızıyordu.

Azı dişleri ağzını doldurdu. Kollarındaki *gliflere* bakınca, berbat bir halde olduğunu anladı.

Lanet olsun. İçerideki kadınlardan birinin damarına dişlerini geçirmeliydi. Saatler önce beslenmiş olması gerekiyordu ve şimdi durumu kritikliyordu.

Başını yere eğip yumruklarını pantolonunun ceplerine sokan Rio, hızla ve pek de zarif olmayan bir şekilde yürümeye başladı. Onun gibi gecenin yaratıklarına kolay kurban olacak evsizlerin ve gezginlerin olduğu şehrin parklarından birine gitmeyi düşündü. Ama ara sokaklardan birine sapınca, punk görünümlü genç bir kadının sokağın başında sigarasını içtiğini gördü. Tuğla bir binaya yaslanmış, tırnaklarına bakarken sigarasının zehirli dumanı üflüyordu.

Siyah platform topukluları ve dar mini eteği onu ele vermeseydi, yer çekimine meydan okuyan büyük göğüslerini örten askısız bluzu kesinlikle ele verirdi. Rio'nun az önce geride bıraktığı 'şeyin' daha da düşük kalitelisi kafasını kaldırıncaya kadının onu izlediğini gördü.

"*Ich bin nicht arbeiten,*" dedi, sesi sert bir hırıltıdan ibaretti, tırnaklarını kemirmeye devam etti. "Şu an çalışmıyorum."

Rio azimle ona doğru yürümeye başladı, gölgelerin arasından çıkan bir hayalet gibiydi.

Burnundan güldü, sinirlenmeye başlamıştı. "Bu gecelik işim bitti, tamam mı? Seks yok."

"Senden istediğim bu değil."

"Hah," diye çıkıştı. "O halde, defol."

Rio üzerine öylesine hızla atıldı ki çığlık atmaya fırsatı olmadı. Birkaç metrelik mesafeyi göz açıp kapayıncaya dek kat edip kadını duvara doğru çevirdi. Koyu renk saçlarının kısa olması boynuna erişimini kolaylaştırdı. Hızla hareket eden Rio dişlerini tenine geçirip damarını buldu.

Kadın önce debelendi, ilk şokun ardından seğirmeye başladı. Ama buna alışıp acının yerini zevk alınca gevşedi. Rio vücudunun çaresizce ihtiyaç duyduğu şeyi hızla içti. Açtığı yarayı yalayıp diliyle mühürledi. İz birkaç dakika içinde kaybolacaktı, peki ya az önce olanlara dair hatırladıkları? Rio başına doğru uzanıp avucunu gözlerinin üzerine koydu.

Son birkaç dakika içinde olanları silmek sadece bir saniyesini aldı, yine de bu süre bir adamın binanın köşesinden dönüp onları orada görmesi için yeterliydi.

"*Hey! Was zur Hölle ist das?*"

İri yarı ve keldi, hiç de mutlu görünmüyordu. Ellerini lekeli bir bar önlüğüne silip fahişeye Almanca bir şeyler bağırdı -kadının yerden fırlamasına neden olan sert bir emirdi. Telaşla kaçarken, adam saldırıp başının yan tarafını yumrukladı. Kadın ciyaklayıp binanın

köşesine doğru koşarken, adam sokakta Rio'ya doğru yaklaşmaya başladı.

Rio pek de insani olmayan bir sesle, "Kendine bir iyilik yap ve git," diye hırıldadı. "Bu seni ilgilendirmiyor."

Adam gerdanı kat kat olan kafasını salladı. "Uta ile seks istiyorsan, bana para ödeyeceksin."

"O halde gel ve hakkını al," dedi Rio, bir gram akli olan herkesin uyarı olarak göreceği alçak bir sesle.

Bu adam hariç. Arkasına doğru uzanıp sırtından bir bıçak çıkardı. Bu ölümcül bir hataydı. Rio tehdidi gördü, boş veremeyecek kadar öfkeliydi. Kadın satıcısı bıçaklayacakmış gibi öne çıkınca, Rio adamın üzerine atladı.

İnsanı kaldırıma yatırdı; ellerini kalın boynuna dolamıştı. Avucunun içinde deli gibi atan nabzını hissedebiliyordu, her atışla birlikte sert derisinin altından ılık kanı akıyordu.

Rio belli belirsiz bir şekilde insanın kalp atışlarını hissetti ama akli başında değildi. Artık değil. Kana olan açlığı geçici bir süreliğine dinmişti fakat hâlâ içindeki öfke avucundaydı. Zihnindeki, iradesindeki sıkış acımasızdı, en çok korktuğu karanlığı getiriyordu.

Maldecido

Monstruo.

Yine o unutulmaya yüz tutmuş geçmişe doğru kaydığını hissetti...

Şiddetli bir fırtına gibi küçük bir çocukken ona takılan isimleri duydu. Karanlık ormanı ve toprağa dökülen kanı hatırladı. Annesinin gözlerinin önünde öldürüldüğü kulübeyi...

Karanlık üzerine çökerken, uzun zaman önce İspanya'da sokağa terkedilmiş çocuktu. Evi, ailesi, gerçekte nasıl olduğunu ona gösterecek kimsesi olmayan kafası karışık ve korkmuş bir çocuk.

Comedor de la sangre.

Kükreyerek titreyen avının üzerine eğilip etli boynunu ısırды. Vahşiydi ama açlıktan değil, öfkesi ve eski üzüntüleri onu canavarlaştırmıştı. Lanetlenmiş gibiydi. Korkunç bir kan emici.

Manos del diablo.

O şeytanın elleri artık kendisinin değildi. Hızla yükselen karanlık Rio'yu içine çekiyordu. Rio artık önündeki sokağı göremiyordu. Mantiğı ve kontrolü beyninden fırlayan kablolar gibi kısa devre yapmıştı. Düşünemiyordu. Ama parmaklarının ucunda insanın kanının sessizleştiği anı fark etmişti.

Karanlık onu ağına çekerken bu gece birini öldürdüğünün farkındaydı.

Yan odadan gelen büyük bir gürültü Dylan'ı rahatsız uykusundan uyandırdı. Yatakta doğruldu, artık tamamen uyanıktı. Yan taraftan daha fazla ses gelmeye devam etti, ağır ayaklı bir şey inleyerek tökezliyormuş gibiydi, sanki iri biri -ya da *bir şey*- ıstırap içindeydi.

Yan oda Rio'nundu. Hafif bir akşam yemeği ve sırt çantasındaki giysilerle geri döndüğünde ona öyle söylemiş ve bu gece keyfine bakmasını belirtmişti. Onu duvarın öteki tarafında, sadece birkaç saniye uzağında olacağı yönünde uyarmıştı. Bunu bilmek onu hiç de rahatlatmamıştı.

Bu tehdidine rağmen, Dylan bir ara dışarı çıktığından şüphelenmişti. Birkaç saat boyunca yan oda oldukça sessizdi, ta ki sabahın dördündeki uyandırma servisine kadar.

Rio'nun iddia ettiği gibi gecenin ölümcül bir yarattığı olması buraya kadarmış. Diğer taraftaki dikkatsiz teşrife bakılırsa, şehirde yaptığı aleminden dönen herhangi bir sarhoşa benziyordu.

Kollarını göğsünde birleştirip öylece oturan Dylan sızlanarak mobilyaları parçalamasını ve artık onu taşıyamayan bacaklarına küfretmesini dinledi.

Babası kaç gece eve buna benzer şekilde dönmüştü? Sayamayacağı kadar çok. Bardan sendeleyerek eve dönerdi, o kadar sarhoş olurdu ki düşüp kafasını patlatmadan önce annesi, Dylan ve iki erkek kardeşi onu yatağa taşımak zorunda kalırlardı. Zayıflıklarının onları ele geçirmesine izin veren adamlara acımamaya başlamıştı, ama Rio'nun şu an çıkardığı seslerin sarhoş ve başıbozuk olmaktan farklı olduğunu kabul etmeliydi.

Yataktan kalkıp sessizce iki odayı birleştiren kapıya doğru gitti. Kulağını kapıya dayayınca, kesik kesik nefes aldığını duydu. Yerde yattığını ve orada her neyle uğraşıyorsa hareket edemediğini neredeyse hayal edebiliyordu.

"Merhaba?" dedi kısık bir sesle. "Şey... Rio, sen misin?"

Sessizlik.

Uzadıkça huzursuzluk veriyordu.

"İyi misin?"

Elini kapının tokmağına koydu ama yerinden oynatamadı. Tüm gece boyunca olduğu gibi kilitliydi.

'Yardım etmesi için birini- "

"Yatağına dön Dylan."

Sesi alçak ve hırıltılıydı -Rio'nun sesi daha önce duyduğundan çok daha farklı geliyordu.

"Kapıdan uzaklaş," dedi tuhaf hırıltılı bir sesle. "Yardıma ihtiyacım yok."

Dylan kaşlarını çatı. "Sana inanmıyorum. Sesin hiç iyi gelmiyor."

Tekrar kapının tokmağını çevirmeyi denedi. Eski bir aksamdı; belki biraz asılırsa açabilirdi.

"Dylan. Lanet olası kapıdan uzaklaş."

"Neden?"

"Çünkü bir saniye daha orada durursan, kapıyı ben açacağım."

Sertçe nefesini verdi ve boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Kokunu alabiliyorum Dylan ve... tadına bakmak istiyorum. Seni istiyorum, aklım başımda değil ve şu an seni görürsem ellerimi senden uzak tutamam."

Dylan yutkundu. Kapının öteki tarafındaki adamdan korkması gerekirdi. Ve evet, bir yanı dehşete kapılmıştı. Vampir olduğunu iddia ettiği için değil. Onu kaçırdığı ve ihtişamlı bir kafeste esiri olarak tutmaya kararlı görüldüğü için de değil. Söylediklerindeki... onu istediğini söylerkenki dürüstlüğü yüzünden dehşete kapılmıştı.

Her ne kadar inkâr etmek istese de bunu bilmek içinde bir yerlerde Rio'nun ona dokunmasını daha çok istemesine neden oldu.

Hiçbir şey söyleyemedi. Ayakları hareket etmeye, onu kapıdan uzaklaştırmaya başladı.

Gerçekliğe dönmeyi umuyordu, çünkü az önce aklından geçirdikleri sadece gerçek dışı değil fazlasıyla da aptalcaydı. Yatağına gitti, dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını bacaklarına dolayıp oturdu.

Bu gece ona uyku yoktu.

On İkinci Bölüm

Sabah erkenden onu odasında görmeyi beklemiyordu.

Dylan misafir odasının geniş duşundan çıktı ve banyonun gömme dolabındaki düzgünce katlanmış lüks havlulardan biriyle kurulandı. Saçının nemini büyük ölçüde aldıktan sonra çantasında kalan son temiz giysilerini giydi; tuniği ve büzgülü kaprisiyle nasıl olsa etkilemek istediği biri yoktu. Yalın ayak, ıslak saçları çıplak omuzlarına yapışmış bir halde banyonun kapısını açıp odaya girdi.

Ve işte oradaydı.

Rio kapının yanındaki sandalyeye oturmuş çıkmasını bekliyordu.

Onu orada görünce Dylan olduğu yerde durdu.

"Kapıyı tıklattım," dedi, onu kaçırın kişiden gelen tuhaf bir kibarlıktı bu. "Cevap vermeyince iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Aynı şeyi benim sana sormam gerekiyor sanırım." Dylan dikkatle süitin ana bölümüne doğru yürüdü. Onu rızası dışında burada tutan adamdan korkması için pek çok sebebi olsa da, birkaç saat önce yan odadayken duyduklarının şaşkınlığı hâlâ üzerindeydi. "Dün gece sana ne oldu? Sesin çok kötü geliyordu."

Adam açıklama yapmadı, sadece loş odanın öteki ucundan ona baktı. Ona bakarken, her şeyi hayal edip etmediğini düşündü. Rio açık gri tişörtü, siyah pantolonu ve kusursuz bir şekilde arkaya doğru taradığı koyu saçlarıyla, dinlenmiş ve rahat görünüyordu. Hâlâ pek konuşkan değildi ama eskisi kadar huzursuz görünmüyordu. Hatta, sabahın erken saatlerinden beri onu düşünerek yatağında yatan Dylan'a kıyasla, tüm gece bebek gibi uyumuştı sanki.

"Arkadaşlarına buradaki panjurların zamanlamasını düzeltmelerini söyleyebilirsin," dedi Dylan, odayı gün ışığıyla aydınlatmaları gerekirken uzaktan kumandalı panjurların örttüğü yüksek pencerelere işaret ederek. "Dün gece panjurlar kendiliğinden açıldı ama gün doğmadan önce tekrar kapandı. İşlevselliği tam tersi olmalı, değil mi? Bu arada, güzel manzara, karanlıkta bile. Oradaki hangi göl? Wannsee mi? Grunewaldsee ya da Teufelssee olamayacak kadar büyük görünüyor, etraftaki onca ağaca bakılırsa, tahminime göre Havel Nehri'ne yakın bir yerlerde olmalıyız. Bu doğru, değil mi?"

Rio karanlık ve okunması mümkün olmayan bakışlarla onu izlerken, odanın diğer tarafında hafifçe verdiği nefesi dışında hiçbir tepki vermedi.

Ona kahvaltı getirmişti. Dylan oturma odasının ortasındaki küçük masaya ve zarif koltuğa doğru yürüdü, porselen bir tabakta omlet, sosis halkaları, kızarmış patates ve bir tost onu bekliyordu. Bir bardak portakal suyu, kahve ve ışıldayan gerçek gümüşten sofranın altına yerleştirilmiş kolalı beyaz bir peçete vardı. Onun için getirdiği şeylere bakarken kahveye karşı koyamadı. Kupaya iki şeker attıktan sonra kahveye ten rengi olacak kadar krema ekledi; tam sevdiği gibi tatlı ve sütlüydü.

"Biliyor musun, buraya hapsedilmiş olmamı bir kenara bırakırsak, rehinelerinize nasıl

muamele etmeniz gerektiğini çok iyi bildiğinizi itiraf etmeliyim."

"Sen bir rehine değilsin Dylan."

"Hayır, daha doğrusu bir mahkûmum. Yoksa söylediğin gibi, *senin türün* 'alıkonulan' gibi daha kapalı bir tanım mı tercih eder?"

"Sen bunların hiçbirisi değilsin."

"Harika!" dedi Dylan sahte bir heyecanla. "O halde ne zaman eve gidebilirim?"

Adamın cevap vermesini gerçekten beklemiyordu. Arkasına yaslanıp uzun bacaklarını üst üste koydu ve ayak bileğini dizinin üstüne yerleştirdi. Bugün düşünceliydi, sanki onunla ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Ayrıca koltuğa oturup tostunu ısırmaya başladığında dikkatle vücudunu süzdüğü Dylan'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Boynunu da.

Birkaç saat önce ona söylediklerini anımsadı: Kokunu alabiliyorum Dylan ve tadına bakmak istiyorum. Seni istiyorum...

Bunu hayal etmiş olamazdı. Kapının öteki tarafından ona hırıldadığı kelimeler zihninde birçok kez dönüp durmuştu. Ve şu anda olduğu gibi, düşüncelere dalmış tüm erkeksiliğiyle ona dikkatle bakarken, Dylan nefes almakta zorlanıyordu.

Bakışlarını tabağına çevirdi, aniden içine kapandığını hissetti.

"Bana bakıyorsun," diye mırıldandı, bu sessiz inceleme onu deli ediyordu.

"Sadece senin gibi akıllı bir kadının neden böyle bir iş yaptığını merak ediyorum. Sana uygun değilmiş gibi görünüyor."

"Bana yeterince uygun," dedi Dylan.

"Hayır. Hiç de uygun değil. Bilgisayarındaki makalelerin bazılarını okudum -aralarında birkaç eski yazı da vardı. Çalıştığın o değersiz kâğıt parçası için yazılmamış olan makaleler."

Dylan kahvesinden bir yudum aldı, övgüsünden rahatsız olmuştu. "O dosyalar özel. Sabit diskimi seninmiş gibi kurcalamandan hiç hoşlanmıyorum."

"New York dışındaki bir cinayet davası hakkında birçok şey yazmışsın. Bilgisayarında okuduğum yazılar birkaç yıllık ama çok iyiler Dylan. Çok akıllı ve merak uyandıran bir yazarsın. Sandığından daha iyisin."

"Tanrım," diye homurdandı Dylan. "O dosyaların özel olduğunu söyledim."

"Evet, söyledin. Ama merak ediyorum. Neden o dava bu kadar ilginçti?"

Dylan kafasını sallayıp kahvaltısından uzaklaştı. "Üniversiteden mezun olduktan sonra bana verilen ilk işti. Küçük bir kasabanın kuzeyinde küçük bir çocuk kaybolmuştu. Polisin elinde ne bir şüpheli ne de bir ipucu vardı ama babasının işin içinde olabileceğinden şüpheleniliyordu. İsmimi duyurmak istiyordum, o yüzden adamın geçmişini araştırmaya başladım. Hiçbir işinde uzun süre tutunamayan eski bir alkolikmiş, şu bildik bitik babalardan biri."

"Peki katil o muydu?" diye sordu Rio ciddiyetle.

"Tüm kanıtlar ikinci dereceden olmasına rağmen, onun olduğunu sandım. İçimden bir ses onun suçlu olduğunu söylüyordu. Ondan hiç hoşlanmamıştım, iyice araştırırsam, suçlu olduğunu kanıtlayacak bir şey bulacağıma inanıyordum. Birkaç yanlış ipucundan sonra, çocuklarına bakıcılık yapmış olan bir kızla karşılaştım. Makalem için onunla

konuştuğumda, bana çocuğun vücudunda morluklar gördüğünü söyledi. Adamın çocuklarını dövdüğünü, hatta buna şahit olduğunu söyledi." Dylan içini çekti. "Her şeye inandım. Haberi yayınlamak için o kadar sabırsızlanıyordum ki kaynağımı doğru düzgün kontrol etmedim."

"Sonra ne oldu?"

"Anlaşılan, bebek bakıcısı adamla birlikte olmuş ve ona karşı kişisel bir öfkesi varmış. Yılın Babası değildi ama oğluna asla elini kaldırmamış ve onu öldüren de o değilmiş. Gazeteden kovulduktan sonra, DNA kanıtları çocuğun ölümünü yandaki evde yaşayan adamla ilişkilendirince dosya kapandı. Baba masumdu, gazetecilikten uzun bir süre ayrı kalmak istedim."

Rio koyu kaşlarını çattı. "Ve sonra Elvis görenler ve uzaylılar tarafından kaçırılanlarla ilgili haberler yapmaya başladın."

Dylan omuzlarını silkti. "Evet, riskli bir durumdu."

"Vine gözlerini dikmişti, az önceki düşünceli sessizliğiyle onu izliyordu. Ona bu şekilde bakarken Dylan doğru düzgün düşünemiyordu. Nedense kendisini çıplak ve kırılğan hissediyordu. Bu histen hiç hoşlanmıyordu.

"Dün söylediğim gibi bu gece yola çıkacağız," dedi adam, tuhaf sessizliği bozarak. "İstersen akşam yemeğini erken yersin, hava kararmadan önce, seyahate hazırlanman için geri döneceğim."

Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu. "Beni hazırlamak için mi?"

"Burayı ya da gideceğimiz yeri tanımana izin veremeyiz. O yüzden bu gece yola çıkmadan önce seni hafif bir trans haline sokacağım."

"Trans mı? Hipnotize etmek gibi mi?" Kahkaha attı. "Saçmalama. Her neyse, bu tür şeyler benim üzerimde işe yaramaz. Öneri gücüne karşı bağışıklığım var, anneme ya da patronuma sorabilirsin."

"Bu farklı. Ayrıca üzerinde işe yarar. Daha önce yaradı."

"Daha önce yaradı derken?"

Hafifçe omzunu silkti. "Prag'dan buraya olan yolculuğun ne kadarını hatırlıyorsun?"

Dylan kaşlarını çattı. Pek bir şey hatırlamıyordu. Rio'nun onu kamyonun arkasına attığını ve aracın harekete geçtiğini hatırlıyordu. Çok korktuğunu, onu nereye götürdüğünü ve onunla ne yapacağını bilmek istediğini hatırlıyordu. Sonra... hiçbir şey."

"Uyanık kalmaya çalıştım ama çok yorgundum," diye mırıldandı, birkaç saat süren yolculuk hakkında bir şeyler hatırlamaya çalışıyor ancak başaramıyordu. "Buraya gelirken uyuya kaldım. Uyandığımda bu odadaydım..."

Adamın dudaklarının kıvrılışına bakılırsa oldukça memnundu. "Ve yine uyuyacaksın, ben uyanmanı isteyene kadar. Bu şekilde olmalı Dylan. Özür dilerim."

Her şeyin -ona önceki gün anlattığı vampir saçmalığından transa girmek ve gizli yerlere seyahat etmeye kadar- ne kadar saçma olduğu hakkında bir şeyler söylemek istedi ama aniden ona hiç komik gelmedi. Mümkün olmayacak kadar ciddi görünüyordu.

Aniden her şey ona gerçekmiş gibi gelmeye başladı.

Karşısında oturan, daha önce tanıdığı hiçbir erkeğe benzemeyen bu adama bakarken, bir şey bilinçaltına bunun bir şaka olmadığını fısıldadı. Ona söylediği her şey doğrudu, her

ne kadar kulağa inanılmaz gelse de.

Dylan'ın bakışları, sert ve okunmaz yüzünden kalın göğsünün üzerinde birleştiği güçlü kollarına indi. Pazılarını ve ön kollarını saran dövmeleri öncekinden farklı görünüyordu. Bu kez açık renkler, buğday teninden birkaç ton daha koyuydular.

Dün mürekkep kırmızı ve altın rengiydi -bundan emindi.

"Kollarına ne oldu?" diye sordu. "Dövmelerin rengi durduk yere değişmez..."

"Hayır," dedi kollarındaki belirsiz işaretlere bakarak. "Dövmelerin renkleri değişmez. Ama *dermaglifler* rengi değişir."

"Dermaglifler mi?"

"Soyluların tenlerinde doğal olarak bulunan işaretler. Babadan oğla geçerler ve kişinin duygusal ve fiziksel durumunu gösterirler." Rio tişörtünün kısa kolunu yukarı doğru itip tenindeki detaylı işareti gösterdi. Güzel, kıvrımlı kavisler ve geometrik desenler omuzlarına doğru çıkıp tişörtünün altında kayboluyordu.

"*Dermaglifler* ırkın ataları için koruyucu bir kamuflej olarak görev görüyordu. Kadimlerin vücutları tepeden tırnağa bunlarla doluydu. Gerçek soyları *Homo sapiens* genleri ile karışan Soyun her nesli daha az ve daha süssüz Şiflerle doğuyor."

Dylan'ın aklında o kadar çok soru vardı ki hangisinden başlayacağını bilmiyordu. "Senin yaşayan ölülerden biri olman yetmiyormuş gibi yaşayan ölülerin üreyebildiğine de mi inanmam gerekiyor?"

Hafifçe suratını astı. "Biz yaşayan ölüler değiliz. Soylular bu gezegende binlerce yıl önce var olmaya başlayan melez bir tür. Genetik olarak, biz yarı insan yarı dünya dışı varlığız."

"Dünya dışı," diye tekrarladı Dylan umduğundan daha sakin bir şekilde. "Uzaylı olduğunuzu mu söylüyorsun? Daha net olmak için soruyorum, *vampir* uzaylılardan mı bahsediyorsun? Seni doğru mu anladım? Bahsettiğin şey bu mu?"

Rio kafasını salladı. "Çok uzun zaman önce bu türden sekiz yaratık Dünya'ya indi. Sayısız kadına tecavüz edip insanları katlettiler. Eninde sonunda, bu tecavüzlerden bazıları uzaylı dölünü barındırıp taşıyabilen kadınlarla oldu. O kadınlar bilinen ilk Soy Eşleriydi. Onların rahimlerinde, benim türüm -Soyluların- ilk nesli hayat buldu.

Duyduğu her şey kelimenin tam anlamıyla çılgınlıktı ama Rio'nun ses tonundaki içtenliği yanlış anlaması mümkün değildi. Söylediklerine yüzde yüz inanıyordu. Ve son derece ciddi olduğu için, Dylan ona aldırış etmemekte zorlanıyordu.

Her neyseler ve nereden geliyorsa, tenindeki işaretlerin mantığa aykırı bir şey yaptıklarına bizzat tanık olması da cabasıydı. "*Dermaglifler* bugün ten renginden çok az koyu."

"Evet."

"Ama dün kırmızı ve altın rengiydiler çünkü-"

"Çünkü beslenmem gerekiyordu," dedi. "Kana çok ihtiyacım vardı ve açık bir damardan doğrudan almam gerekiyordu."

Ah, Tanrı aşkına. Gerçekten de ciddiymi.

Dylan'ın midesi bulandı.

"Dün gece... beslendin mi? Bana dün gece dışarı çıkıp birinin kanını içtiğini mi söylüyorsun."

Rio hafifçe kafasını salladı. Gözlerinde pişmanlık vardı; hem tehlikeli hem de kırılgan görünmesine neden olan bir tür ıstırap. Orada oturmuş onu bir canavar olduğuna inandırmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama hayatında hiç bu kadar kötü bir ifade görmemişti.

"Azı dişlerin yok," dedi Dylan zayıf bir tonla, zihni duyduklarını hâlâ reddediyordu. "Tüm vampirlerin azı dişi olmaz mı?"

"Azı dişlerimiz var ama genellikle belirgin değiller. Üst azı dişlerimiz beslenme isteğine ya da artan duygulara tepki olarak uzar. *Dermagli*flerimizin tepkisi gibi bu da psikolojik bir şey."

O konuşurken Dylan dikkatle ağızını izliyordu. Dolgun ve şehvetli dudaklarının ardında, dişleri düz ve beyazdı. Vahşilik için değil, baştan çıkarmak içinmiş gibi görünüyordular. Ve bu durumu daha da tehlikeli kılıyordu. Rio'nun biçimli dudakları her kadının memnuniyetle karşılayabileceği, ölümcül olabileceklerinden asla şüphe duymayacağı türdendi.

"Uzaylı genlerimiz yüzünden, tenimiz ve gözlerimiz güneş ışığına karşı çok duyarlı," diye ekledi, havadan bahsediyormuş gibi sakin bir şekilde. "Uzun süre ultraviyole ışınlarına maruz kalmak Soylular için ölümcüldür. Bu yüzden gündüzleri pencereler kapalı."

"Ah," diye mırıldandı Dylan, sanki son derece mantıklıymış gibi kafasını salladığını hissetti.

Elbette UV ışınlarını bloke etmek zorundaydılar. Dışarıda kalırlarsa, vampirlerin büyütecini altındaki ince bir kâğıt gibi yanıp kül olduklarını herkes bilirdi.

Düşününce, Rio'yu gün ışığında bir kez bile görmediğini fark etti. Dağdaki mağarada güneşten korunuyordu. Jicín'den Prag'a kadar peşinden geldiğinde gece vaktiydi ve hava tamamen karanlıktı. Önceki gece avlanmaya gittiğinde şafaktan önce dönmüştü.

Kendine gel Alexander.

Bu adam bir vampir değildi -olamazdı. Burada olanlar hakkında daha mantıklı bir açıklama olmalıydı. Rio'nun sakin ve akli başındaymış gibi konuşması aklını kaçırmadığı anlamına gelmiyordu. Tam bir kaçık. Öyle olmalıydı.

Peki ya bu lüks malikânedeki diğer insanlar? Onun gibi güneşe alerjisi olan bir uzaylı ırkından geldiklerine inanan hayalperestler mi vardı?

Ama ya Rio'nun söyledikleri doğruysa...?

Tanrı aşkına, az önce duyduklarında doğruluk payı varsa, o halde elinde dünyayı değiştirecek bir haber vardı. Bu gezegendeki tüm insanlar için gerçeklik kavramını değiştirebilirdi. Bunun ne kadar önemli olabileceğini düşününce tüyleri ürperdi.

"Milyonlarca sorum var," diye mırıldanıp, odanın öteki tarafında oturan Rio'ya bir bakış atmaya cesaret etti.

Sandalyesinden kalkarken kafasını salladı. "Bu anlaşılabilir. Sana özümseme için çok fazla şey verdim ve karar verme vaktin gelince çok daha fazlasını duyacaksın."

"Karar verme vakti mi?" diye sordu kapıya doğru yürümesini izlerken. "Bir saniye. Ne hakkında karar vereceğim?"

"Soyluların kalıcı bir parçası olmak ya da bize dair bildiğin her şeyi unutup eski hayatına dönmek arasında bir karar vereceksin."

Rio'nun ona getirdiği kahvaltıyı yemedi, daha sonra getirdiği akşam yemeğine de dokunmamıştı. İştahı yoktu, içini sadece cevaplara duyduğu açlık kemiriyordu.

Ona sorularını daha sonraya saklamasını söylemişti ama geri dönüp yola çıkma vaktinin geldiğini söylediğinde, Dylan aniden büyük bir endişe duydu.

Karşısında ardına kadar açılan bir kapı vardı ve öteki taraf kapkaranlıktı. Bu karanlığa bakarsa, onu içine eker miydi?

Geri dönüşü olur muydu?

Odasında ona doğru yaklaşan Rio'nun büyüleyici bakışlarına takılıp kalmış bir halde, "Hazır olduğumdan emin değilim," dedi. "Gittiğimiz yer beni endişelendiriyor. Orada greceklerim beni korkutuyor."

Dylan onu kaçıran adamın yakışıklı ve trajik yüzüne bakarak onu cesaretlendirmesini -sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair ona umut verecek herhangi bir şey söylemesini bekledi.

Ona böyle bir şey söylemedi ancak elini alnına koyduğuunda, dokunuşu hassas ve son derece sıcaaktı. Harika bir histi.

"Uyu," dedi.

Kesin emri çıplak tende hissedilen yumuşak kadife gibi içine işledi. Dizleri sallanmaya başlayınca Rio diğer kolunu sırtına doladı. Onu güçlü ve i rahatlatırcasına tutuyordu. Gözleri kapanırken Dylan, bu güce teslim olduğunu düşündü.

"şimdi uyu, Dylan. Uyu."

Ve Dylan uyudu.

On Üçüncü Bölüm

Berlin'den kalkan küçük jet Boston Logan Havaalanı'nın kurumsal pistinde ilerlerken, birliğin siyah SUV'larından biri özel bir hangarın içinde bekliyordu.

Gulfstream çift motorlu şık jetin içinde Dylan ve Rio'dan başka yolcu yoktu. Jet ve insan pilotları birlik adına gece gündüz çalışıyorlardı, ancak iki pilot yüklü maaşlarını kusursuz sadakat ve gizlilik talep eden çok özel ve çok zengin bir kuruluştan aldıklarından başka bir şey bilmiyordu.

Rio deliksiz uykuda, kendinden geçmiş bir kadını Berlin'de uçağa bindirirken de, dokuz saat sonra aynı şekilde Boston'da onu jetten indirirken de en ufak bir tepki vermeyecek kadar iyi para alıyorlardı. Dylan omzunda uyurken, sırt ve omuz çantalarını omzuna atan Rio, uçağın kısa merdivenlerinden yere indi.

Hangarda bekleyen Range Rover'la arasındaki kısa mesafeyi kat ederken, Dante şoför koltuğundan inip dirseğini açık kapıya koydu. Üzerinde gece devriye kıyafetleri vardı -uzun kollu tişörtü, kamuflaj pantolonu ve asker botları- omuzlarına dek inen saçları gibi her biri simsiyahtı. Sol kolunun altındaki kılıfta yarı otomatik siyah bir tabanca, bir diğerini ise kalçasında taşıyordu ama Dante'nin yanına almadan dışarı çıkmadığı tek şey belindeki ucu kıvrımlı titanyum bıçaklarıydı.

Birliğin yeni üyelerinden biri de av tüfeğiyle Dante'nin yanındaydı. Dövüş kıyafetini giymiş ve silahlanmış olan eski barınak ajanı Sterling Chase, aracın içinden hafifçe kafasını eğerek Rio'yu selamladı. Chase tüm savaşçılar gibi sert görünüyordu, jilet gibi kesilmiş altın rengi saçlarını siyah bir bere örtüyordu, ince yüzündeki çelik mavisi gözleri sert ve sabitti, akıllı bakışları Rio'nun hatırladığı kadarıyla birkaç ay öncesine göre biraz daha boştu. Geçen yaz ortaya çıkıp birlikten yardım isteyen ve sonra savaşçıların onunla nasıl çalışmalarını istediğine dair kendi kurallarını koyan hırslı ve kibirli bürokrattan artık eser yoktu. Barınak Ajanı'na Dante hoşnutsuz bir şekilde "Harvard" lakabını takmıştı, Chase eski sivil hayatını bırakıp birliğe katıldıktan sonra bile ona yapışıp kalan bir isimdi.

"Tanrım," dedi Dante ve Rio kollarında gevşekçe yatan Dylan ile yaklaşırken kocaman gülümsedi. "Ortalarda yoktun dostum. Beş ay çok uzun bir tatil." Savaşçı SUV'un arka kapısını açıp, Rio'nun Dylan'ı ve eşyalarını içeri yerleştirmesine yardım ederken güldü. Yerleştikten sonra, Dante kapıyı kapatıp direksiyonun başına geçti. Dönüp Rio'ya baktı. "En azından eve güzel bir hediyelik eşyayla döndün ha?"

Rio homurdanarak yanında uyuyan Dylan'a küçük bir bakış attı. "O bir gazeteci. Ve Soy Eşi."

"Öyleymiş. Hepimiz duyduk. Gideon, Prag'da atıştığın Lois Lane'den hepimize bahsetti," dedi Dante.

"Çektiği fotoğraflar yayınlanmadan önce her şeyin üzerine bir örtü çekeceğiz. Ona gelince, her şey bittikten sonra vereceği karara bağlı olarak barınaklardan birinde ona bir yer bulmak için görüşmeler çoktan yapıldı. Her şeyi hallettik."

Rio, Dante'nin tek kelimesinden bile şüphe etmiyordu ama Dylan'ın hangi yolu seçeceğini düşünmeden edemiyordu. Barınakları seçerse, çok geçmeden anlayışlı bir Soy erkeği ona ihtiyacı olduğuna ve onun eşi olması gerektiğine inandırırıldı. Çok fazla adayı olacağı kesindi. Sıra dışı güzelliği sayesinde hepsinin hedefi olacaktı. Bir grup entelektüel, düzgün konuşan ve genellikle işe yaramaz sivilin onun peşinden koşacağını düşünmek Rio'yu aşırı derecede rahatsız ediyordu.

Ne yaptığını ya da kiminle yaptığını neden bu kadar umursadığını bilmiyordu.

Boston'a geri dönmek, dağda tetikleyiciye basıp tonlarca ağırlıktaki kayaların kendisini sonsuza dek oraya hapsedişini izlemeyi daha çok istemesine neden olmuştu.

"Bunca zamandır ne yapıyordun?" diye sordu Chase, gelişigüzel sorusu adamın şüphesini pek gizleyememişti. "Nikolai'a mağarayı kapatıp İspanya'ya geçeceğini söylemişsin. Söylediğine göre bu işin ardından birlikten ayrılacaktıydın. Üzerinden beş ay geçti, kısa bir süre öncesine kadar senden haber alamadık, şimdi de kötü haberler ve sorunla karşımıza çıkıyorsun. Neler oluyor?"

"Sakin ol, dostum," dedi Dante ön koltuğa sert bir bakış atarak. Rio'ya, "Harvard'a aldırış etme," dedi. "Beretta'sıyla oynayamadığı için tüm gece kızışmış halde gezindi."

"Hiç de değil," dedi Chase, vazgeçecek gibi görünmüyordu. "Sadece merak ettim. C-4'le dolu çantayla seni dağda bıraktığımız Şubat ayından beri orada ne oldu? Neden lanet olası işi yapmak için bu kadar uzun süre bekledin? Planlarını değiştiren şey neydi?"

"Planlarda değişiklik olmadı," diye yanıtladı Rio, yolcu koltuğunda oturan savaşçının gözlerinin içine bakarak. Chase'in onu sorgulamaya hakkı vardı -hepsinin onu sorgulamaya hakkı vardı- ve Rio'nun kendisini savunmak için söyleyebileceği pek fazla şeyi yoktu. Son birkaç aydır zayıflığının onu ele geçirmesine izin vermişti ve şimdi işleri yoluna koymak zorundaydı. "Yapmam gereken bir şey vardı ve başarısız oldum. Hepsi bu."

"Bizim de bu tarafta pek başarılı olduğumuz söylenemez," diye araya girdi Dante. "Prag'ın dışındaki uyku odasını bulduğumuzdan beri, Kadim olanın varlığı hakkında ipucu peşindeyiz ama her şey boş çıktı. Chase barınaklar ve birimle bir araştırma yapıyordu fakat o kaynaklarda faydasız çıktı."

Yolcu koltuğundan Chase onaylarcasına kafasını salladı. "Mümkün görünmüyor ama eğer Kadim vampir oralarda bir yerlerdeyse, aşağılık herif göze batmamaya çalışıyordur."

"Peki ya ortaçağda Kadim vampirle bağlantısı olan Alman Soylu ailesi?" diye sordu Rio.

"Odolflar," dedi Dante kafasını sallayarak. "Hayatta olan kimseyi bulamadık. Issız olmayanlar kana susamışlık yüzünden ya da başka sebeplerden ötürü ölmüş. Odolf ailesinden kimse hayatta değil."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Rio.

Dante kafasını salladı. "Elimizde sadece bu var. Alabildiğine sessizlik ve çıkmaz. Vazgeçmeyi düşünmüyoruz fakat şu an yaptığımız samanlıkta iğne aramaktan farksız."

Rio kaşlarını çatarak birliğin peşinde olduğu dünya dışı yaratığın saklanması ne kadar zor olabileceğini düşündü. Neredeyse iki metrelik, tüysüz ve vücudu baştan aşağı *dermaglifler*le kaplı kana susamış bir vampiri fark etmemek çok zor olurdu. Soylu toplumunun en döküntüleri arasında bile bir Kadim göze çarpardı.

Bunca zamandır fark edilmemesinin tek sebebi, Çek kırsalındaki dağda barındığı uyku odasıydı. Biri Kadim olanı gizli mezarından serbest bırakmıştı ama birlik bunun ne zaman ve nasıl olduğunu ya da kana susamış yaratığın uyanışını sağ salim atlatıp atlatmadığını bilmiyordu.

Şansı varsa, vahşi herif çoktan ölmüştür.

Diğer seçeneği ise, Soylu ya da insan, hiç kimse düşünmek bile istemezdi.

Dante uzun süren sessizliği boğazını temizleyerek bozdu. "Dinle Rio. Asker kaçağı olduğun son birkaç aydır her ne yaptysan, Boston'a geri dönmen güzel. Dönmene hepimiz sevindik."

Savaşçının gözlerine bakarken Rio kaskatı bir şekilde kafasını salladı. Dante'ye ya da başka birine dönüşünün geçici olduğunu söylemesinin bir anlamı yoktu. Birliğin saflarında en son ihtiyaç duyduğu şey sorumluluktur.

Dante dikiz aynasından ona baktı. "Hazır mısın, dostum?"

"Evet," dedi Rio. "Fazlasıyla hazırım."

Serbest kalan kilidin metalik tıkırtısı, kabaca yontulmuş granit duvarların arasında silah sesi gibi yankılandı. Kapı eskiydi, yağlı tahta kapkara ve uzun tüneli yaratmak ve dibine gizlenen odayı kapatmak için topraktan çıkarılmış taş kadar eskiydi.

Ama ortamın ilkelliği burada sona eriyordu.

Taş, ahşap ve kaba demir kilitlerin ardında, son teknolojiyle donatılmış bir laboratuvar vardı. Yıllar içinde gelişmiş ve paranın satın alabileceği en iyi bilim ve robot teknolojisine sahipti. Tesiste çalışan insanlar, ülkenin en ileri biyolojik enstitülerinden bir araya getirilmişlerdi. Artık köleydiler, zihinleri ele geçirilmiş ve sadakatleri kesin olarak sağlanmıştı.

Her şey bir amaç uğrunaydı.

Dünyada var olan hiçbir şeye benzemeyen o tek varlık için.

O varlık, koridorun sonundaki dört sürgülü elektronik çelik kapının arkasında bekliyordu. Şu anda bulunduğu gezegenin çok uzağından gelen uzaylı bir yaratığı tutmak için özel olarak tasarlanmış bir hücrede bulunuyordu.

O bir Kadimdi -Soy olarak bilinen melez ırkın geriye kalan son atasıydı. Binlerce yıldır hayattaydı, açlık sınırında tutulduğu haliyle bile bir insan ordusundan çok daha kuvvetliydi. Açlık onu zayıf düşürürken öfkeliendiriyordu ve öfke, konu güçlü yaratığı kontrol etmek olunca her zaman önemli bir faktördü.

Beş santimetre aralıklı yüksek ultraviyole ışın taşıyan parmaklıklar, en güçlü çelikten bile daha etkiliydi. Kadim olan onları denemeyecekti; bunu daha önce denemişti ve güneş yanığı yüzünden neredeyse sağ kolunu kaybedecekti. Sakin olması ve gözlerini ultraviyole hapisanesinde korumak için maske takılmıştı. Çıplaktı çünkü mahremiyete gerek yoktu, ayrıca uzaylı derisinin her yanını saran *dermaglif*lerindeki en ufak değişimleri takip etmek önemliydi.

Yaratığın boynunda, kollarında ve bacaklarında günün sıvı ve doku örneği alımına hazır bir şekilde robotik kollar vardı.

Kadim olanı son elli senedir esir tutan kişi, "Merhaba büyükbaba," dedi. Kendisi de insanlara kıyasla oldukça yaşlıydı -en az dört yüz yaşında vardı. Artık kaç yaşında olduğunu umursadığından değil, zaten bunun hiç önemi yoktu. Soylulardan biri olarak gençliğinin en parlak dönemindeydi. Bunca zamandır Kadim olanı gizlilikle ve başarılı bir şekilde kontrolü altında tuttuğu için kendisini tanrı gibi hissediyordu.

"Dünün test sonuçları efendim."

Ona hizmet eden insanlardan biri raporları verdi. Ona ismiyle hitap etmiyorlardı; kimse ismiyle seslenmiyordu. Gerçekten kim olduğunu bilen biri yoktu.

Dragos'un oğlu olarak doğmuştu, babası bu yeraltı sığınağındaki ultraviyole hücrede tutulan yaratığın oğluydu. Gizlilik içinde doğmuş ve yabancılar tarafından yetiştirilmek için gönderilmişti, amacını anlaması uzun yıllarını almıştı.

Onu yüceliğe ulaştıran ödülü ellerine alması daha da uzun sürmüştü.

Test sonuçlarının bulunduğu dosyayı kapatırken ilgisiz bir şekilde, "İyi dinlendiniz mi?" diye sordu.

Yaratık yanıt vermedi, sadece dudaklarını geriye çekip yavaşça nefes aldı, büyük ve uzun azı dişlerinin arasından hava tıslayarak çıktı.

Yaklaşık on sene önce konuşmayı bırakmıştı; aklını kaçırdığı için mi, öfkesinden mi yoksa yenilgiye uğradığı için mi emin değildi. Umursadığı da söylenemezdi. Aralarında sevgi yoktu. Yakın akrabası olmasına rağmen, Kadim olan onun için bir araçtı.

"Şimdi başlıyoruz," dedi esirine.

Bilgisayara hücrenin içinde robotik kollarına işe başlamalarını emreden kodu girdi. Testler acı verici, sık ve uzundu... ama hepsi gerekliydi. Vücut sıvıları toplanıyor, doku örnekleri alınıyordu. Şimdiye dek, deneyler çok küçük ölçüde başarılı olmuştu. Ama umut vaat ediyorlardı ve bu yeterliydi.

Son numune alınıp kataloglandığında, Kadim olan hücresinde yorgun düşmüştü. İleri fizyolojisi prosedürün verdiği zararı iyileştirmeye çalışırken, kocaman gövdesi titreyip spazm geçirdi.

"Sadece bir adım kaldı," dedi gardiyanı.

Sonuncusu UV ışığı parmaklıkları olan hücresinde iyileşen vampir için en önemli ve öncelikli olardı.

Daha basit olan başka bir hücrede kısa bir süre önce sokaktan kaçırılan, fazlasıyla uyuşturulmuş bir kadın kilitli tutuluyordu. O da çıplaktı, siyaha boyalı gotik tarzı saçları boynunun daha net görünmesi için kesilmişti. Gözleri odaklanamıyordu, kısa bir süre önce vücuduna verilen ilaçlar yüzünden göz bebekleri büyümüştü.

İki köle tarafından hücresinde çıkarılıp laboratuvarın ana bölümüne getirilirken, ne çığlık attı ne de mücadele etti. Ayaklarını sürterek adım attıkça küçük göğüsleri sallanıyordu ve başı omuzlarının üzerinde geriye doğru giderek çenesinin altındaki küçük gözyaşı ve yeni ay biçimli doğum lekesini gözler önüne seriyordu. Onu ultraviyole bariyerin öteki tarafına, Kadim olanın hücresinin ortasına taşıyacak otomatik sandalyedeki askılara yerleştirdiklerinde ayakları cansızca hareket ediyordu.

Sandalye geriye doğru yatıp onu olacaklara hazırlarken kılını bile kıpırdatmamıştı. Hücrenin içindeki iri erkeğin üzerindeki bantlar hafifçe gevşeyip tam bir yırtıcı gibi hareket

etmesi için onu serbest bıraktı.

"Şimdi besleneceksin," dedi gardiyanı ona. "Sonra da onunla çiftleşeceksin."

On Dördüncü Bölüm

Tekrar yerleşkede olmak çok tuhaftı. Ama ne kadar tuhaf olsa da Rio için, birliğin Boston'ın dışındaki yeraltı karargâhında kendi dairesine girişinden daha gerçekdişiydi.

Yerleşkeye varır varmaz Dante ve Chase teknik laboratuara gidip, Rio'yu Dylan'la baş başa bırakmışlardı. Savaşçıların ona -bir sene önce ihanetiyle Eva'nın ondan çaldığı- eski hayatına ısınması için zaman tanıdıklarını düşündü. Yerleşkenin kendine ait bölümünde uzun zamandır bulunmamıştı ama aynen hatırladığı gibi görünüyordu. Her şey depo patlamasının ardından iyileşmek için aylarca kaldığı yerleşkenin kliniğinden çıktıktan sonra bıraktığı gibiydi.

Bir zamanlar Eva ile paylaştığı daire zaman kapsülü gibiydi. Her şey, o ve kardeşlerinin Issız vampirleri ele geçirmek için gittikleri yeraltı sığınmağında ölümcül bir tuzığa düşürüldükleri o korkunç gece olduğu gibi donup kalmıştı.

Onun Soy Eşi olan kadın tarafından kurulan bir tuzak.

İhaneti ortaya çıkıp Rio onu alenen suçladıktan sonra, Eva boğazına bıçağı burada dayamıştı.

Klinikteki yatağının üzerinde kendisini öldürmüştü ama Rio varlığını en çok burada hissediyordu. İstemeye istemeye duvara asmasına razı olduğu gösterişli tablodan gömme dolabın yanına ve geniş yatağın karşısına yerleştirdikleri büyük aynalara kadar Eva'nın dokunuşu her yerdeydi.

Rio, Dylan'ı şık oturma odasından perdeli Fransız kapıların açıldığı yatak odasına taşıdı. Onu geniş yatağı doğru götürüp koyu mor yatak takımının üzerine koyarken camdaki yansıması gözüne ilişti.

Ona bakan esmer, suratı yaralı yabancıyı görünce irkildi. Reichen'in ona verdiği pahalı kıyafetlerin içindeyken bile bir canavara benziyordu -kollarında gevşek bir şekilde uyuyan ve tamamen onun merhametine kalmış güzelliğı görünce bu düşüncesi daha da pekişti.

O bir *canavardı* ve bundan sadece Eva'yı sorumlu tutamazdı. Bir hayvan ve katil olarak doğmuştu ve artık dış görüntüsü de buna uyuyordu.

Onu yatağı bırakıp kabarık yastıklardan birini başının altına koyarken Dylan kıpırdandı.

"Şimdi uyan," dedi hafifçe alnına dokunarak. "Yeterince dinlendin Dylan. Artık uyanabilirsin."

Transı etkisiz hale getirmek için alnını okşamasına gerek yoktu. Parmak uçlarını şeftali tonunda küçük çilleri olan kadife teninde tutmasına gerek yoktu. Narin çenesine dokunmasına gerek yoktu... ama karşı koyamamıştı.

Gözleri aralandı. Koyu kahverengi kirpikleri kalkınca, altın sarısına dönük yeşil gözleri Rio'yu ele geçirdi. Elini yüzünden çekmekte geç kaldı ama neye cüret ettiğini fark ettiğini görebiliyordu. Yine de ondan kaçmadı, sadece araladığı dudaklarından derin bir nefes aldı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı, uzun süredir uyuduğu için sesi kısık ve inceydi. Ne transın ne de seyahatin farkındaydı. Hâlâ Reichen'ın evinde olduğunu sanıyordu, o ve Rio Boston'a yola çıkmadan önceki dakikalarda bilinci durmuştu. "Beni götüreceğin yerden korkuyorum..."

"Geldik bile," dedi Rio ona. "Az önce vardık."

Gözlerinde panik belirdi. "Nerede-"

"Seni birliğin merkezine getirdim. Benim yanımda güvendesin."

Etrafına bakıp hızla gördüklerini inceledi. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Eskiden burada yaşıyordum." Kalkıp yataktan uzaklaştı. "Rahatına bak. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle. Senin için hallederim."

"New York'a evime gitmeme ne dersin?" dedi Dylan, yavaş yavaş normale dönüyordu. "Ya da beni nerede tuttuğunu ve evime nasıl gideceğimi gösteren bir harita?"

Rio kollarını göğsünde birleştirdi. "Şimdilik burası evin burası Dylan. Soy Eşi olduğun için sana saygıyla davranılacak. Yiyecekler ve konfor olacak, ne istersen. Bu dairelere kilitlenmeyeceksin ama istesen de kaçman mümkün değil. Yerleşke son derece güvenli. Kardeşlerim ve ben sana zarar vermeyeceğiz ama buradan ayrılmaya çalışırsan, koridora adımını attığında bundan haberimiz olur. Kaçmaya çalışırsan, seni bulurum Dylan."

Uzun bir süre sessiz kalıp konuşmasını izledi, söylediklerini düşündü. "Peki sonra bana ne yapacaksın? Beni yere yatırıp boğazımdan bir ısırik mı alacaksın?"

Bu düşüncenin üzerine Rio beynindeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Bunun vahşi bir şey olduğunu düşündüğünü biliyordu, ama ona göre Dylan'ı yere yatırıp dişleriyle hassas tenini delmek tamamen erotikti.

Tüm vücudunun uyarıldığını hissetti.

İpeksi tenini parmak uçlarında hâlâ hissedebiliyordu ve şimdi başka yerleri de onu tanımak istiyordu. Vücudunun aniden tepki vermesine sinirlenerek arkasına döndü.

"Jicín'deyken bir iblis tarafından saldırıya uğrayan bir adam olduğunu duydum. Yaşlı bir çiftçi buna tanık olmuş, iblisin yakındaki bir dağdan beslenmek için geldiğini söylemiş. İnsan kanı içmek için."

Rio öylece durup Dylan konuşurken karşısındaki kapıya baktı. Hangi geceden söz ettiğini biliyordu, çünkü en son o gece beslenmesine izin vermişti. Dağın eteğindeki küçük bir çiftlikte fırsat kollarken iki haftadan fazla bir süredir beslenmemişti.

Büyük bir açlık çekiyordu ve bu onu dikkatsizleştirmişti. Yaşlı bir adam onu suçüstü yakalamıştı -saldırdığını, Rio'nun dişlerini adamın boynuna geçirdiğini görmüştü. Düşüncesizce bir davranıştı ve adamın gelmesi, muhtemelen Rio'nun kurbanını ölümüne sebep olabilecek kontrolsüz bir beslenmeden kurtaran tek şeydi. O gece olabileceği şeyden korkup avlanmayı bırakmıştı.

"Bu sadece abartıydı, değil mi?" Cevap vermesini beklerken Dylan'ın sesi alçaldı. "Gerçekten böyle bir şey yapmadın. Değil mi Rio?"

"Rahatına bak," diye homurdandı. Dışarı çıkarken diz üstü bilgisayarının ve fotoğraf

makinesinin olduğu omuz çantasını aldı. "Yapmam gereken işlerim var."

Karşı çıkmasını ya da başka bir şey söylemesini beklemeden oradan çıkması gerektiğini biliyordu. Birkaç hızlı adım kendisini açık Fransız kapılara ve ardındaki oturma odasına taşıdı.

"Rosario...?"

Arkasından sesinin geldiğini duyunca durdu. Suratını asarak başını çevirip ona baktı. Bir ara kalkmıştı ve şimdi de dirseklerinin üzerinde doğrulmuş yataktan ona bakıyordu.

Tanrı aşkına, bu haldeyken saçları nasıl da hoşça karışmış görünüyordu. Dylan'ın seksle dolu geçen bir gecenin ardından böyle görüneceğini hayal etmesi pek uzun sürmemişti. Koyu mor ipek yatağın üzerinde yatıyor olması zihnindeki görüntüyü daha erotik yapıyordu.

"Ne?" Sesi boğuk çıktı.

"İsmin," dedi, sanki neyi kastettiğini bilmesi gerekiyormuş gibi. Odanın diğer tarafından ona bakarken başını eğdi. "Bana Rio'nun isminin sadece bir bölümü olduğunu söylemiştin, neyin kısaltması olduğunu merak ettim. Rosario'nun mu?"

"Hayır."

"O halde neyin kısaltması?" Hemen cevap vermeyince açık kahverengi kaşlarını sabırsızlıkla çattı. "Son birkaç gündür bana söylediğin onca şeyden sonra, gerçek ismini söylemenin ne gibi bir zararı olabilir?"

Doğduğu günden beri ona söylenen şeyleri hatırlayınca hafifçe suratını astı. Hiçbiri hoş şeyler değildi. "Neden bu kadar çok bilmek istiyorsun?"

Kafasını sallayıp hafifçe omzunu silktilti. "Önemli değil. Sanırım sadece hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Gerçekte kim olduğunu."

"Yeterince şey biliyorsun," dedi Rio. Ağzından belli belirsiz bir küfür çıktı. "İnan bana, Dylan Alexander. Hakkımda bildiğinden daha fazlasını bilmek istemezsin."

Rio'nun yanından uzaklaşıp geniş süitten çıkışını izleyen Dylan, bu konuda yanıldığını düşündü. Kapıyı ardından kapatıp onu loş dairede yalnız bıraktı.

Büyük yatağın yan tarafına döndü. Bacakları sanki saatlerdir kullanılmamış gibi uyuşmuştu. Gecenin büyük bir bölümünü baygın geçirmiş gibiydi. Söyledikleri doğruysa -Berlin'den ayrılıp Amerika'ya vardılarsa- o halde yaklaşık dokuz saatlik bir hafıza kaybı yaşamış demektir.

Bu mümkün olabilir miydi?

Gerçekten de bunca zamandır onu transta tutmuş olabilir miydi?

Uyanırken parmaklarıyla yüzünü okşadığını fark edince şaşırılmıştı. Dokunuşu rahatlık verici, koruyucu ve sıcaktı. Ama anlıktı, fark ettiğini anlar anlamaz elini çekmişti.

Ne Rio'dan herhangi bir sıcaklık, ne de ona karşı bir şey hissetmek istemiyordu fakat ona bakışında heyecan verici bir şeyler olduğunu inkâr edemezdi. Ona dokunuşunun şüphe götürmez bir şekilde baştan çıkarıcı bir yanı vardı. Hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu -bilmeye ihtiyacı vardı. Ne de olsa, esiri olarak onu elinde tutan kişi hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek onun yararına olurdu. Büyük bir haber yapmayı uman bir

gazeteci olarak, en küçük doğruları bile toplayıp gerçeği kovalamak onun göreviydi.

Ama Dylan'ın en çok canını sıkan, bir kadın olarak ona duyduğu ilgiydi.

Rio gibi bir adam hakkında daha fazla şey bilme isteği odaya göz atmasına neden oldu. Dekor harika ve merak uyandırıcıydı, Erik rengi yatak takımından duvarlardaki altın rengi boyaya kadar mücevher tonları hâkimdi. Yatak odasının bir duvarını Dylan'ın gözlerini acıtacak kadar parlak olan soyut tablolar kaplıyordu. Diğer bir duvarda ise, kocaman işlemeli bir ayna vardı... stratejik bir şekilde büyük yatağı ve üzerinde neler oluyorsa onu yansıtmayı için yerleştirilmişti.

"Zekice," diye mırıldanan Dylan gözlerini devirdi ve odanın diğer tarafındaki çift kanatlı kapıyı fark etti. Kapıları açıp karşısında Brooklyn'deki stüdyo dairesinden daha büyük bir giysi dolabı bulunca ağızı açık kaldı. "Tanrım."

İçeri girdi, daha fazla aynanın olduğu dikkatinden kaçmamıştı -insanın dolabında Neiman Marcus'un yarısı bulunurken neden kendisine her açıdan hayran hayran bakmasın ki?

Binlerce dolar değerindeki tasarımcı kıyafetlerini ve ayakkabıları karıştırmak için can atıyordu ama tam o sırada bir şeyi fark etti: Kıyafetlerin yalnızca dörtte biri erkek kıyafetiydi. Gerisi bir kadına aitti -ufak tefek ve pahalı zevkleri olan bir kadına.

Burası Rio'nun evi olabilirdi ama burada yalnız yaşamadığı kesindi.

Lanet olsun. Evli miydi?

Dylan giysi dolabından çıkıp kapılarını kapattı, içeri hiç bakmamış olmayı tercih ederdi. Dairenin oturma odasına geçti, şimdi her yerde bir kadının dokunuşu olduğunu görebiliyordu. Kendi tarzına hiç benzemiyordu ama kaliteli iç mimari hakkında ne biliyordu ki? En iyi mobilyası ikinci el aldığı Crate & Barrel çekiyatti.

Dylan fazlasıyla zarif bir şekilde döşenmiş odaya bakarken elini oymalı, ceviz ağacından yapılmış bir sandalyenin arkasında gezdirdi. Altın rengi kadife kanepeye doğru giderken, kanepenin arkasındaki masada duran çerçeveli fotoğraflar gözüne ilişti.

Gördüğu ilk şey Rio'nun bir fotoğrafıydı. Ay ışığının aydınlattığı bir kumsalda park etmiş, üstü açılabilir kiraz rengi klasik bir Thunderbird'ün yolcu koltuğunda oturuyordu. Siyah ipek bir gömlek ve siyah pantolon giymişti, arabanın içine olduğu kadar dışına da taşacak şekilde rahatça uzanmıştı. Bacaklarını rahatça ayırmıştı, çıplak ayak parmakları beyaz kumun içine batmıştı. Koyu topaz rengi bakışları ışıldıyordu ve çekici gülümsemesi hem tehlikeli hem de eğlenceli görünmesine neden oluyordu.

Çok yakışıklıydı.

Daha doğrusu, yakışıklılık kavramının yüz kilometre ötesindeydi.

Fotoğraf çok eski görünmüyordu. Yüzünün sol tarafında yara izi yoktu, o halde yaralanmasının üzerinden çok fazla zaman geçmiş olamazdı. Her ne olursa inanılmaz yakışıklılığını ondan almıştı ama en kötüsü içinde taşıdığı öfkeydi. Dylan, Rio'nun mutlu olduğu dönemde çekilen fotoğrafına baktı ve o zamanlardan bu yana ona neler olduğunu merak etti.

Başka bir fotoğrafa baktı; bu eskiydi. Koyu renk saçlı toplanmış, yüksek yakalı, kabarık dantelleri olan Viktorya dönemi bir elbise giymiş bir kadının stüdyoda çekilmiş sepya tonlu bir resmiydi. Dylan daha yakından bakmak için eğildi, mahcup gülümsemesi olan

egzotik güzelin Rio'nun büyükannesi olup olmadığını merak ediyordu. Objektife diktiği koyu renk gözleri baştan çıkarıcıydı. Zamanın ciddi modasına rağmen muhteşem ve çekiciydi.

Ve yüzü... tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Aman Tanrım."

Şaşkınlık içini sararken, Dylan'ın bakışları masadaki başka bir fotoğrafa kaydı. Bu fotoğraf renkliydi, son on sene içerisinde çekilmiş olmalıydı... ve eski fotoğraftaki kadın vardı. Bir şehir parkının ortasındaki taş bir köprüde gece çekilmişti, uzun siyah saçları başının etrafında uçuşurken gülüyordu. Çok mutlu görünüyordu ama Dylan koyu gözlerindeki üzüntüyü gördü -fotoğrafı çeken kişi her kimse, ona odakladığı koyu kahverengi bakışlarının derinliklerinde acı dolu sırlar vardı.

Artık yüzü tanıdığına emindi ama Rio'nun masasındaki imkânsız görünen farklı dönemlere ait fotoğraflardan değil.

Bu Jicín'deki dağda gördüğü yüzdü... ölü kadının yüzü.

Dylan'ı Rio'nun bulunduğu mağaraya götüren güzel hayalet onun karısıydı.

On Besinci Bölüm

Sanki hiç buradan gitmemiştir.

Yerleşkenin teknik laboratuvarında duran Rio'nun etrafı, onu dostça ve güvenle karşılayan Lucan, Gideon ve Tegan ile sarılıydı.

En uzun Tegan'la tokalaştı, kumral saçlı, yemyeşil gözlü duygusuz savaşçının kenetlenen ellerinden içindeki suçluluk duygusunu ve belirsizliğini okuyabildiğini biliyordu. Bu Tegan'ın yeteneğiydi, tek bir dokunuşla gerçek duyguları okuyabilmek.

Belirsizce kafasını salladı. "Bu tür şeyler olur dostum. Hepimizin zincirlerini çeken şeytanları var. O nedenle, buradaki kimse seni yargılamaz. Anladın mı?"

Tegan elini bırakırken Rio kafasını salladı. Dylan'ın omuz çantasını Gideon'a verirken, Dante ve Chase'in o geceki devriyeleri için silahlarını temizledikleri laboratuvarın arka tarafına baktı. Dante çenesiyle ona işaret etti ama Chase söz konusu Rio olunca jürinin hâlâ kararsız olduğunu belirtircesine sertçe bakmakla yetindi.

"Kadın hakkımızda ne kadar şey biliyor?" diye sordu Lucan.

Birliğin kurucusu ve lideri -dokuz yüz yaşında ve İlk Nesil bir vampir- kara kaşlarını kıpırdatarak odadaki herkese sözünü geçirebilirdi. Rio onu dostu olarak görüyordu -tüm savaşçılar birbirlerine akraba kadar yakındılar- ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

"Ona sadece temel şeylerden bahsettim," diye yanıt verdi Rio. "Henüz tamamen inandığını sanmıyorum."

Lucan homurdanıp düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Bu çok zor bir şey. Mağaradaki mezarın ne amaçla orada olduğunu biliyor mu?"

"Pek sayılmaz. Gideon ile telefonda konuşurken oradan uyku odası olarak söz ettiğimi duydu ama bundan başka bir şey bilmiyor. Elbette ona açıklamayı planlamıyorum. Lanet olası şeyi görmüş olması bile yeterince kötü." Rio sertçe nefesini verdi. "Çok zeki, Lucan. Parçaları birleştirmesinin uzun süreceğini hiç sanmıyorum."

"O halde hızlı hareket etmeliyiz. Daha sonra ne kadar az potansiyel detay temizlemek zorunda kalırsak, bizim için o kadar iyi olur," dedi Lucan. Dylan'ın diz üstü bilgisayarını açmış olan Gideon'a baktı. "E-postalarından gönderdiği fotoğrafların bulunduğu bilgisayarlara sızmak ve dosyaları silmek sence ne kadar zor olabilir?"

"Bilgisayarındaki ve fotoğraf makinesindeki kaynak dosyaları silmek kolay. Yarım dakikayı alır."

"Peki ya alıcının resim ve metin dosyalarını?"

Gideon, Bill Gates'in mal varlığını hesaplıyormuş gibi suratını buruşturdu. "Gönderi listesindeki tüm bilgisayarlara sabit disklerini mahvedecek bir top yollamak on dakika sürer. Daha incelikli bir şey arıyorsan, on üç dakika."

"İncelikli olup olmaması umurumda değil," dedi Lucan. "Fotoğrafları yok edip o dağda bulunduğu şeye dair yazılı tüm metinleri yok et, yeter."

"Tamamdır," dedi Gideon, çoktan iki alet üzerinde de sihrini konuşturmaya başlamıştı.

"Elektronik dosyaları yok edebiliriz ama mağarayla ilgili görüştüğü insanlarla hâlâ işimiz var," dedi Rio. "Patronu haricinde, birlikte seyahat ettiği üç kadın ve bir de annesi var."

"Bu işi sana bırakıyorum," dedi Lucan. "Nasıl yaptığın umurumda değil. Hikâyeyi reddetmesi için ister onu kullan, ister itibarını yok et ya da gidip görüştüğü kişileri tek tek bul ve hafızalarını sil. Senin seçimin Rio. Bu işi hallet, yapabileceğinden eminim."

Kafasını salladı. "Söz veriyorum Lucan. Bunu halledeceğim."

İlk Nesil vampirin yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. "Senden şüphem yok. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak."

Lucan'ın güveni beklenmedikti ve Rio'nun ne kadar berbat bir halde olursa olsun, boşa harcamayı düşünmediği bir lütuftu. Yıllar boyunca, birlik ve ona hizmet eden savaşçılar onun hayattaki tek amacı olmuştu -Eva'ya olan aşkıdan bile büyüktü ve bu onun içinde sessiz ama tehlikeli bir kırgınlığa yol açmıştı. Rio bu adamların hepsine akrabalarıymışçasına bağlıydı, onlarla birlikte dövüşmeye ve hatta onlarla birlikte ölmeye ant içmişti. Etrafına baktı, onun için hayatlarını ortaya koymaktan çekinmeyeceklerini bildiği beş Soy erkeğinin ciddi ve cesur yüzleri onu alçakgönüllü olmaya itti.

Rio boğazını temizledi, kardeşlerinin hemfikir olmaları ona kendisini tuhaf hissettirmişti. Laboratuvarın öteki tarafındaki cam kapının açılmasıyla Nikolai, Brock ve Kade dışarıdaki koridordan içeri girdi. Üçü de hararetle konuşuyor, laboratuara girerken samimi bir dostluk sergiliyorlardı.

"Hey," dedi Niko ortaya. Buz mavisi gözleri yarım saniye kadar Rio'ya odaklandıktan sonra, Lucan'a dönüp üçlünün gece devriyesi hakkında detaylar vermeye başladı. "Bir saat önce nehrin kenarında bir Issızı temizledik. Aşağılık herifi bulduğumuzda bir çöplükte işlediği cinayetten sonra uyuya kalmıştı."

"Sence Marek'in köpeklerinden biri miydi?" diye sordu Lucan, birlik müdahale edene kadar kendi kardeşinin yönettiği Issız vampirlerinin ordusunu kastediyordu. Marek öldürülmüştü ama ordusundan geriye kalanlar hâlâ yok edilmesi gereken mikroplardı.

Nikolai kafasını salladı. "Bu herif savaşçı değil, sadece kan ihtiyacını gideren bir bağımlıydı. Kolayca hakkından geldiğimizi düşünürsek, barınaktan çıkmalı sadece birkaç gece olmalı." Rus vampir Rio'nun arkasındaki Dante ve Chase'e bakarak sırtıttı. "Güney tarafında herhangi bir hareket var mıydı?"

"Hiçbir şey yoktu," diye homurdandı Chase. "Havaalanında ayak işi yapmakla meşguldük."

Homurdanan Nikolai, Rio'ya doğru baktı. "Uzun zaman oldu dostum. Seni tek parça halinde görmek güzel."

Rio sözlerinin dostça olduğunu bilecek kadar adamı iyi tanıyordu. Birlikteki tüm vampirler arasında -hak etse de, etmese de- Rio'nun kendisini savunmasını beklediği ilk kişi Nikolai'ydı. Niko, Rio'nun hiç sahip olmadığı erkek kardeşiydi, ikisi de son yüzyıl içinde doğmuştu ve ikisi de Boston'da birliğe aynı zamanda katılmıştı.

Rio geldiğinde Niko'nun yerleşkede olmaması tuhaftı ama vampiri ve dövüşmeyi ne kadar sevdiğini bildiğinden, şafağa hâlâ birkaç saat varken devriyesinin yarıda kesilmesine

kızmış olmalıydı.

Rio eski dostuna herhangi bir şey söyleyemedi, Nikolai dikkatini tekrar Lucan'a verdi. "Bu gece bulduğumuz Issız gençti, ama arkasında bıraktığı ölü birden fazla vampire aitmiş gibi görünüyordu. Yarın gece oraya geri dönüp etrafı kontrol etmek ve başka bir şeye rastlayıp rastlamayacağımızı görmek istiyorum."

Lucan kafasını salladı. "Kulağa iyi geliyor."

Bunu da aradan çıkardıktan sonra Niko, Kade ve Brock'a döndü. "Güneş doğmadan önce küçük bir ava çıkmak için hâlâ zamanımız var. Aranızda aniden susadığını hisseden var mı?"

Kade'nin kurtlarınkini andıran gözleri gümüş gibi parladı. "Kuzey'de ilginçleşmeye başlayan bir yer var. Koparılmak için olgunlaşmış yeterince tatlı gençler var."

"Ben varım," diyen Chase, laboratuvarın çıkışına doğru ilerleyen eşsiz üç erkeğe katılmak için Dante'nin yanındaki sandalyesinden kalktı.

Bir süre Rio gidişlerini izledi. Ama Nikolai ekibin arkasından koridora adımını attığında, Rio küfredip ardından sertçe bir bakış attı.

"Niko, bekle."

Savaşçı onu duymamış gibi yürümeye devam etti.

"Bekle, dostum. Lanet olsun, Nikolai. Senin neyin var?"

Chase, Brock ve Kade durup arkalarına bakarken, Niko devam etmeleri için elini salladı. Hareket etmeye devam ettiler, koridorda köşeyi dönüp gözden kayboldular. Uzun süren birkaç saniyenin ardından Nikolai nihayet arkasına döndü.

Bembeyaz tünelde Rio'ya bakan yüzü sert ve anlaşılmazdı. "Evet. Buradayım. Ne istiyorsun?"

Rio buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Düşmanlık eski dostundan kış soğuğu gibi yayılıyordu. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Nikolai' in keskin kahkahası parlak mermer duvarlarda yankılandı. "Canın cehenneme dostum."

Dönüp yürümeye başladı.

Rio göz açıp kapayınca dek ona yetişti. Savaşçıyı omzundan yakalayıp onu durmaya zorlayacaktı ama Niko daha hızlı davrandı. Arkasına dönüp ön kolunu Rio'nun göğüs kafesine geçirerek onu koridorun duvarına sertçe yapıştırdı.

"Ölmek mi istiyorsun adi herif?" Niko gözlerini kısmıştı, öfkesinin bir sonucu olarak mavi gözleri ambere dönüyordu. "Kendini öldürmek mi istiyorsun, istediğin bu mu? Sakın sana yardım etmem için beni kullanma. Anladın mı?"

Rio'nun kasları gerilmişti, kavgaya hazırdı, uzun zamandır güvendiği dostuyla karşı karşıya olmasına rağmen, dövüş içgüdüleri canlanıyordu. Ama Nikolai konuşurken, Rio'nun aniden parlayan öfkesi çok küçük bir parçaya dönüşmüştü. Birdenbire Niko'nun kızgınlığını anlamıştı. Çünkü Nikolai, Rio'nun o dağda hayatını sona erdirmek için geride kaldığını biliyordu. Bunu beş ay önce bilmiyorsa bile, artık bildiği kesindi.

"Bana yalan söyledin," dedi Niko. "Gözümün içine baka baka bana yalan söyledin, dostum. İspanya'ya gitmeyecektin. Sana verdiğim C-4 ile ne yapacaktın? Üzerine geçirip kendine bir eğlence mi düzenleyecektin? Ya da belki de sonsuzluğun geri kalanı boyunca

kendini o mezara kapatmayı planlıyordun? Ne yapacaktın dostum? Nasıl bir ölüm planlıyordun?"

Rio cevap vermedi. Gerek yoktu. Birlikteki tüm savaşçılar arasında onu en iyi tanıyan Nikolai'di. Ne kadar zayıf ve korkak olduğunu görmüştü. Çek dağına varmadan önce bile, Rio'nun her şeye bir son vermeye ne kadar yakın olduğunu biliyordu.

Rio'nun kendine acımasına izin vermeyen, geçen yaz onu karanlıktan çıkaran Nikolai olmuştu. Niko sonraki haftalarda Rio kendine bakamayacak kadar zayıfken onun yerine avlanmıştı. Nikolai, Rio'nun hiç sahip olmadığı erkek kardeşiymiş.

"Evet," dedi Niko. "Söylediğim gibi. Canın cehenneme."

Kolunu Rio'nun göğsünden çekip hırıltılı bir küfürle geriye çekildi. Rio gidişini izledi, Çoktan dışarı çıkan diğer savaşçılara katılmak için hızla ilerleyen Niko'nun botları parlak mermer zemini çiğniyordu.

"Lanet olsun," diye tıslayan Rio, elini saçlarının arasında gezdirdi.

Nikolai'la olan bu çatışması Boston'a hiç dönmemesi gerektiğinin bir başka kanıtıydı -bu Dylan Alexander isimli sorunu bir başkasının ellerine bırakması anlamına gelse de. Artık buraya uyum sağlayamıyordu. Bir yabancıydı, cesur Soylu savaşçılarından oluşan sağlam çelik zincirin zayıf bir halkasıydı.

Şimdi bile, birkaç dakika önce Niko onu parçalamak istiyormuş gibi baktığı sırada salgıladığı adrenalinin şakaklarında zonkladığını hissedebiliyordu. Orada dururken görüşü bulanıklaşmaya başladı. Hareket edip yaklaşmakta olan baygınlığını geçiştirecek gizli bir yer bulmazsa, koridorun mermerine serilmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Doğrusu, Lucan ve diğerlerinin laboratuardan çıkıp yol kenarında öldürülmüş bir hayvan leşiymiş gibi ona baktıklarını görmek tecrübe etmek istemediği bir şeydi.

Bacaklarına söz geçiren Rio, büyük bir güçlkle kendi dairesine döndü. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı, sırtını kapıya verdiği sırada mide bulantısı onu ele geçirdi.

"İyi misin?"

Kadın sesi dairede uzak bir yerden geliyordu. Önce tanıdık değildi; beyni basit fonksiyonları yerine getirmekte zorlanıyordu ve berrak, kristal ses eski ve küf kokan anılarla dolu bu yere aitmiş gibi görünmüyordu.

Kapıdan uzaklaşıp oturma odasından yatak odasına doğru ilerledi, kafatası çatlayacakmış gibiydi.

Sıcak su. Karanlık. Sessizlik. Üçüne acilen ihtiyacı vardı.

Gömleğini çıkarıp Eva'nın gülünç altın rengi kadife kanepesine attı. Ona ait tüm eşyaları yakmalıydı. Yalancı kaltağı da onlarla birlikte ateşe atamayacak olması çok kötüydü.

Rio, Eva'nın ihanetinin öfkesine tutundu, zayıf bir zemindi ama şu an elinde olan tek şey buydu. Yatak odasının açık Fransız kapılarına ulaşınca içeriden gelen küçük bir şaşkınlık nidası duydu.

"Aman Tanrım! Rio iyi misin?"

Dylan.

İsmi zihnindeki sisin arasında hoş bir koku gibi belirdi. Kafasını kaldırıp bakınca, isteksiz misafirini yatağın ucunda otururken buldu, kucağında düz ve dikdörtgen bir şey vardı. Objeyi komodinin üzerine bırakıp dizleri boşaldığı sırada yanına koştu.

"Duş," dedi boğuk bir sesle.

"Ayakta bile duramıyorsun." Yatağa gitmesine yardım etti ve Rio minnettarlıkla yatağa yığıldı. "Doktora ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Burada sana yardım edebilecek biri var mı?"

"Hayır," dedi hırıltıyla. "Duş..."

Soy yeteneğini kullanarak suyu açamayacak kadar güçsüzdü ama denemesine gerek yoktu. Dylan çoktan banyoya koşmuştu. Duşun keskin tıslamasını duydu, sonra acınası bir şekilde yığılıp kaldığı yatağın ayakucuna doğru gelen Dylan'ın halının üzerindeki yumuşak adımlarını işitti.

Ona yaklaştıkça adımlarının belli belirsiz yavaşladığını fark etti. Aniden nefesini içine çektiğini zar zor duydu. Ama sessiz ve merhametli sözcükler dudaklarından dökülürken nefesinin titrediği yadsınamazdı.

"Tanrı aşkına." Fısıltılı kelimelerinin ardından uzun bir sessizlik oldu. "Rio... Tanrım. Başına nasıl bir şey geldi böyle?"

Kalan tüm gücünü kullanarak Rio gözlerini araladı. Bu büyük bir hataydı. Dylan'ın gözlerinde gördüğü dehşet inkâr edilemezdi. Vücudunun açıkta kalan sol tarafına bakıyordu... Şarapnelin parçaladığı ve zar zor kurtulduğu patlamanın alevlerinin neredeyse derisini yuzduğu gövdesine.

"Onun..." Dylan'ın alçak sesi yarıda kaldı. "Eşinin başına gelenlerle herhangi bir ilgisi var mı Rio?"

Nabızı dondu. Dylan'ın meraklı ve endişeli yüzüne uykulu bir halde bakarken, kulaklarında zonklayan kanı buza dönüştü.

"Bunu" sana o mu yaptı Rio?"

Dylan'ın komodinin üzerine bıraktığı objeye uzanan elini takip etti. Çerçevesi bir fotoğraftı. Bunun, Charles Nehri kıyısında bir gece yürüyüşü sırasında çekilen Eva'nın fotoğrafı olduğunu anlaması için resmi görmesine gerek yoktu. Eva gülümsüyordu. Eva, ona onu ne kadar çok sevdiğini söylerken, kendi çıkarları uğruna birliğin düşmanıya birlikte arkasından iş çeviriyordu.

Rio aptallığını düşününce hırladı. Kendi körlüğüydü.

"Seni ilgilendirmez," diye homurdandı, hâlâ kırgın zihninden üzerine yükselen karanlıkta sürükleniyordu. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Beni sana o getirdi. Jicín'deki dağda onu gördüm."

Mantıksız bir şüphe öfkesini ölümcül bir boyuta taşıdı. "Onu gördüğünü söyleyerek ne demek istiyorsun? Eva'yı tanıyor muydun?"

Dylan yutkunup hafifçe omzunu silkti. Fotoğraf çerçevesini ona doğru tuttu. "Onu gördüm... ruhu oradaydı. Dağda seninle birlikteydi."

"Saçmalık," diye homurdandı. "Bana o kadından bahsetme. O öldü ve ait olduğu yerde."

"Benden sana yardım etmemi istedi Rio. Beni o buldu. Benden seni kurtarmamı- "

"Sana bunun saçmalık olduğunu söyledim!" diye kükredi Rio.

Saldırmak üzere olan bir yılan gibi öfkeyle gövdesini yataktan kaldırdı. Çerçeveyi Dylan'ın ellerinden kapıp fırlattı ve öfkesi çerçeveyi kör edici bir hızla odanın içinde uçurdu. Yatağın tam karşısındaki büyük aynaya çarptı, darbenin etkisiyle parçalanan

parlak cam küçük jiletler gibi odanın içine saçıldı.

Dylan'ın çığlık attığını duydu ama ancak kanının hoş ardıc kokusunu aldığında ne yaptığını anladı.

Elini yanağına götürmüştü, parmaklarını çekince sol gözünün altındaki küçük bir yaradan akan kanı gördü.

Bu yarayı görmek Rio'yu düşüşünden çekip çıkardı. Başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi, Dylan'ın incindiğini görmek onu hemen kendisine getirdi.

"Ah Tanrım," dedi alçak bir sesle. "Özür dilerim... özür dilerim."

Ona dokunmak ve ne kadar kötü yaralandığını görmek için hamle yaptı ama dehşete kapılmış kocaman bakışlarla karşılaştı.

"Dylan... seni incitmek istemez- "

"Benden uzak dur."

Elini uzattı, ona zarar vermeyeceğini göstermek istiyordu.

"Hayır." Dylan irkilip şiddetle kafasını salladı. "Tanrım. Sakın bana dokunma."

Tanrılar aşkına.

Dylan korkuyla gözlerini ona dikmişti. Titriyordu, gözleri korku ve kafa karışıklığıyla ona odaklanmıştı.

Dili uzayan azı dişlerinin uçlarına dokununca, Rio korkusunun nedenini anladı. Karşısında duruyordu, ona vampir olduğunu söylemesine rağmen, insan beyni anlamayı reddetmişti.

Ama şimdi bunu görebiliyordu.

Gerçeği kendi gözleriyle görüyordu, geçirdiği fiziksel değişim onu korkmuş bir deliden kâbustan fırlamış gibi görünen bir yaratığa dönüştürmüştü. Ona duyduğu açlık arttıkça daha da uzayan azı dişlerini saklaması mümkün değildi. Kana susamışlığının amber ışıltısı gözlerine yansırken, eliptik bir şekilde genişleyen göz bebeklerini gizlemesi mümkün değildi.

Küçük kesiğe baktı, Dylan'ın yanağının ipeksi rengine tezat oluşturan kırmızı damlanın süzülmesini izledi, mantıklı düşünmekte zorlanıyordu.

"Sana söylemeye çalıştım Dylan. Ben buyum."

On Altıncı Bölüm

"Vampir."

Dylan gördüğüne inanmakta zorlansa da sözcüğün dudaklarının arasından çıktığını duydu.

Birkaç dakika içinde Rio gözlerinin önünde değişim geçirmişti. Tanık olduğu değişime şaşkınlıkla baktı, irisleri kor gibi parlıyordu, her zamanki topaz renklerinden eser yoktu, mümkün olamayacak kadar incelen göz bebekleri amber tonundaydı. Yüz kemikleri daha belirgindi, ince, bıçak gibi keskin elmacık kemikleri ve taştan oyulmuş gibi görünen köşeli bir çenesi vardı.

Şehvetli dudaklarının ardında ise, Rio'nun filmlerden fırlamış gibi görünen bir çift azı dişi vardı.

"Sen..." Hipnotize edici amber gözleri onu içine çekerken sözü yarım kaldı. Gücsüzce yatağın kenarına oturdu. "Tanrım. Sen gerçekten de..."

"Ben bir Soyluyum," dedi sadece. "Tıpkı sana söylediğim gibi."

Karşısında otururken görüş alanı kaslı, çıplak göğsüyle doluydu. Tenindeki karışık desenler ön kollarından omuzlarına ve göğüs kaslarına dek ilerliyordu. Tüm işaretleri -onları ilk fark ettiğinde *dermaglif* olduğunu söylediği işaretleri- kurşuniydi, hiç bu kadar koyu olduklarını görmemişti. Güzel süsleri ve kıvrılan hatları koyu kırmızı, mor ve siyah tonları süslüyordu.

"Değişimi durduramam," diye mırıldandı kendisini bir açıklama yapmak zorundaymış gibi hissederek. "Değişim, taze dökülen kanı hisseden her Soylu için otomatik olarak gerçekleşir."

Bakışlarını gözlerinden yavaşça camın kestiği yanağına doğru indirdi. Sıcak kanın gözyaşı gibi çenesine süzüldüğünü hissetti. Rio, Dylan'ı titreten bir dikkatle damlanın düşüşünü seyretti. Dudaklarını yalayıp yutkundu ve bir mengene gibi dudaklarını sıkı sıkıya kapattı.

"Burada kal," dedi, kaşlarını çatı, sesi karanlık ve hükmedercesineydi.

İçgüdüleri Dylan'a kaçmasının akıllıca olacağını söylese de korkmayı reddetti. Tuhaf olsa da birlikte geçirdikleri son birkaç günün ardından, bu adamı nihayet tanımaya başladığını hissetti. Onu kaçırmış ve hapsedmişti, Dylan hâlâ onunla ne yapacağından emin değildi ama onun için tehlike oluşturduğunu sanmıyordu.

Az önce tanık olduğu şey kutlama yapmasını gerektiren bir şey değildi ama kalbinde, ondan korkmuyordu.

En azından, tam olarak korkmuyordu.

Duşta su hâlâ akıyordu. Suyun kapatıldığını duydu, sonra Rio nemli beyaz bir havluyula geri döndü. Fazla yaklaşmadan havluyu ona uzattı. "Yarana bastır. Kanamayı durdurur."

Dylan havluyu alıp yanağına bastırdı. Kesiği kapatırken Rio'nun içini çekmesi dikkatinden kaçmadı, sanki artık ona bakmak zorunda olmadığı için rahatlamış gibiydi.

Gözlerinin parlak rengi yavaşça sönmeye ve incelen göz bebekleri yeniden yuvarlaklaşmaya başlamıştı. Ama *dermaglifleri* hâlâ renkli ve azı dişleri ölümcül olabilecek kadar keskin görünüyordu.

"Sen gerçekten de... öyle değil misin?" diye mırıldandı. "Sen bir vampirsin. Vay canına, bunun doğru olduğuna inanamıyorum. Demek istediğim, bu nasıl *olabilir* Rio?"

Yatakta yanına oturdu, aralarında altmış santimetreden az bir mesafe vardı. "Bunu sana açıklamıştım."

"Kan içen dünya dışı varlıklar ve uzaylı dostu DNA'ya sahip insan kadınlar," dedi mantık dışı hikâyeyi hatırlayarak. "Hepsi doğru mu?"

"Doğrusu, anladığından biraz daha karışık ama evet. Sana söylediğim her şey gerçek." *İnanılmaz.*

Kesinlikle aklın alamayacağı kadar inanılmazdı.

Çıkarıcı yanı böylesine büyük bir hikâyenin getireceği potansiyel ün ve servetin heyecanıyla haykırıyordu. Ama diğer yanı -ensesindeki küçük doğum lekesini ve bu tuhaf yeni dünyayla olan bağlantısını hatırlayan yanı- Rio ve yaşadığı dünya sadece ona ait bir sırılmış gibi bir anda korumacı hissetmesine neden olmuştu.

"Seni kızdırdığım için özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Sen burada değilken eşyalarını karıştırmamalıydım."

Aniden kafasını kaldırıp koyu renk kaşlarını çattı. Müstehcen ve güçlü bir küfür homurdandı. "Benden özür dilemek zorunda değilsin Dylan. Hatalı olan benim. Bu şekilde buraya gelmemeliydim. Bu haldeyken kimse yanımda olmamalı."

"Şimdi daha iyi görünüyorsun."

Kafasını salladı, başı göğsüne doğru düştü. "Öfke... eninde sonunda diniyor. Bayılmazsam, geçer."

Kısa bir süre önce dairesine döndüğünde ne durumda olduğunu anlaması uzun sürmedi. Aklı başında değildi, güçlkle adım atarken uzuvları zar zor çalışıyordu. Mantıklı düşünemiyordu, titreyen kas ve kemik yığını, odaklanmamış bir öfkeydi.

"Sebebi ne Rio?"

Omuzlarını silkti. "Ufak şeyler. Hiçbir şey. Asla bilemem."

"Bu öfke, olduğun şeyin bir parçası mı? Tüm Soylular bu tür bir ıstırap mı yaşıyor?"

"Hayır." Ağzının içinde homurdandı. "Bu sorun sadece bana ait. Artık zihnim doğru düzgün çalışmıyor. Geçen yazdan beri böyle."

"Bu bir kaza mıydı?" diye sordu Dylan nazikçe. "Bir kaza mı geçirdin?"

"Bir hataydı," dedi Rio sertçe. "Güvenmemem gereken birine güvendim."

Dylan vücudunun aldığı korkunç hasara baktı. Yüzünde ve boynunda ciddi yaralar vardı ama sol omzu ve kaslı gövdesinin yarısı cehennem azabını yaşamış gibi görünüyordu. Hem yaralanmasına sebep olan olayda, hem de iyileşmekle geçirdiği aylar boyunca ne kadar büyük bir acı yaşamış olduğunu düşününce kalbi sıkıştı.

Kaskatı bir şekilde oturuyordu, aralarında bir kol mesafesi olmasına rağmen yalnız ve ulaşılmazdı. Dylan'a nasıl da yalnız görünüyordu. Yalnız ve başıboştu.

"Üzgünüm Rio," dedi ve kendisine engel olamadan elini bacağında duran elinin üstüne koydu.

Tenine sıcak kömürler koyulmuş gibi irkildi ama kaçmadı.

Hafifçe elinin üstünde duran parmaklarına baktı, buğday rengi teninin üzerindeki eli bembeyazdı. Ona bakarken gözlerinde saf bir vahşilik vardı. En son ne zaman birinin ona şefkatle dokunduğunu merak etti.

Birinin ona dokunmasına en son ne zaman izin vermişti?

Dylan, onun elinin üstündeki parmaklarını düzleştirip inanılmaz boyutunu ve gücünü inceledi. Teni çok sıcaktı, kıpırdamadan durmaya kararlı olduğu anda bile çok fazla güce sahipti.

"Başına gelenler yüzünden üzgünüm Rio. Ciddiyim."

Çenesi öylesine sertçe kapandı ki yüzünde bir kası seğirdi. Dylan soğuk bezi yatağa bıraktı, duyuları Rio'ya ve ellerinin kenetlendiği yerde biriken elektriğe öylesine odaklanmıştı ki hareket ettiğinin farkında bile değildi.

Hırıltı ve inleme arası boğuk bir ses çıkardığını duydu. Bakışları dudaklarına kaydı ve bir an -küçük bir saniye- onu öpüp öpmeyeceğini merak etti.

Geri çekilmesi gerektiğini biliyordu Dylan. Ellerini ondan çekmeliydi. Eğilip dudaklarını onunkilere değdirip değdirmeyeceğini beklerken ve merak ederken -çok isterken- nefes almadan öylece oturmak dışında bir şey yapmalıydı.

Ona doğru uzanmasına engel olamadı. Boşta kalan elini yüzüne götürdü ve aniden onu bir duvar gibi iten soğuk bir hava hissetti.

"Bana acımanı istemiyorum," dedi Rio hırıltıdan ibaret, tanımakta güçlük çektiği bir sesle. İspanyol aksanı her zamanki gibi belirgindi ama sert ve pek insani olmayan heceleri, Dylan'a o ve türü hakkında ne kadar az şey bildiğini hatırlattı. Elini elinden çekip yataktan kalktı. 'Yaran hâlâ kanıyor. Sana veremeyeceğim türden bir ilgiye ihtiyacın var.'

"Bir şeyim olmadığına eminim," diye karşılık verdi Dylan, kendisini ona bu şekilde sunduğu için aptal gibi hissediyordu. Nemli havluyu alıp yanağına bastırdı. "Önemli bir şey yok. İyiyim."

Konuşmasının anlamı yoktu, çünkü onu dinlemediği çok açıktı. Parçalanan aynanın yanından geçip oturma odasına gitmesini izledi. Kablosuz telefonu alıp kısa bir numara tuşladı.

"Dante? Hey. Hayır, endişelenecek bir şey yok. Ama... Tess orada mı? Ondan bir ricam var."

Rio yardımın gelmesini beklediği birkaç dakika boyunca kafese hapsedilmiş bir hayvan gibi odanın içinde yürüyüp durdu. Yatak odasından uzakta durup kendisini dairesinin girişindeki küçük alana hapsetti. Lanet olası daireden çıkıp dışarıda beklemeden Dylan'dan olabildiğince uzakta durmak istiyordu.

Tanrılar aşkına.

Neredeyse onu öpecekti.

Hâlâ öpmeyi istiyordu ve bunu itiraf etmek -her şeye rağmen- midesine yumruk yemekten farksızdı. Dylan Alexander'i öpmek kötü bir durumu felakete dönüştürmenin garantili bir yoluydu. Çünkü Rio, o ateşli güzeli öperse, bunun orada kalmayacağını

biliyordu.

Dudaklarının dudaklarına değdiğini düşünmek bile damarlarında akan kanını hızlandırıyor. *Glifleri* tutkusunu gösteren renklerle atmaya başladı -koyu kırmızı ve altın sarısı arasında değişiyorlardı. İsteğinin öteki kanıtını inkâr etmesi de mümkün değildi. Aleti mermer kadar sertti, aniden elini elinin üzerine koyduğu andan beri böyleydi.

Lanet olsun.

Ayaklarının onu kapalı Fransız kapıların ardında Dylan'ın kollarına götürmesine engel olamayacağından korktuğu için, yatak odasına bakmaya cesaret edemiyordu.

Sanki Dylan benimle olmayı kabul edermiş gibi, diye acımasızca içinden geçirdi.

Eline hafifçe dokunması hoş bir jestti, bir annenin dudaklarını büken çocuğuna, "Yok bir şey," demesine benziyordu. Ya da daha da kötüsü, merhametli bir meleğin Tanrı'nın en talihsiz hatalarından birine acımasıydı.

Maldecido.

Manos del diablo.

Monstruo.

Evet, o tüm bu şeylerdi. Ve artık Dylan gerçekten ne kadar çirkin olduğunu biliyordu. Boğumlu derisi ya da azı dişlerini görünce geri çekilmemişti ama o güçlü biriydi.

Ancak dokunuşuna karşılık vereceğini düşünmek? Onu öpmesine izin verecek kadar mahvolan yüzüne yaklaşacağını sanmak?

Böyle bir şey olası değildi. Tanrı'ya şükür ki değildi, çünkü bu Rio'yu tiksindiğini görmekten kurtarıyordu. Gerçekten aptalca bir şey yapmasına engel oluyordu.

Kapıda kesik bir tıkırtı duyuldu.

Rio bıkkınlıkla homurdanarak kapıyı açtı.

"Sesin berbat geliyordu, o yüzden Tess'le birlikte gelip sana bir bakmak istedim." Yanında muhteşem Soy Eşiyle eşikte duran Dante'nin dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye büründü. "İçeri girmemize izin verecek misin dostum?"

"Evet." Rio çiftin içeri girmesi için kenara çekildi.

Dante'nin eşi her zamankinden daha güzel görünüyordu. Uzun, bal rengi dalgalı saçlarını gevşek bir at kuyruğu yapmıştı ve zeki, deniz yeşili gözleri Rio'nun yüzüne bakarken bile yumuşaktı.

"Seni görmek güzel," dedi Tess, hiç tereddüt etmeden yanına gitti ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ona sarılıp yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Dante ve ben son birkaç aydır senin için çok endişelendik, Rio."

"Hiç gerek yok," dedi Rio ama ilgilerinin içini ısıttığını inkâr edemezdi.

Tess ve Dante geçen sonbahardan beri birliktelerdi; Tess birliğin yerleşkesine sıra dışı iyileştirme ve canlandırma yeteneğiyle gelmişti. Tess'in dokunuşunun inanılmaz bir gücü vardı ama o bile Rio'nun yaralarını iyileştirmeye yetersizdi. Hem içindeki hem dışındaki yaraları kalıcıydı fakat Tess elinden geleni yapmıştı.

Dante hem koruyucu hem de saygılı bir şekilde kolunu Soy Eşine doladı, açık gül rengi tişörtü ve haki pantolonunun altında hafifçe şişen karnını Rio ancak o zaman fark etti.

"İlk üç ayı yeni doldurdum," dedi Tess, sevgiyle Dante'ye dönerek. "Biri beni şımartmayı hayatının yeni amacı yaptı."

Dante kıkırdadı. "Memnun etmeyi amaçlıyorum."

"Tebrikler," diye mırıldandı Rio, çift için gerçekten de sevinmişti.

Savaşçılar ve eşleri için birlik merkezinde bir aile haline gelmek alışılmamıştı. Hatta duyulmamış olduğu söylenebilirdi. Hayatlarını dövüşmeye adanmış Soylu erkekleri evlerine bağlı olan türden erkekler değillerdi. Dahası Dante hiçbir zaman risk almaktan kaçınmazdı.

"Dylan nerede?" diye sordu Tess.

Rio odanın öteki tarafındaki kapalı kapılara işaret etti. "Karşısında kendimi komik duruma düşürdüm. Öfkeme yenik düştüm ve... lanet olsun, aynayı kırdım. Uçan cam parçalarından biri yanağını kesti."

"Hâlâ baygınlık geçiriyor musun?" diye sordu Tess kaşlarını çatarak. "Baş ağrıları da devam ediyor mu?"

Omuzlarını silkti, kendi sorunları hakkında konuşmak istemiyordu. "Ben iyiyim. Sadece... onunla ilgilen, olur mu?"

"İlgilenirim." Tess, Dante'nin elindeki küçük siyah ilk yardım çantasını aldı. Rio'nun meraklı bakışı üzerine, "Çocuk beklediğim için iyileştirme yeteneğim azaldı. Hamileliğin Soy Eşinin enerjisini aldığını anlıyorum. Bebek doğduğunda enerjimi geri kazanmış olurum. O zamana kadar, ilaçlara bel bağlamak zorundayım," dedi.

Rio omzunun üzerinden yatak odasına baktı. Dylan'ı göremiyordu ama kibar ve nazik birini görmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yarasını sarıp onunla normal bir insan gibi konuşacak biri. Güvende ve güvenilebileceği insanların arasında olduğuna onu inandıracak biri. Özellikle de içeride sergilediği gösteriden sonra.

"Sorun değil," dedi Tess. "Ben onunla ilgilenirim."

Dante, Rio'yu kolundan tuttu. "Gel. Şafağa kadar hâlâ bir saat var. Biraz temiz havaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun dostum."

On Yedinci Bölüm

Yatak odasının kapıları açıldığında, Dylan yatağın ucunda yere çömelmiş kırılan camları topluyordu.

"Dylan?"

Bu bir kadın sesiydi, Rio ve başka bir adamla bir dakika önce diğer odada konuşan kadının sesi. Dylan kafasını kaldırıncaya, ona bakan açık yeşil içten gözlerin sıcaklığını hissetti.

Güzel genç kadın gülümsedi. "Merhaba. Ben Tess."

"Merhaba." Dylan bir cam parçasını kenara ayırdıktan sonra başka bir tane almak için eğildi.

"Rio benden gelip iyi olup olmadığına bakmamı istedi." Odaya giren Tess'in elinde küçük siyah deri bir çanta vardı. "İyi misin?"

Dylan kafasını salladı. "Sadece küçük bir sıyrık."

"Rio kendini çok kötü hissediyor. Bir süredir... bazı sorunları var. Geçen yaz olan depo patlamasından beri. Hayatta olduğu için şanslı."

Ah. Bu yanıkları ve şarapnel izlerini açıklıyordu. Tüm bu hasara bir patlama mı sebep olmuştu? Gerçekten de cehenneme gidip gelmişti.

Tess devam etti. "Patlamadan sonra yaşadığı beyin travması yüzünden arada sırada baygınlık geçiriyor. Ayrıca çok şiddetli baş ağrıları ve çalkantılı ruh hali cabası... sanırım kendi gözlerinle gördün, hiç kolay değil. Seni incitmek istemediğine eminim."

"Ben iyiyim," dedi Dylan, yanağındaki çizik için endişelenmiyordu. "Ona önemi olmadığını söylemeye çalıştım. Artık kanamıyor."

"Bu iyi," dedi Tess, ilk yardım çantasını masaya koyarken. "Rio'nun korktuğu kadar kötü olmadığını görmeme sevindim. Telefonda bana tarif ettiğinde, en az altı dikiş atmak gerekeceğini düşünmüştüm. Biraz antiseptik ve bandaj yeterli olacaktır." Dylan'ın kırılan aynanın parçalarını topladığı yere doğru yürüdü. "Dur sana yardım edeyim."

Yaklaşırken Dylan, Tess'in avucunun şişen karnının üzerinde olduğunu fark etti. Hamileydi. Henüz birkaç aylık olmalıydı ama etrafına ısıltı saçıyordu.

Ve birkaç aylık bebeğinin oluşturduğu şişkinliğin üzerine koyduğu elinde bir doğum lekesi taşıyordu. Dylan Tess'in sağ elindeki kırmızı gözyaşı ve yeni ay işaretine bakmasına engel olamadı -Dylan'ın ensesinde taşıdığı izin aynısıydı.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Dylan. "Onlarla mı?"

Tess kafasını salladı. "Dante ile yaşıyorum. Birliğin savaşçılarından biri, yerleşkede yaşayan Rio ve diğerleri gibi."

Dylan, Tess'in baş ve işaret parmaklarının arasındaki küçük doğum lekesine işaret etti. "Sen onun... Soy Eşi misin?" diye sordu, Rio'nun doğum lekesini gördükten sonra kullandığı terimi hatırlayarak. "Onlardan biriyle mi evlisin?"

"Dante ve ben geçen yıl eşleştik," dedi Tess. "Birbirimize kanla bağlıyız, bu bizi evlilikten

daha derin bir bağla birbirimize bağlıyor. Rio'nun sana Soylulardan -nasıl yaşadıkları ve nereden geldikleri- bahsettiğini biliyorum. Burada ona *olanlardan* sonra, onların ne olduğuna dair hiçbir şüphen kalmadığına eminim."

Dylan kafasını salladı, hâlâ bunların gerçek olabileceğine inanmıyordu. "Vampirler."

Tess nazikçe güldü. "Ben de ilk başta böyle düşünmüştüm. Ama onları tanımlamak o kadar kolay değil. Soylular, düşmanlarla dolu karışık bir dünyada yaşayan karışık bir ırk. Hayat onlar için ve onları sevenler için çok zor olabilir. Birliğe bağlı olan birkaç erkek her gece hayatlarını tehlikeye atıyor."

"Bu bir kaza mıydı?" diye soruverdi Dylan. "Rio'yu yaralayan patlama... korkunç bir tür kaza mıydı?"

Öteki kadının yüzünde üzgün bir ifade belirdi. Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi uzun bir süre Dylan'a baktı. Sonra hafifçe kafasını salladı. "Hayır. Bu bir kaza değildi. Rio'ya yakın biri ona ihanet etti. Patlama şehirdeki eski bir depoda baskın sırasında oldu. Rio ve birliğin geri kalanı tuzağa düşürüldü."

Dylan bakışlarını yere indirdi ve Rio'nun öfkeyle odanın diğer tarafına savurunca camı kırılan çerçeveye baktığını fark etti. Dikkatle yerden alıp avucunun içinde çevirdi. Renkli fotoğrafın üzerindeki cam kırıklarını kenara itti ve gülümsemesi gözlerine erişmeyen o koyu renk egzotik gözlere baktı.

"Eva," diye doğruladı Tess. "O Rio'nun Soy Eşiydi."

"Ona ihanet mi etti?"

"Evet," dedi Tess, uzun bir duraksamanın ardından. "Eva birliğin düşmanlarından biriyle -birliğin lideri Lucan'ın kardeşi olan güçlü bir vampirle bir anlaşma yaptı. Bu vampirin Lucan'ı öldürmesi için bilgi verecekti, Lucan'ın kardeşi kadar Eva da onun ölmesini istiyordu. Ona iki şey konusunda güvence verilmişti: Rio'nun yaşayacağı ve bir daha dövüşemeyecek kadar kötü yaralanacağı."

"Tanrım," dedi Dylan. "İstedliğini elde etti mi?"

"Tam olarak değil. Eva'nın verdiği bilgi sonucunda birlik tuzağa düşürüldü ama anlaşma yaptığı vampirin anlaşmanın kendi payına düşen kısmı yerine getirmeye niyeti yoktu. Bomba kullandı. Patlama hepsini öldürebilirdi ama ironik bir şekilde en büyük darbeyi Rio aldı. Daha sonra Rio, buna sebep olanın Eva olduğunu öğrendi."

Dylan konuşamıyordu. Bunun -sadece yaralarının fiziksel acısının değil, bu tür bir ihanetle baş etmek zorunda kalmanın duygusal çöküntüsünün onun için ne demek olabileceğini algılamaya çalıştı.

"Onu gördüm." Dylan, Tess'e baktı ve kaşlarının arasındaki çizginin derinleştiğini gördü, meraklı bakışlarından şaşkınlığı belirgindi. Dylan bu kadını sadece birkaç dakikadır tanıyordu ve düşüncelerini başkalarıyla paylaşmaya alışkın değildi, özellikle de onu diğer insanlardan ayıran sırrı söz konusu olduğunda. Ama Tess'in anlayışlı gözlerinde güvende olduğunu söyleyen bir şey vardı. Aniden onun dostu olduğuna inandı. "Arada sırada ölümler bana geliyor -daha doğrusu kadınlar. Hayatta olmayan kadınlar. Birkaç gün önce arkadaşlarımla Prag'ın dışındaki bir dağda yürüyüş yaparken Eva bana geldi."

"O... sana geldi," dedi Tess temkinli bir şekilde. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun ruhunu gördüm diyebiliriz. Beni gizli bir mağaraya götürdü. Bilmiyordum ama

Rio içerdeydi. Eva beni oraya götürüp onu kurtarmamı istedi."

"Tanrım." Tess yavaşça kafasını salladı. "Rio'nun bundan haberi var mı?"

Dylan ayaklarının dibindeki cam kırıklarına anlamlı bir bakış attı. "Evet, biliyor. Ona söylediğimde kendini kaybetti."

Tess'in özür dilercesine bir hali vardı. "Eva'ya karşı çok öfkeli."

"Anlaşılabilir," diye karşılık verdi Dylan. "O iyi mi Tess? Demek istediğim, başına gelenlerden sonra Rio... iyi olacak mı?"

"Umarım. Hepimiz iyi olmasını umuyoruz." Tess hafifçe başını eğip ona baktı. "Ondan korkmuyorsun."

Hayır, korkmuyordu. Onu merak ediyordu ve ona karşı niyetinden emin değildi ama ondan kesinlikle korkmuyordu. Çılgınlık olsa da kısa bir süre önce bu odadaki haline tanık olduktan sonra bile, Dylan korkmuyordu. Hatta, Rio'yu düşünmek ona birçok şey yapıyordu ancak hiçbir korkunç değildi. "Sence ondan korkmalı mıyım?"

"Hayır," dedi Tess hiç tereddüt etmeden. "Demek istediğim, bu senin için kolay olmamalı. Kan, azı dişleri ve savaşla ilgili şeyleri ilk duyduğumda benim için hiç kolay olmamıştı."

Dylan omuzlarını silkti. "Magazinsel bir gazetede çalışıyorum. İnan bana, birçok tuhaf şey duydum. Kolay kolay şoke olmam."

Tess gülümsedi ama Dylan'ın gözlerine uzun süre bakmadı. Söylemediği şeyler hızla kaçırdığı bakışlarında oldukça belirgindi. Bu tuhaf bir gazete makalesi değildi. Bu gerçikti.

"O mağarada ne vardı, Tess? Bir tür yeraltı mezarı olduğu kesin. Uyku odası, Rio'nun böyle söylediğini duydum. Ama içeride ne vardı? Dağ yamacında bir şey serbest mi kaldı?"

Tess bakışlarını kaldırdı ama sadece hafifçe kafasını sallamakla yetindi. "Gerçekten bilmek istediğini sanmıyorum."

"Evet, istiyorum," diye üsteledi Dylan. "O her neyse, Rio'nun beni kaçırmak ve gördüğüm şey yüzünden beni hapsedmek zorunda kalmasına neden olacak kadar önemliydi."

Tess'in sessizliği Dylan'ın boğazının korkuyla düğümlenmesine neden oldu. Soy Eşi o mağarada ne olduğunu biliyordu ve bunu bilmek onu dehşete düşünüyordu.

"Tess, anladığım kadarıyla o gizli mezarda bir şey uyuyordu, bana kalırsa uzun bir zamandır orada gizliydi. Ne tür bir yaratıktı... ya da *yaratık* mıydı?"

Tess doğrulup masanın yanındaki çöp kutusuna kırık camları attı. "Şu kesiğine bakmama izin ver. Temizleyip iz kalmaması için üzerini kapatmalıyız."

Ultraviyole hücrenin içindeki Kadim vampir başını geriye atıp ürkütücü bir şekilde kükredi. İri azı dişlerinden vampir *glif*lerinin parladığı geniş ve çıplak göğsüne kan damlıyordu.

"O lanet olası bağları sıkılaştır," diye bağırdı gardiyanı, hücrenin dışındaki gözlem odasından küçük bir mikrofon aracılığıyla kökleriyle konuşuyordu. "Ve tanrı aşkına, şu pisliği temizleyin."

Robot kollar aniden harekete geçip Kadim vampirin kalın kollarını ve bacaklarını

yakaladı. Onu sıkıca tuttular, neredeyse ayaklarını yerden keseceklerdi. Kayışlarla mücadele etti ama hiçbir yere gitmeyecekti. Faydasız yere çabaladı, dudaklarını geriye çekip tekrar haykırdı. İri gövdesi endüstriyel sınıf titanyum ve çelikle kontrol altına alınırken, uluması öfke doluydu.

Son derece yanlış giden çiftleşme yüzünden hâlâ ereksiyon halindeydi, kana ve -ölümünün ardından- telaşla kafesten çıkarılan kadının vücuduna açlık duyuyordu.

Soy Eşi katledilmişti. Sert tırnaklar ve azı dişleri her yerinde iz bırakmıştı ve Kadim vampir ondan uzaklaştırılana kadar kadın ölmüştü. İlk değildi. Son elli senedir onu beslemek -ve çiftleştirmek- son derece masraflı ve bıktırıcı bir işe dönüşmüştü.

Elindeki tüm teknoloji ve paraya rağmen, kısa bir süre önce hücrelerinde deliren mahkûmu zaptedecek bir teknik yoktu. Soylular için hamilelik ancak gerçek bir birleşmeyle mümkündü. Ama seks işlemin sadece bir parçasıydı. Vampir hayatının Soy Eşi kadının vücudunda kök salması için boşalmanın haricinde, o sırada kan alışverişi olmalıydı.

Normalde çocuk sahibi olmak için eşleşen çiftler, yeni bir hayat yaratma eyleminden zevk alırlardı. Fakat burada böyle bir şey olamazdı. Ortada açlıktan, ıstıraptan ve esaretten deliye dönen vahşi, dünya dışı bir varlık söz konusuysen, hamilelik yaşam ve ölüm oyunuydu. Bugünkü gibi kayıplar eşlemenin bir parçasıydı. Ölümler beklenen şeylerdi.

Ama başarılı oldukları zamanlar da olmuştu ve bu riske girmeyi değerli kılıyordu. Bu süreç içinde ölen her Soy Eşine karşılık, iki tanesi sağ olarak dışarı çıkabilmişti... üstelik güçlü yeni neslin döllerini rahimlerinin derinliklerine yerleştirilmiş bir şekilde.

Bugünkü kayba rağmen Kadim vampirin gardiyanı gülümsedi.

O güçlü yeni nesil çoktan gelişmeye başlamıştı bile, gizlilik içinde büyüyorlardı.

Ve sadece ona bağlılık duyacaklardı.

On Sekizinci Bölüm

Rio şafaktan önceki birkaç saati Dante'yle birlikte malikânenin arka bahçesinde geçirdi, sonra bir süre şapelde yalnız kalmak için yerleşkeye indi. Birliğin en önemli ve özel seremonilerini gerçekleştirdiği küçük mabet, onun için hep bir sığınak olmuştu. Şu an hariç. Mumların aydınlattığı yerde tek görebildiği Eva'nın ihanetinin anılarıyla.

Onun yüzünden, bir sene önce birliğin en asil üyelerinden birini beyazlara sarıp mihraba koymuşlardı. Conlan'ın geçen yaz bir metro tünelineki ölümü kasıtsızdı -yanlış zamanda yanlış yerde olma şanssızlığı- ama kanı Eva'nın ellerindeydi.

Rio hâlâ şapelde yanında durduğunu, ona tutunarak ağlarken bu sırada ihanetini gizlediğini görebiliyordu. Sadece ona ait olabilmesi adına Rio'nun -sakatlanması pahasına- birlikten çıkarıldığını görmek için birliğin düşmanlarıyla gizlice anlaşma fırsatı kolluyordu.

İronik olan ise şuydu; Rio birlikten asla ayrılmazdı.

Şimdi de ayrılmak istemiyordu ve neredeyse bir asırdır onun ailesi gibi olan savaşçılara biraz olsun yararı dokunacaksa ayrılmayacaktı da. Onu öldürmesi gereken patlama akıl sağlığı ve iradesinden etmeseydi, birlikten ayrılmayı asla düşünmezdi.

"Lanet olsun," diye homurdanıp şapelden çıkmak için arkasına döndü.

Eski hayaletleri ya da ona getirdikleri üzüntüyle orada daha fazla oyalanmasına gerek yoktu. Bir aynaya ya da camdaki bir yansımaya bakmak bile Eva'nın zihninde canlanması için yeterliydi. Bunu yapmamak için çabaladı, ona bakan şeyi görmenin neden olduğu şok yüzünden değil, Eva'nın hayatından tamamen çıkmasını istediği için. Adını duymak bile sinir krizi geçirmesi için yeterliydi.

Ne yazık ki Dylan buna tanık olmuştu.

Onun iyi olup olmadığını merak etti. Hamile olduğu için iyileştiren dokunuşundan şimdilik yoksun olsa da Tess onunla ilgilenirdi.

Buna rağmen Rio merak ediyordu. Davranışları yüzünden kendisinden nefret ediyordu. Dylan da muhtemelen aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Tabii ki tam bir kaçık olduğu için ona acımakla meşgul değilse.

Bir hayalet kadar yalnız ve bağımsız hisseden Rio, yerleşkenin şapelinden çıkıp labirenti andıran koridorlardan geçerek boş kliniğe vardı. Patlamadan sonra aylarca odası olan uyanma odasında hızlı bir duş alıp, sıcak suyun kaslarındaki ağrıları ve şakaklarındaki zonklamaları dindirmesine izin verdi.

Suyu kapatıp kurulanırken, aklına yine Dylan geldi. Burada kendi rızası olmadan tutulmak ona hiç iyi gelmiyordu. Gitmesine izin vermesi ise hikâyesini bir an önce ortadan kaldırmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Sabah olmuştu, Soylular için ışıkların sönmesi anlamına gelse de yukarıda yaşayan insanlar için aynı şey söz konusu değildi. Her zamanki işleriyle meşgul olacaklardı, bu da Dylan'ın gazetede ki patronunun hikâyesini yayınlamayı düşünebileceği bir gün daha

demek oluyordu. Dylan'ın birlikte seyahat ettiği kadınların bulduğu mağara hakkında konuşabilecekleri ve içinde ne olduğuna dair fikir yürütebilecekleri bir gün daha. Rio'nun aptalca hatası yüzünden, birliğin ve tüm vampir ırkının insanlık tarafından keşfedilme riskiyle karşı karşıya olduğu bir gün daha.

Uzunca bir süre geçirdiği kliniğin kanadında kalan eşyalarının arasından bol lacivert bir eşofman altı ve atlet alıp giydi. Koridora çıkıp dairesine doğru ilerlerken yeni bir amacı vardı. Zihni artık daha netti, Dylan'ın o saçma mağara haberi üzerinde çalışması için hazırdı.

Ancak dairesinin kapısını açtığında içerisi karanlıktı. Sadece oturma odasının köşesinde küçük bir masa lambası yanıyordu, sanki geri gelme ihtimaline karşı açık bırakılmış bir gece lambası gibi. Küçük ışığa sertçe bakarak içeri girip sessizce kapıyı kapattı.

Dylan uyuyordu. Diğer odada yorganın üzerine kıvrılmış bir halde yatağında yattığını görebiliyordu. Yorgun olduğuna hiç şüphesi yoktu. Son üç gün onu olumsuz anlamda etkilemişti. Rio bile kötü etkilenmişti.

Karanlık yatak odasına girip Dylan'ın uzun ve çıplak bacaklarını görür görmez, dairesine geliş amacını tamamen unuttu. Üzerinde askılı bir bluz ve kareli şort vardı, anlaşılan yatağın yanında açık duran seyahat çantasından çıkarmıştı.

Pamuklu takım, gecelikler söz konusu olduğunda hiç de seksi sayılmazdı -özellikle de Eva'nın giyinip karşısında gezindiği pahalı dantel ve saten çamaşırlarla kesinlikle kıyaslanamazdı. Ama Dylan'a yakışmıştı... ve yatağında uyurken güzel görünüyordu.

Hatta fazla güzel görünüyordu.

Rio odanın köşesindeki bir sandalyeden ipek bir örtü alıp üstünü örtmek için yatağa doğru gitti. Pürüzsüz beyaz tenine bakma isteği -özellikle de kıvrılıp yukarı doğru çıkan ve göbeğini açıkta bırakan tişörtü düşünüldüğünde- baş edemeyeceği boyuttaydı.

Ama örtüyle yatağa doğru yaklaşırken Dylan hafifçe kımıldadı, bacaklarını hareket ettirip sırt üstü döndü. Rio orada durmuş uyanıp tepesinde olduğunu görmemesi için dua ediyordu.

Ona bakarken göğsünde bir sızı hissetti. Dylan'ın üzerinde hiçbir hakkı yoktu ama birkaç bin voltluk elektrik gibi sahiplenme hissi kanında dolaşıyordu. Ona ait değildi -ve hangi yolu seçerse seçsin ona ait olmayacaktı. İster Soyluların arasında, ister bir barınakta ya da Rio ve türüne dair hiçbir şey hatırlamadan insanların arasında yaşamak istesin, ona ait olmayacaktı. Ondan daha iyisini hak ettiği kesindi.

Başka bir adam -Soylu ya da insan- Dylan gibi bir kadınla ilgilenmek için daha uygun olurdu. Yumuşak kıvrımlarını ve ipeksi tenini keşfetme ayrıcalığı başka bir erkeğe ait olacaktı. Boynunun güzel boşluğunda atan narin nabzının tadına bakma zevki başka bir adamın olacaktı. Ancak başka bir Soylu erkeği Dylan'ın damarlarını yavaş ve saygılı bir şekilde delme şerefine sahip olacaktı.

Onu her türlü tehlikeden koruyup, ölümsüz vücudunun kanı ve gücüyle ona sonsuza dek bağlı kalacağına bir başkası yemin edecekti, o değil.

Rio örtüyü elinden geldiğince hafifçe üzerine örterken, buna hiç hakkı olmadığını içinden geçirdi. Onu arzulamaya hiç hakkı yoktu.

Ama arzuluyordu.

Hem de çok.

Onu istememesi gerektiğini bilmesine rağmen arzuyla yanıyordu. Rio ipek örtüyü yukarıya doğru çekerken ellerinin kıvrımlarına değmesinin tamamen rastlantı olduğunu düşündü. Parmaklarını yumuşak saçlarında, yeni yıkadığı için hâlâ nemli olan alev kırmızısı dalgalarında gezdirmek istememişti. Başparmağıyla yanağının eğimine ve kulağının altındaki kadife tene dokunma isteğine karşı koyamamıştı.

Bakışları, onun sebep olduğu kesiği örten bandaja kayınca fısıltıyla küfretti.

Lanet olsun. Bu ona verebileceği tek şeydi -acı ve özürler. Ve kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermesinin tek sebebi şu an orada olduğunu bilmemesiydi.

Uykuda olduğundan, tepesinde dikilen, gizlice ona dokunan ve daha ileriye götürmenin nasıl olacağını aklından geçiren yaratığı görmüyordu. Onu o kadar istiyordu ki azı dişleri diline batmaya ve şehvetten rengi değişen gözleri amber renkli güçlü bir ışık saçmaya başlamıştı. O Soylu farları parlak bir ışıkla onu aydınlatıyor, yükselip alçalan her kıvrımını ortaya çıkarıyordu.

Rio elini ondan çekince kıpırdandı, muhtemelen değişim geçiren bakışlarının ıslınsındandı. Hemen gözlerini kapatıp ışığı kesti ve odayı yeniden karanlığa gömdü.

Rio çıt çıkarmadan ondan uzaklaşıp yatak odasını terk etmeliydi.

Dylan önce onu bir dokunuşun uyandırdığını sandı ama yanağını okşayan hassas parmaklar uykusunun daha huzurlu olmasını sağlayan rahatlatıcı bir sıcaklıktı. Sıcaklığın aniden yok olması onu gördüğü güzel rüyadan uyandırdı.

Gözlerini açınca yatak odasında karanlıktan başka bir şey göremedi.

Rio'nun yatak odası.

Rio'nun yatağı.

Bu gerçeği fark edince yatakta doğruldu, daha önce gece duş aldıktan sonra burada uykuya daldığı için kendisini tuhaf hissetti. Yoksa gündüz müydü? Bilmiyordu ve Rio'nun iki yüz metre karelik dairesinin hiç penceresi olmadığı için bilmesi mümkün değildi.

Oda karanlık ve sessizdi ama Dylan yalnız olduğunu sanmıyordu.

"Merhaba?"

Yanıt olarak sadece sessizlik vardı.

Oturma odasına doğru baktı ve açık bıraktığı lambanın kapalı olduğunu gördü. Biri bir ara odada olmalıydı, çünkü o her kimse, yatak odasının sandalyelerinden birinde asılı olan ince örtüyle üzerini örtmüştü.

Rio'ydu. Bundan emindi.

Bir dakika önce yatağın yanında olan oydu. Tenine dokunduğunu hissetmek güzeldi, elini çektiğinde ise soğukluk hissetmişti.

Dylan diğer tarafa dönüp çıplak ayaklarını yere koydu. Kapılara doğru ilerleyip hafifçe araladı ve öteki taraftaki karanlık oturma odasında bir şey görebilmek için gözlerini kıstı.

"Rio... uyudun mu?"

Orada olup olmadığını sormamıştı; orada olduğunu biliyordu. Kalbi hızla çarptığı ve kanı damarlarında hızla dolaştığı için varlığını hissedebiliyordu. Dylan halıyla kaplı

zeminde, üzerinde kavanoz bir lamba olan küçük yazı masasının bulunduğu yere doğru ilerledi.

"Açma."

Dylan, Rio'nun sesinin geldiği yöne doğru başını çevirdi. Sağ tarafında, odanın ortasına yakın bir yerdeydi. Gözleri karanlığa alıştığı için, kadife kanepenin üzerindeki iri yarı, karanlık gövdesini seçebiliyordu, vücudu ve uzun bacakları mobilyanın narin hatlarını yok etmişti.

"Yatağına gidebilirsin. Orada uyumak istememiştin."

Odanın içinde ilerledi... ve onun olduğu yerden boğuk bir ses işitti.

Olduğu yerde durdu, kanepyle arasında sadece birkaç adım vardı. Yine kısa bir süre önce geçirdiği sinir krizine benzer bir şeyin eşiğinde miydi? Yoksa tam olarak atlatamamış mıydı?

Dylan boğazını temizledi. Ona doğru bir adım daha atma cesareti gösterdi. "Sen... şey, herhangi bir şeye... ihtiyacın var mı?"

"Lanet olsun!" Sesi öfkeli olmaktan ziyade çaresiz geliyordu. Hızlı manevralarından birini deneyip kanepeden fırlayarak duvara doğru gitti. Ondan olabildiğince uzaklaştı. "Dylan, lütfen. Yatağına geri dön. Benden uzak durmalısın."

Bu muhtemelen iyi bir tavsiyeydi. Travmatik beyin hasarı ve nükleer düzeyde kontrol edilemez bir öfkesi olan bir vampirden uzak durmak yapabileceği en akıllıca şey olabilirdi. Ama sanki tüm duyuları ve hayatta kalma güdülerini toplanıp tatile çıkmış gibi Dylan'ın ayakları hareket etmeye devam ediyordu.

"Senden korkmuyorum Rio. Beni inciteceğini sanmıyorum."

Bunu doğrulayacak ya da inkâr edecek bir şey söylemedi. Dylan nefes alışını duyabiliyordu -keskin ve kesik soluyuşuna nefes almak denilebilirse. Kendisini yaralı, vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi hissetti, ona yaklaşmanın güvenini kazanmasıyla mı yoksa dişleri ve pençelerinin tadına bakmasıyla mı sonuçlanacağını bilmiyordu.

"Birkaç dakika önce benimle birlikte yatak odasıydın... değil mi?" Yavaşça ilerledi, sessizliğinden ya da onu bir gölge gibi saklayan karanlıktan çekinmiyordu. "Bana dokundun. Elini yüzümde hissettim. Hoşuma gitti Rio. Durmanı istemedim."

Rio pis ve vahşi bir küfür savurdu. Kafasını aniden kaldırdığını görmekten çok hissetti. Duraksadı, sonra gözlerini açmış olmalıydı, çünkü karanlık aniden ona bakan iki parlak korla bölündü.

"Gözlerin..." diye mırıldandı Dylan, ışığa doğru çekilen bir güve gibiydi.

Birkaç saat önce telaşla dairesine döndüğünde, Rio'nun gözlerinin topazdan bal rengine dönüştüğünü görmüştü ama bu... farklıydı. Bu kez bakışlarının yakıcı bir yanı vardı, öfke ya da acıdan farklı bir şeydi. Sanki mümkün olabilirmiş gibi daha yoğundu.

Dylan hareket edemiyordu, Rio'nun bakışlarına takılıp kalakalmıştı; vücudunu tepeden tırnağa süzdüğünü hissediyordu. Bal rengi bakışları içine işlerken kalp atışları tekledi.

Hareket etmeye başladı, ona doğru yavaş ve yırtıcı bir zarafetle ilerliyordu.

"Neden o dağa çıktın?" diye sordu Rio, sert ve suçlarcasına bir sesle.

Dylan yutkunarak karanlıkta yaklaşmasını izledi. Onu oraya gönderen kişinin Eva olduğunu söylemek üzereydi ama bu kısmen doğrudu. Ona yolu gösteren Eva'nın

hayaletiydi fakat Dylan, Rio yüzünden mağaraya geri dönmüştü.

İçgüdüleri ona kaçmasını söylerken mağarada kalıp ona ulaşmaya çalışmasının bir sebebi de Rio'ydu. Şimdi de onu mecbur bırakan oydu, korkudan olabildiğince hızlı bir şekilde ters tarafa doğru koşması gerekirken, ona karşı duyduğu arzu yüzünden ayakları yere çakılmıştı.

Tam karşısındaydı, vampir gözlerinin ürkütücü ve baştan çıkarıcı ışıltısı hariç hâlâ karanlıkta gizleniyordu.

"Lanet olsun Dylan. Neden oraya çıktın?" Kollarını sıkı sıkıya kavradı. Onu hafifçe sarstı, ama asıl titreyen kendisiydi. "Neden? Neden o sen olmak zorundaydın?"

Karanlığa rağmen öpücüğün yaklaştığını biliyordu ama dudaklarını dudaklarına bastırınca, bastırılamaz bir alev gibi Dylan'ın içine işledi. Onu dağladı ve sıcak tutku kalbine saplandı. Eriyor, kendisini Rio'nun dudakları ve dişlerinde kaybediyordu. Diliyle ağzını aralayıp onu ona vereceği şeyi almaya zorlarken, dişlerinin sivri uçlarını hissetti.

Dylan karşı koymayacaktı. Onu öpen Rio'nun dişlerinin ona değmesi kadar erotik bir şey bilmiyordu. Çok fazla güce sahipti; bunu hissedebiliyordu, birikmiş, tehlikeli ve serbest bırakılmak üzereydi. Rio onu sıkıca tutup sertçe öptü, Dylan hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

Onu arkasındaki kanepeye doğru itti, düşüşünü yumuşatmak için güçlü elleriyle onu sırtından tuttu. Onunla birlikte uzandı, sert vücudunun ağırlığıyla onu altında hapsediyordu. Cinsel organının kalınlığını hissedebiliyordu. Vücutlarının arasında kocaman ve taş gibi sertti. Dylan ellerini sırtında gezdirip, güçlü kaslarının kasılmasını hissetmek için atletinin altına soktu.

"Seni görmek istiyorum," dedi Dylan, öpücüklerin arasında nefes nefese. "Seni görmeliyim, Rio..."

İzin vermesini beklemedi.

El yordamıyla kanepenin yanındaki lambayı bulup açtı. Yumuşak sarı ışık odayı aydınlattı. Rio üzerindeydi, bacaklarının arasında yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakıyordu.

Bal rengi gözleri güçlü bir şekilde parlıyordu. Yüz hatları keskinleşmişti, ağzı kapalıydı ama azı dişlerinin şaşırtıcı uzunluğunu ve keskinliğini gizleyemiyordu. Omuzları ve kollarındaki *dermaglifleri* rengârenkti -bordo, lacivert ve altın rengi güzel, koyu tonlarda değişiyorlardı.

Ve yaraları... onları da görmüştü. Göz ardı edemezdi, etmek de istemiyordu.

Dylan dirseğinin üzerinde doğrulup diğer eliyle ona uzandı. İrkildi, yaralı yanağını saklamak istercesine yüzünü çevirdi. Ama Dylan saklanmasına izin vermeyecekti. Şimdi değil. Ondan saklanmasına gerek yoktu. Tekrar uzanıp yavaşça elini çene kemiğine koydu.

"Yapma," dedi Rio, boğuk bir sesle.

"Sorun değil." Yavaşça yüzünü kendisine doğru çevirdi. Dikkatle yaralı tenini okşadı. Vücudundaki yara izlerine indi, parmaklarını boynunun kenarından omuzlarına ve pazılarına indirip bir zamanlar geri kalanı gibi pürüzsüz ve kusursuz olan teninde dolaştırdı. "Sana bu şekilde dokunduğumda canın yanıyor mu?"

Bir şey söyledi, ama sesi boğuk ve anlaşılmaz çıktı.

Dylan tamamen doğrulup yüzüyle aynı hizaya gelene dek kanepede yükseldi. Gözlerinin içine baktı, yanağına, çenesine ve kusursuz dudaklarına hafifçe dokunurken kedilerinkini andıran göz bebeklerini ondan ayırmadığından emin oldu.

"Bana bakma Dylan," dedi Rio, boğuk bir sesle. "Lanet olsun... nasıl bana bu kadar yakından bakıp, nasıl bana dokunup da benden iğrenmiyorsun?"

Dylan'ın kalbi sıkıştı. "Ben sana bakıyorum Rio. Seni görüyorum. Sana dokunuyorum. *Sana*," dedi vurgulayarak.

"Bu yaralar-"

"Önemsiz," diye onun yerine cümlesini tamamladı Dylan. Dudaklarına ve damağından çıkan bembeyaz ve inanılmaz azı dişlerine bakıp gülümsedi. "Doğrusu, yaraların sana dair en sıradan şeyler."

Görünür kusurlarından bahsederek yine onu uzaklaştıracakmış gibi dudakları geriye doğru kıvrıldı ama Dylan ona bu şansı vermedi. Elleriyle yüzünü tutup ona doğru yaklaştı ve acele etmeden, tutkulu bir öpücük verdi.

Rio ellerini saçlarının arasına sokup öpücüğüne karşılık verirken inledi.

Dylan onu o kadar çok istiyordu ki buna dayanamıyordu. Tanrı aşkına, hiçbir şey mantıklı değildi -doğru düzgün tanımadığı ve korkması için birçok sebebinin olduğu bir adama karşı hissettiği bu arzu ve yarın olmayacakmış gibi öpüşmek.

Ama Rio'yu öpmeye ara vermek istemiyordu. Kollarını omuzlarına dolayıp onu kendisiyle birlikte kanepeye doğru çekti. Avucunda hissettiği saçları ipeksiydi, sıcak dudakları onunkileri arıyordu. Rio güçlü ama narin elini tişörtünün altına sokup avucunu karnına koydu ve sonra göğüslerine doğru çıkardı. Onu okşarken Dylan kıvranıyordu, parmaklarıyla oynadığı göğüs uçlarını sertleştirirken dilini dudaklarında gezdiriyordu.

"Tanrım," dedi nefes nefese, onun için yanıyordu.

Bacaklarının arasına iyice yerleşip dizleriyle bacaklarını ayırarak sertleşmiş erkekliğini giysilerinin üzerinden ona dokundurdu. Vücutlarının sürtünmesiyle neredeyse doyuma ulaşacaktı Dylan. Giysilerinden kurtulduklarında bu akıcı ritmi sürdürürse zirveye çıkacağı kesindi.

Dylan ayaklarını kaldırıp bileklerini kalçalarına kenetleyerek kendisini nereye götürmek istiyorsa razı olduğunu ona gösterdi. Kendini bir erkeğin ayaklarına atmaya alışık değildi -iyi seks bir yana, en son ne zaman seks yaptığını bile hatırlamıyordu- ama Rio ile sevişmekten daha fazla isteyebileceği bir şey olduğunu sanmıyordu. Burada. Ve hemen.

Kalçalarıyla ona sürtünürken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Azı dişlerini, vücudunun ağırlığını ve avuçlarının altında kasılan kaslarını hissetmek hoşuna gidiyordu. Elini bacaklarının arasına soktu, parmakları ıslak ve sıcak tenini buldu... ve Dylan haykırmasına engel olamadı.

"Evet," dedi aniden orgazm onu ele geçirirken. "Ahh, Tanrım...Rio..."

Zevkten kendinden geçmişti, doyuma ulaşırken Rio'ya sıkı sıkı tutundu. Vahşi bir şekilde hırıldadığını duydu, öpüşmelerine ara verip dudaklarını boynunda gezdirmeye başladığı fark etti. Boynuna sokulup diliyle hassas tenine dokunurken kollarını ona doladı.

Aniden dişlerini hissedince irkildi.

Az sonra olacak olan şeyden korkmayı istemese de gerildi. Ama otomatik tepkisini geri

alamazdı ve Rio sanki avazı çıktığı kadar bağırmış gibi ondan uzaklaştı.

"Özür dilerim," diye fısıldayıp ona doğru uzandı ama çoktan geri çekilmiş ve kanepede ondan olabildiğince uzaklaşmıştı. Dylan doğruldu, tuhaf bir şekilde yoksun hissediyordu. "Özür dilerim Rio. Emin değildim..."

"Özür dileme," diye homurdandı Rio suratını asarak. "*Tanrılar aşkına*, lütfen benden özür dileme. Bu benim hatam Dylan."

"Hayır," dedi, yanında kalmasını istiyordu. "Bunu istiyorum Rio."

"İstememelisin," dedi Rio. "Yoksa kendime engel olamazdım."

Elini koyu saçlarında gezdirip yakıcı amber gözleriyle ona baktı. "Bu ikimiz için de korkunç bir hata olurdu," dedi Rio, uzun bir sessizliğin ardından. "Ah, lanet olsun. Çoktan korkunç bir hata oldu bile."

Başka bir şey söylemesine izin vermeden Rio dönüp gitti. Dairenin kapısı ardından kapanırken, Dylan tişörtünü aşağı çekip şortunu düzeltti. Rio'nun onu bıraktığı sessizlikte, dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını bacaklarına doladıktan sonra, uzanıp lambayı söndürdü.

On Dokuzuncu Bölüm

Rio, yerleşkenin poligonundaki hedefe 9 mm'lik bir tabanca doğrulttu. Yıllarca taşıdığı, daha önce oldukça maharetli olduğu kendi silahını tutuyor olmasına rağmen, silahı ona yabancı geliyordu.

Depo patlamasından önce.

Onu dövüşten uzaklaştırıp yatağa mahkûm eden, zihnen ve bedenen güçsüz düşüren yaralarından önce.

Kendisine dair her şeyi sorgulamasına neden olan Eva'nın ihanetine olan körlüğünden önce.

Hedefe doğru silahını tutarken Rio'nun alnı terledi. Tetikteki parmağı titriyordu, poligonun yirmi metre ötesindeki siluetin küçük başı ve omuzlarına odaklanması için tüm dikkatini vermek zorunda kaldı.

Ama buraya gelmesinin asıl amacı da buydu.

Birkaç dakika önce Dylan'la olanlardan sonra, Rio'nun dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Tüm dikkatini alıp onu sakinleştirecek bir şeye. Şu anda bile içini kemiren açlığı köreltmeyi umuyordu. Dylan'ı, damarlarında hâlâ güçlü ve ilkel bir şekilde zonklayan bir arzuyla istiyordu.

Vücudunun altında hareket eden yumuşak ve hoş bedenini hâlâ hissedebiliyordu. Tutkulu bir şekilde karşılık veriyordu. Güzel ve Çirkin'in çirkinini oynayabilecek halde olmasına rağmen onu kabul etmişti.

Dylan'ı öperken bu fanteziden zevk alıyordu, onu altına aldığı anda bu çekimin karşılıklı olup olmadığını merak etmişti. Kimse bu kadar iyi bir oyuncu olamazdı. Eva bir zamanlar onu sevdiğini iddia etmişti. İhanetinin derinliği onun için büyük bir şok olmuştu ama aklının bir köşesinde onunla seçtiği hayattan mutlu olmadığını biliyordu.

Birliğe katılmasını istememişti. İyilik yapmak ve faydalı olmak isteğini hiç anlayamamıştı. Birçok kez ona neden onun için yeterince iyi olmadığını sormuştu. Neden onu sevmenin yeterli olmadığını. Rio ikisini de istemişti ama o bile birliği daha çok istediğini görebilmişti.

Rio, Eva'yla birlikte şehrin parkında gezdikleri ve nehrin üzerindeki küçük köprüde onun fotoğraflarını çektiği geceyi hâlâ hatırlıyordu. O gece birlikten ayrılmasını ve ona bir bebek vermeyi ne kadar çok istediğini söylemişti. Yapamayacağı -daha doğrusu yerine getirmek istemeyeceği türden- taleplerdi.

Ona zaman tanımasını söylemişti. Savaşçılar bölgedeki Issız aktivitelerini küçük baskınlar yaparak etkisiz hale getiriyorlardı. Her şey yoluna girdiğinde, bir aile kurmayı düşünebilirlerdi.

Geriye bakınca, bu konuda samimi olduğundan emin değildi. Eva ona inanmamıştı; o zaman bile bunu gözlerinde görebilmişti. Lanet olsun, belki de tam o anda sorunu kendi çözmeye karar vermişti.

Eva'yı hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunu biliyordu. Ama ona bunu fazlasıyla ödetmişti. İhaneti ruhunun derinliklerine işlemişti. Bu dünyada değerli bir yeri neden işgal ettiği de dahil olmak üzere, her şeyi sorgulamasına neden olmuştu.

Dylan onu öptüğünde -yüzüne baktığında ve gözlerinde sadece dürüstlük gördüğünde- Rio bir anlığına da olsa, açması bir hava ve yer israfı olmadığına inanmıştı. Dylan'ın gözlerine baktığında ve eliyle yaralarını okşadığını hissettiğinde, hayatın gerçekten yaşamaya değer olduğunu düşünmüştü.

Ve onun gibi bir kadına verebileceği bir şeyler olabileceğini düşünecek kadar bencil bir herifti. Bir kadının ve neredeyse kendisinin hayatını mahvetmişti; Dylan'ın hayatını riske atmayacaktı.

Rio gözlerini kısarak uzaktaki hedefe baktı ve silahını sabit bir şekilde tuttu. Tetiği çekti. Beretta boşalırken silahının alışık olduğu tepmesini hissetti ve mermi fırlayıp hedefin merkezindeki küçük halkaya isabet etti.

"Keskin nişancılığını kaybetmediğini görmek güzel. Her zamanki gibi tam on ikiden."

Rio silahını önündeki rafa koydu. Arkasına döndüğünde karşısında Nikolai'ı buldu, geniş sırtını duvara vermişti. Rio yalnız olmadığının farkındaydı; Niko ve eşi olmayan diğer üç savaşçının tesisin diğer ucunda silahlarını temizlerken gece yarısı gezilerini yeniden ele aldıklarını duymuştu.

"Yukarıda av nasıl gitti?"

Niko omuzlarını silkti. "Her zamanki gibi."

Yerleşkeye geldiğinden beri aralarında olan buzları kırmak amacıyla, "Geldiğinizi görünce kaçmayı düşünemeyecek kadar aptal ve güzel kadınlar mıydı?" diye sordu Rio.

Neyse ki Niko güldü. "Söz konusu kadınlar olunca rahat ve kolay olanların hiçbir mahsuru olamaz dostum. Belki bir dahaki sefere sen de bize takılabilirsin. Sana tatlı ve kötü birini ayarlayabilirim." İnce yanaklarında iki gamze belirdi. "Tabii kendi işini bitirmeyi planlamıyorsan. Seni aptal herif."

Öfkeyle değil, arkadaşı için endişelenen biri gibi konuşmuştu.

"Haber veririm," dedi Rio, ancak gözlerini kısarak ona bakan Nikolai'ın savaşçının yukarıda eğlenmekten bahsetmediğini anladığını görebiliyordu.

Niko sır verircesine sesini alçaktı. "Kazanmasına izin veremezsin, anlıyorsun ya? Çünkü vazgeçmek budur. Evet, seni becerdi, sana affedip unutmam gerektiğini söylemiyorum, çünkü dürüst olmam gerekirse, yerinde olsam bunları yapamazdım. Ama hâlâ buradasın. O yüzden canı cehenneme," dedi Niko sertçe. "Eva'yı boş ver. Depoda patlayan bombayı da boş ver. Çünkü sen hâlâ buradasın dostum."

Rio güldü ama gerilen boğazından zayıf bir ses çıktı. Önemsendiğini önemsemediği için kendisini çok tuhaf hissediyordu. "Lanet olsun dostum. Ben yokken Oprah mı izliyordun? Çünkü seni tanıdığım için bunun gerçekten çok dokunaklı olduğunu söyleyebilirim."

Niko kahkaha attı. "Tekrar düşündüm de söylediklerimi unut. Senin de canın cehenneme."

Rio güldü, neredeyse bir senedir ilk kez gerçekten gülüyordu...

"Hey, Niko." Tesisin diğer tarafından Kade yaklaşıyordu, Alaska'ya özgü siyah dik saçları ve keskin gümüş rengi gözleri ona vahşi bir kurt görünümünü veriyordu. "Ben ya-

tıyorum. Bu gece barınaktan kaçan o Issıza rastlarsak, işini bitirmem için bana söz verdiğini sakın unutma."

Savaşçının arkasından gelen Brock, "Adi herifi ilk önce ben alt etmezsem," diye araya girip gülümseyerek kocaman hançerin ucunu ustalıklı Kade'nin çenesine dayadı.

Brock'un kahkahası yumuşaktı ama birliğe Detroit'ten katılan savaşçının sıra dövüşe geldiğinde Azrail kadar acımasız ve hatasız olduğu biliniyordu. Kade'nin gitmesine izin verdi ve ikisi silah odasından çıkıp yerleşkedeki kendi dairelerine doğru giderken, Issız kimin öldüreceği hakkında tartışmaya devam ettiler.

Tesisin arkasından gelen son kişi Chase oldu. Siyah tişörtünün önünde sanki biri onu parçalamak istemiş gibi büyük bir yırtık vardı. Başını eğerek Rio'yu selamladıktan sonra Nikolai'a döndü. "Seattle'dan başka bir şey duyarsan, bana haber ver. Bu tür bir cinayetin birim tarafından hâlâ neden doğrulanmadığını merak ediyorum."

"Olur," dedi Niko. "Ben de bunu merak ediyorum."

Rio kaşlarını çatı. "Seattle'da kim öldü?"

"Oradaki barınağın en eski üyelerinden biri," dedi Niko. "Adam İlk Nesil'di."

Haber üzerine Rio'nun ensesindeki tüyleri aniden diken diken oldu. "Nasıl öldürülmüş?"

Nikolai ciddileşti. "Beynine kurşun yemiş, yakın mesafeden."

"Nereden?"

"Genellikle beyin baş kısmında yer alır," diyen Chase kalın kollarını göğsünde birleştirdi.

Rio gözlerini kısarak ona baktı. "Anatomi dersi için teşekkürler Harvard. İlk Neslin nerede öldürüldüğünü kastetmiştim."

Niko, Rio'nun ciddi bakışlarıyla göz göze geldi. "Şoförünün kullandığı limuzininin arka koltuğunda oturuyormuş. Bağlantım zavallı adamın opera ya da baleye benzer bir şeyden döndüğünü, trafik lambalarında beklerken birinin onu başından vurup şoför ne olduğunu anlamadan ortadan kaybolduğunu söyledi. Neden sordun?"

Rio omuzlarını silkti. "Belki de bir şey değildir ama Berlin'deyken, Andreas Reichen bana kısa süre önce orada öldürülen bir İlk Nesil'den söz etmişti. Ancak onun sonu bir kan kulübünde olmuş."

"O gizli kulüpler onlarca sene önce yasaklandı," dedi Chase.

Eski barınak ajanı sinir bozucu olmaya kararlı görüldüğünden, "Doğru," dedi Rio alaycı bir şekilde. "O yüzden artık davetiyeleri görünmez mürekkeple yazıyorlar ve kapıdan geçmek için gizli bir şifreye ihtiyaç duyuluyor."

"Berlin'deki İlk Nesil de aynı şekilde mi öldürülmüş?" diye sordu Niko.

"Hayır, silahla değil. Reichen'in kaynaklarına göre, bu sporsever başını kaybetmiş."

Niko sessiz bir ıslık çaldı. "İlk Nesil bir vampiri öldürmek için en iyi üç yöntemden ikisi. Üçüncü seçenek ult- raviyoleye maruz bırakmak, kabul etmek gerekir ki bu işe ayıracak on ya da on beş dakikası olmayan biri için en zor olanı."

"Bu iki cinayet birbiriyle ilgisiz olabilir," dedi Rio, bu konuda içgüdülerine güvenebileceğinden emin değildi. Yine de uyarı çanları kafasında çalıyordu.

"Ters giden bir şeyler var," dedi Chase, en sonunda durumu kavrayarak. "Ben de

bundan hoşlanmadım. Bir hafta içinde iki tane İlk Nesil öldürülüyor. Ve ikisi de infaz kokuyor."

"Bundan emin değiliz," diye uyardı Niko. "Yapma, ihtimalleri düşün. Bin küsur sene yaşarsan, elbette birilerini kızdırırsın. Limuzininin arka koltuğunda otururken seni vurmak isteyecek ya da kan kulübünde kafanı koparmak isteyecek biri elbet çıkar."

"Ve barınaklar iki ölümün de gizli kalmasını ister, öyle mi?" diye ekledi Rio.

Chase koyu kaşlarını çattı. "Berlin de mi sessizliğini koruyor?"

"Evet. Reichen skandal çıkmasını önlemek için sessiz kalacaklarını söyledi. Kendi topluluğunun önde gelenlerinden birinin kan ve ölü insanlarla dolu bir kulüpte indirilmiş olması kimseye hoş görünmez."

"Doğru," dedi Chase. "Ama iki ölü İlk Nesil tüm vampir ırkı için ciddi bir kayıp. Hâlâ hayatta olan tüm nüfusun arasında birinci nesilden en fazla yirmi kişi olmalı -Lucan ve Tegan da dahil. Onlar da yok olduğunda bitmiş olur."

Nikolai kafasını salladı. "Bu doğru. Ve daha fazlasını yaratamayız."

Rio'nun zihninde tüylerini ürperten bir düşünce oluştu. "Elimizde bir Kadim, bir Soy Eşi ve yirmi senelik bir hazırlık süreci yoksa."

İki savaşçı da karamsar ifadelerle ona baktı.

Niko elini sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Ah, lanet olsun. Öyle bir şey olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Umarım yanılıyordumdur," dedi Rio. "Ama Lucan'ı uyandırsak iyi olacak."

Yirminci Bölüm

Rio gittikten sonra yalnız kalmak Dylan'ı huzursuz etmişti. Akli karışık, duyguları çalkantılıydı. New York'taki hayatını düşünmeden edemiyordu. En azından annesine iyi olduğunu haber vermeliydi.

Işığı açan Dylan, yatak odasına gidip cep telefonunu sakladığı yerden çıkardı. Buraya geldiğinden beri telefonunun varlığını unutmuştu, eline geçen ilk fırsatta telefonunu pantolonunun cebinden çıkarıp Rio'nun yatağının altına saklamıştı.

Telefonunu açtı ve açılırken çıkan müzik sesini bastırmaya çalıştı. Bataryanın hâlâ çalışıyor olması bir mucizeydi, kalan batarya süresini gösteren tek çubuğun hiç yoktan iyi olduğunu düşündü.

Telefonun ışıklı ekranında sesli mesaj uyarısını gördü.

Kapsama alanındaydı.

Çok şükür.

İlk sesli mesajı bırakan numara Coleman Hogg'un New York'taki ofis hatlarından birine aitti. Mesajı dinlemek için tuşa bastı ve Prag'daki fotoğrafçıyla buluşmayarak kabalık ettiğini öfkeli bir şekilde söylemesine şaşırmadı.

Dylan sert eleştirisini atlayıp bir sonraki mesaja geçti. Annesiydi, mesajı iki gün önce bırakmıştı, onu sevdiğini ve iyi vakit geçirmesini dilemek için aramıştı. Sesi yorgun geliyordu, sesinin zayıflığı Dylan'ın kalbinin sıkışmasına neden oluyordu.

Patronundan bir mesaj daha vardı. Bu kez daha öfkeliydi. Fotoğrafçının ücretini onun maaşından kesecekti ve yurt dışında birkaç gün daha kalmaktan bahsettiği elektronik postasını istifa olarak kabul ediyordu. Dylan artık işsizdi.

"Harika," diye homurdanırken bir sonraki mesaja geçti.

Henüz işini kaybetmiş olmasını tam olarak idrak edememişti ama maaş alamayacak olmasının acısı kısa bir süre içinde canını yakacaktı. Daha iyi ve daha büyük bir haber bulmadığı sürece. Önemli bir şey. Gerçek dişleri... daha doğrusu azı dişleri olan bir şey.

Bu düşüncenin zihninde tamamen oluşmasına fırsat vermeden, "Hayır," dedi kendi kendine.

Bu hikâyeyi şimdi yayınlamayazdı. Cevaplardan ziyade soruları varken -düşüncesi bile tuhaf olsa da kendisi de bu hikâyenin bir parçası olmuşken- bunu yapamazdı.

Ve bir de Rio vardı.

İnsanların arasında başka türlerin de var olduğuna dair öğrendiklerini koruması için bir sebebi varsa, o da Rio'ydu. Ona ihanet etmek ya da türünü herhangi bir tehlikeye atmak istemiyordu. Onu tanıdıkça bu fikri geride bırakıyordu. Her ne kadar tehlikeli olsa da onu önemsemeye başlamıştı.

Kısa bir süre önce aralarında geçen şey onu derinden sarsmıştı. Öpüşmeleri inanılmazdı. Rio'nun vücudunu üzerinde hissetmek yaşadığı en tutkulu anlardan biriydi. Ve dişlerini -azı dişlerini- boynunun hassas derisinde hissetmek hem ürkütücü hem de erotikti. Onu

gerçekten ısıracak mıydı? Ve ısırsa, ona ne olacaktı?

Odadan hızla çıkmasına bakılırsa, bu soruların cevabını alabileceğini sanmıyordu. Ve bu yüzden kendisini bu kadar boş hissetmemeliydi.

Yapması gereken şey buradan -her neredeyse- çıkıp gitmek ve eski hayatına geri dönmekti. Üç gündür kendisinden haber alamadığı için muhtemelen deliye dönmüş olan annesinin yanında olmaktı.

Sonraki üç arama evsizler barınağındandı, hepsi de dün ve önceki gece yapılmıştı. Mesaj yoktu ama aramaların arasında çok fazla zaman olmaması bir tür acil durum olduğunu gösteriyordu.

Dylan annesinin evinin numarasını atadığı hızlı arama tuşuna bastı ve telefon çalarken bekledi. Annesinin cep telefonu da cevap vermiyordu. Kalp atışları hızlanan Dylan barınağın numarasını tuşladı. Janet annesinin paralelinden cevap verdi.

"Günaydın. Sharon Alexander'in ofisi."

"Janet, merhaba. Ben Dylan."

"Ah... Selam, tatlım. Nasılsın?" Soru tuhaf bir şekilde temkinli geliyordu, sanki Janet Dylan'ın iyi bir gün geçirmediğini -ya da bildiğini- çoktan biliyor gibiydi. "Hastanede misin?"

"Ne? Hayır." Dylan'ın kalbi sıkıştı. "Neler oluyor? Anneme bir şey mi oldu? Ne var?"

"Ah, Tanrım," dedi Janet kısık bir sesle. "Bilmediğini mi söylüyorsun? Nancy'nin seni arayacağını sanıyordum... Neredesin Dylan? Eve döndün mü?"

"Hayır," dedi, göğsünde açılan soğuk yara yüzünden konuştuğunun farkında değildi. "Hayır, ben... hâlâ şehir dışındayım. Annem nerede Janet? O iyi mi? Ona ne oldu?"

"Geçen geceki nehir gezisinden sonra kendisini pek iyi hissetmiyordu ama dün öğlen burada barınakta yere yığıldı. Dylan tatlım, durumu iyi değil. Onu hastaneye götürdük."

"Ah, Tanrım." Dylan'ın tüm vücudu uyuşmuş, olduğu yerde donup kalmıştı. "Tekrarlamış mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyorlar, evet." Janet'in sesi hiç olmadığı kadar alçaktı. "Çok üzgünüm, tatlım."

Lucan, Gabrielle'le günün ortasında yataktan kaldırıldığı için hiç de mutlu değildi ama uykusunu bölmelerinin sebebini duyar duymaz, birlik lideri hemen tüm dikkatini işine verdi. Koyu renk bir kot pantolon ve düğmelerini iliklemediği ipek bir gömlek giyip Rio, Nikolai ve Chase'in onu beklediği koridora çıktı.

"Gideon'un bazı kayıtları kontrol etmesine ihtiyacımız var," dedi Lucan ve cep telefonunu çıkarıp vampirin dairesini aradı. Kısık bir sesle selam verip uykusunu böldüğü için özür diledikten sonra, Rio ve diğerlerinin ona verdiği haberi Gideon ile paylaştı. Dördü birlikte Gideon'un kişisel merkezi olan teknik laboratuara doğru koridorda ilerlerken, Lucan kısa sohbeti bitirip telefonunu kapattı. "Yolda. Bu konuda yanılmış olmanı umuyorum Rio."

"Ben de öyle," dedi, diğerleri gibi o da bu olasılığı düşünmek dahi istemiyordu.

Gideon'un aniden gelişen toplantıya katılması birkaç dakikadan fazla sürmedi.

Üzerinde gri eşofman altı, beyaz askılı bluzu ve bağcıklarını bağlamadığı spor ayakkabılarını ayaklarına geçirip koşmuş gibi içeri girdi. Bilgisayarının başındaki tekerlekli döner sandalyeye geçip birkaç makinedeki programları çalıştırmaya başladı.

"Pekâlâ, tüm rapor ajanslarına ve Uluslararası Kimlik Veri Tabanı da dahil olmak üzere barınak ikamet bankasına algılayıcılar gönderiyoruz," dedi ve yavaşça ekranlarda beliren verileri izlemeye koyuldu. "Hah! Bu çok tuhaf. Ölen iki İlk Nesil'den birinin Seattle'dan olduğunu söylemişsiniz değil mi?"

Nikolai kafasını salladı.

"Buraya göre böyle bir şey yok. Seattle'ın sonucu sıfır -herhangi bir ölüm rapor edilmemiş. Hatta nüfuslarında İlk Nesil olduğuna dair bir kayıt bile yok, gerçi bu pek de duyulmamış bir şey değil. Veri tabanı sadece son otuz kırk senedir var, eksiksiz olduğu söylenemez. Soyluların en yaşlı üyelerinden bazılarını katalogladık ama sayıları yirmi civarında olan İlk Nesillerin çoğu mahremiyetlerini korumak istiyor. Söylenenlere göre birkaçı bir asırdır hiçbir barınağın yakınma yanaşmamış münzevilermiş. Sanırım bin sene yaşadktan sonra bir tür özerkliği hak ettiklerini düşünüyorlar. Doğru değil mi Lucan?"

Dokuz yüz küsur yaşında olmasına rağmen kayıtlarda olmayan Lucan, homurdanarak karşılık verirken gri gözlerini kısarak bilgisayar monitörlerine baktı. "Peki ya Avrupa? Reichen'ın bahsettiği İlk Nesille ilgili herhangi bir şey var mı?"

Gideon ışık hızıyla klavyesinde bir şeyler yazdı ve çocuk oyunuymuş gibi güvenli başka bir yazılıma girdi. "Lanet olsun. Hayır, orada da bir şey çıkmıyor. Böylesi bir sessizliğin ürkütücü olduğunu söylemek zorundayım."

Rio ona katılıyordu. "İlk Nesil ölümlerini kimse rapor etmiyorsa, şimdiye kadar bildiğimiz iki ölümden fazlası olabilir."

"Bunu öğrenmek zorundayız," dedi Lucan.

"Tüm Soylu birimlerinde kaç tane İlk Nesil veritabanında kayıtlı Gideon?"

Savaşçı hızlı bir araştırma yaptı. "Amerika ve Avrupa arasında yedi tane. İsimleri ve barınak bağlantılarını yazıcıya gönderiyorum."

Tek sayfalık isim listesi yazıcıdan çıkınca, Gideon arkasına dönüp onu Lucan'a uzattı. Listeye baktı. "İsimlerin çoğu tanıdık geliyor. Listelenmemiş birkaç kişi daha tanıyorum. Tegan da muhtemelen birkaç kişi hatırlayacaktır." Rio ve diğerlerinin bakabilmeleri için listeyi masaya koydu. "Bu listede göremediğiniz İlk Nesil var mı?"

Rio ve Chase kafalarını salladılar.

"Sergei Yakut," diye mırıldandı Niko. "Küçükken onu bir keresinde Sibiry'a da görmüştüm. O tanıdığım İlk Nesilden birinci kişiydi, hatta Boston'a gelip Lucan ve Tegan ile tanışana kadar tekti. Yakut'un ismi listede yok."

"Mecbur kalırsan onu bulabilir misin?" diye sordu Lucan. "Tabii yıllar önce ölmediyse."

Nikolai kıkırdadı. "Sergei Yakut adi herifin tekidir. Ölmeyecek kadar kötüdür. Hâlâ hayatta olduğuna bahse girerim ve evet yaşıyorsa sanırım onu bulabilirim."

"Güzel," dedi Lucan karamsar bir ifadeyle. "Bu meseleyi bir an önce halletmek istiyorum. Potansiyel bir seri cinayetle karşı karşıyaysak, hayatta olan tüm İlk Nesillerin isimlerini ve nerede olduklarını öğrenmeliyiz."

"Birimdekilerin bizim burada sahip olduğumuzdan daha fazlasını bildiğine eminim,"

diye ekledi Chase. "Orada hâlâ bir iki arkadaşım var. Belki birileri bir şeyler biliyordur ya da bilen birini bana yönlendirebilirler."

Lucan kafasını salladı. "Evet. O halde kontrol et. Ama onlarla iş yaparken size kartlarınızı saklamanızı söylememe gerek yok. Ajansta birkaç arkadaşın olabilir fakat birliğin orada dostu olmadığı kesin. Üzerine alınma Harvard, ama o barınak yalakalarına güvenmiyorum."

Lucan, Rio'ya ciddi bir bakış attı. "Ortaya attığın diğer potansiyele gelince, Kadim olanın uyandırıldığını ve yeni bir İlk Nesil vampir üretilmek üzere kullanıldığını mı düşünüyorsun?" Kafasını sallayıp kısık bir sesle küfretti. "Kâbus gibi bir senaryo dostum ama doğru olabilir."

"Doğruysa," dedi Rio, "yakında bir ipucu bulabilmemizi umarım. Aşağılık herifin senelerce gerisinde kalmamalıyız."

Ancak ağzından çıktıktan sonra Rio, savaşçılar ve amaçlarından çoğul konuşarak söz ettiğini fark etti. Düşüncelerinde kendisine birlikte yer veriyordu. Dahası, Lucan ve diğerleriyle birlikte orada durmuş planlar yapıp stratejilerden bahsederken, gerçekten de tekrar bir bütünün -işleyen ve geçerli bir üyesi- parçasıymış gibi hissetmeye başlamıştı.

Bu güzel bir histi.

Belki de burada hâlâ onun için bir yer olabilirdi. Berbat haldeydi ve bazı hatalar yapmıştı ama belki eski haline geri dönebilirdi.

Bu umudu korumaya çalışırken Gideon'un yerleşkeyi gözlemleyen monitörlerinden biri alarm vermeye başladı. Savaşçı kaşlarını çatarak bilgisayarına döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Lucan.

"Yerleşkede aktif bir cep telefonu sinyali alıyorum -bizlerden birine ait değil," diye yanıtladıktan sonra Rio'ya baktı. "Senin dairenden geliyor."

Dylan.

"Lanet olsun," Rio öfkeden deliye döndü, hem ona hem de kendisine kızıyordu. "Cep telefonunun olmadığını söylemişti."

Lanet olsun. Dylan ona yalan söylemişti.

Doğru düzgün düşünebilseydi, kadının sözüne inanmadan önce tepeden tırnağa üzerini arardı.

Elinde cep telefonu olan bir gazeteci. Dairesinde oturmuş gördüğü ve duyduğu her şeyi CNN'e anlatıyor -burnunun dibinde Soyluları insanlara ifşa ediyor olabilirdi.

"Çantalarında yanında cep telefonu olduğuna dair hiçbir şey yoktu," diye homurdandı Rio, zayıf bir mazeret olduğunu biliyordu. "Lanet olsun, üzerini aramalıydım."

Gideon kontrol panellerine bir şeyler yazdı. "Parazit yaratıp sinyali yok edebilirim."

"Yap," dedi Lucan. Sonra Rio'ya döndü. "Halletmemiz gereken birkaç iş var dostum. Buna dairendeki de dahil."

"Evet," dedi Rio, Lucan'ın haklı olduğunu biliyordu. Dylan'ın bir karar vermesi gerekiyordu ve birliğin uğraşması gereken başka şeyler olduğundan zaman giderek önem kazanıyordu.

Lucan elini Rio'nun omzuna koydu. "Sanırım Dylan Alexander'la tanışmamın zamanı geldi."

"Janet orada mısın? Annemin oda numarasını duyamadım. Alo... Janet? Hâlâ hatta mısın?"

Dylan cep telefonunu kulağından uzaklaştırdı. *Sinyal başarısız.*

"Lanet olsun."

Cep telefonunu önünde tutup odada yürümeye başladı, daha güçlü sinyal alabileceği bir yer arıyordu. Ama... hiçbir şey yoktu. Bataryası henüz bitmemiş olmasına rağmen, lanet olası şey kapanmıştı.

Nabızı panikle attığı için doğru düzgün düşünemiyordu.

Annesi hastanedeydi.

Tekrar etmiş...

İşe yaramayan cep telefonunu en yakındaki duvara atmamak için kendisini zor tutuyordu. "Lanet olası şey!"

Deliye dönmüş bir şekilde tekrar denemek için oturma odasına gitti.

Ancak dairenin kapısı koridorda güçlü bir fırtına çıkmış gibi ardına kadar açılınca yerinden sıçradı. Rio karşısında duruyordu.

Ve çok öfkeli görünüyordu.

"Onu bana ver."

Parlayan bal rengi gözleri ve uzun azı dişleri onu korkutsa bile Dylan da kızgındı ve annesinin durumu kötüye gittiği için içi parçalanıyordu. Onu görmesi gerekiyordu. Kaçırılıp tıkıldığı bu tuhaf yerden kurtulup, onun için gerçekten önemi olan şeylere geri dönmeliydi.

Neredeyse kendini kaybetmek üzereydi. Annesi yine rahatsızlanmıştı ve bir hastane odasında tek başınaydı. Oraya gitmeliydi.

Rio odaya daldı. "Telefon, Dylan. Onu bana ver. Hemen."

Ancak o zaman yalnız olmadığını fark etti. Arkasında koridorda tank gibi bir adam duruyordu -boyu rahat iki metreydi, simsiyah saçları ve sakın görünümünü yalanlayan kötü bir havası vardı. Rio içeri girip Dylan'a yaklaşırken geride kaldı.

"Telefonuma bir şey mi yaptın?" diye sordu, Rio ve bu yeni tehdit onu oldukça korkutmuş olsa da annesi için endişe doluydu. "Çalışmaması için ne yaptın? Söyle! Ne yaptın!"

"Bana yalan söyledin Dylan."

"Sen de beni kaçırdın!" Aniden yanaklarından süzülen gözyaşlarından nefret ediyordu. En az alıkoyulmaktan, kanserden ve sığınağı aradığında göğsünde açılan soğuk yaradan nefret ettiği kadar.

Rio ona doğru yürürken elini uzattı. Koridordaki adam da içeri girmişti. Vampir olduğuna şüphe yoktu -Rio gibi Soylu savaşçılardan biriydi. Gri gözleri bıçak gibi içine işliyordu, bir hayvanın rüzgârda bir yırtıcının kokusunu almasına benzer bir şekilde Rio'nun tehlikeli olduğunu ama bu adamın ondan çok daha güçlü olduğunu hissetti. Genç görünümüne rağmen daha yaşlı olmalıydı. Ve daha ölümcül.

"Kimi arıyordun?" diye sordu Rio.

Ona söylemeyecekti. İnce telefonunu avcuna sakladı ama tam o sırada bir enerjinin parmaklarını açmaya çalıştığını hissetti. Ne kadar denerse denesin parmaklarını kapalı tutamıyordu. Cep telefonu elinden fırlayıp Rio'nun yanında duran vampirin avucuna uçunca Dylan'ın nefesi kesildi.

"Gazeteden birkaç mesaj var," dedi hoşnutsuzlukla. "Ve birkaç New York numarası aranmış. Sharon Alexander'ın evi ve aynı kişinin cep telefonu aranmış, bir de Manhatttan'daki bloklanan bir numaraya arama aktarma yapılmış. Engellediğimiz arama buydu."

Rio çekinmeden küfretti. "Az önce birilerine bizden mi bahsettin? Ya da gördüklerinden?"

"Hayır!" diye karşı çıktı. "Hiçbir şey söylemedim, yemin ederim. Sizin için tehdit oluşturmuyorum."

Bir mahkûma neden gaz odasına gittiğini hatırlatır gibi, "Dağıttığın fotoğraflar ve patronuna gönderdiğin hikâye var," diye hatırlattı tehlikeli olan.

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi Rio'ya aldırmadan. "Gazeteden gelen mesaj mı? Arayan patronumdu, kovulduğumu söyledi. Daha doğrusu, kaçırılmakla meşgul olduğumdan Prag'daki randevuma gitmediğim için istemsiz bir istifaydı."

"İşini mi kaybettin?" diye sordu Rio onu süzerek.

Dylan omuzlarını silkti. "Önemi yok. Bu noktada patronumun ona gönderdiğim fotoğrafları ya da hikâyeyi kullanacağını hiç sanmıyorum."

"Artık böyle bir endişemiz yok." Ciddi olan, tepkisini ölçmek istiyormuş gibi ona bakıyordu. "Şimdiye kadar ona gönderdiğimiz virüs programı ofisindeki tüm bilgisayarların sabit disklerini silmiş olmalı. Hafta boyunca bununla meşgul olacak."

Buna sevinmeyi hiç istemiyordu ama Coleman Hogg'un sabit disk felaketi yüzünden çenesinin titrediğini bilmek, bu dayanılmaz durumu az da olsa katlanılır kılıyordu.

"Aynı virüs fotoğrafları gönderdiğin herkese gönderildi," dedi ona. "Böylece kanıtların sızdırılma riskini ortadan kaldırmış olduk ama hâlâ bilmelerini göze alamayacağımız şeyleri bilerek ortalıkta dolaşan birkaç kişi var. Bilerek ya da bilmeyerek başkalarına aktarabilecekleri bilgiler. O nedenle bu riski ortadan kaldırmalıyız."

Dylan'ın içine buz gibi bir his çöktü. "Riski ortadan kaldırmakla... neyi kastediyorsunuz?"

"Bir seçim yapmak zorundasınız Bayan Alexander. Bu gece ya Soyluların koruması altında bölgedeki barınaklardan birine yerleştirileceksiniz ya da New York'taki evinize geri döneceksiniz."

"Eve gitmeliyim," dedi, karar verilecek bir durum yoktu. Rio'ya baktı, yüzünde anlaşılmas bir ifadeyle ona bakıyordu. "Hemen New York'a dönmeliyim. Artık serbest olduğumu mu söylüyorsunuz?"

İri olan ona cevap vermeden sert gri bakışlarını Rio'ya çevirdi. "Bu gece Bayan Alexander'i New York'taki evine bırak. Onunla ilgilenmeni istiyorum; Niko ve Kade iletişime geçtiği diğerlerini temizleyebilir."

"Hayır!" dedi Dylan. Karnındaki buz aniden bir tür korku buzuluna dönmüştü. "Ah, Tanrım! Hayır, bunu yapamazsınız... Rio, söyle ona-"

"Konu kapanmıştır," dedi siyah saçlı olan, dikkatini ona değil Rio'ya vererek. "Alacakaranlıkta yola çıkarsınız."

Rio ciddiyle kafasını salladı, morali hiç bozulmamış gibi emri kabul etti. Sanki bu tür bir şeyi daha önce yüzlerce kez yapmış gibiydi.

"Bu gecedan itibaren, daha fazla hata olmasın Rio." Kıstığı gözlerini imalı bir şekilde önce Dylan'a sonra tekrar Rio'ya çevirdi. "Bir tane bile olmamalı."

Ürkütücü arkadaşı gidince, Dylan titreyerek Rio'ya döndü. "Riski ortadan kaldırmakla neyi kastetti? Artık hata olmayacak mı?"

Rio tehlikeli bir şekilde ona baktı. Delici topaz bakışlarında suçlama, yakıcı bir soğukluk ve kısa bir süre önce bu odada öptüğü yaralı ve hassas adama dair çok az iz vardı. Sert bakışlarının altında üşüdüğünü hissetti Dylan, sanki bir yabancıнын yüzüne bakıyordu.

"Sen ya da arkadaşlarının hiç kimsenin canını yakmasına izin vermeyeceğim," dedi Dylan, sesinin titrememesini umarak. "Onları öldürmenize izin vermeyeceğim!"

"Kimse ölmeyecek Dylan." Düz ve ilgisiz ses tonu güven verici olmaktan çok uzaktı. "Çektiğin fotoğraflarda gördükleri şeyleri ve Soylu ya da mağaraya dair onlara söylediğin her şeyi hafızalarından sileceğiz. Kimseyi incitmeyeceğiz ama söylediğim şeylere dair tüm bildiklerini hafızalarından silmek zorundayız."

"Ama nasıl? Anlamıyorum-"

"Anlamak zorunda değilsin," dedi Rio, kısık bir sesle.

"Çünkü ben de hiçbir şey hatırlamayacağım. Demek istediğin bu mu?"

Uzun bir süre sessizce ona baktı. Taş gibi görünümünün ardında, herhangi bir duygunun izine rastlamak için yüzüne baktı. Tek gördüğü kendisine verilen görevi yerine getirmek için hazır bir erkek, görevine sadık bir savaşçıydı. Dylan onun merhametinde olan bir esirdi. Ortadan kaldırmak istediği rahatsız edici bir sorundu.

Rio kaşlarını çatıp hafifçe kafasını salladı. "Bu gece evine dönüyorsun Dylan."

Bunu duyduğuna sevinmiş -en azından rahatlamış- olması gerekirdi ama Rio'nun odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını izlerken, Dylan tuhaf bir şekilde yoksun hissetti.

Yirmi Birinci Bölüm

Birkaç saat sonra yanına dönüp ona gitme vakti geldiğini söyledi. Rio, Brooklyn'deki evinin önünde arabayı durdurduğunda, siyah bir SUV'un arka koltuğunda uyanan Dylan hiçbir şey hatırlamadığını fark edince şaşırmadı. Uykulu bir şekilde doğrulurken, Rio dikiz aynasından onunla göz göze geldi.

Dylan onu azarladı. "Yine beni bayılttın."

"Son kez," dedi Rio, alçak sesle ve özür dilercesine.

Motoru durdurup şoför kapısını açtı. Önde yalnızdı, onunla birlikte olması gereken diğer iki kişiden eser yoktu. Rio onunla ilgilenirken, diğerleri de diğer 'yarım kalan işlerle' ilgileniyor olmalıydı.

Annesinin, Rio'nun iş arkadaşlarıyla karşılaştığını düşünmek onu titretiyordu. Zavallı annesi zaten yeterince şeyle uğraşıyordu; Dylan bu karanlık ve yeni gerçekliğin ondan olabildiğince uzak olmasını istiyordu.

Dylan SUV'dan atlamaya kalkarsa Rio'nun onu ne kadar çabuk yakalayacağını merak etti. Yeterince uzaklaşabilirse, metro istasyonuna koşup hastanenin olduğu Midtown'a gidebilirdi. Ama kimi kandırıyordu ki? Rio, Jicín'den Prag'a kadar onun izini sürmüştü. Onu Manhattan'da bulmak otuz saniyeden fazla zamanını almazdı.

Ama annesini görmeliydi. Yatağının yanında olup iyi olduğundan emin olmak için yüzünü görmeliydi.

İyi olması için dua ediyordu.

"Bu yolculuk sırasında yanında başkalarının da olacağını sanıyordum," dedi Dylan planların bir şekilde değiştiğini ve Rio'nun arkadaşlarının geride kaldığını umarak. "Seninle gelmesi gereken diğer vampirlere ne oldu?"

"Onları şehirde bıraktım. Bizimle birlikte olmak zorunda değiller. İşlerini bitirdikten sonra bana haber verecekler."

"Bir grup masum insanı korkuttuktan sonra mı demek istiyorsun? Vampir dostlarının çalacakları hatıralarla birlikte küçük bir kan bağıışı almayacaklarını nereden biliyorsun?"

"Onların özel bir görevleri var ve bunu yerine getirecekler."

Aynadan ona bakan dumanlı mavi gözlerine baktı. "Tıpkı senin gibi, değil mi?"

"Tıpkı benim gibi." Araçtan indi ve arkaya gidip koltukta yanında duran sırt ve omuz çantasını aldı. "Gel Dylan. Bunun için çok fazla vaktimiz yok."

Hareket etmeyince, Rio içeri uzanıp yanağına hafifçe dokunarak onu şaşırttı. "Gel. İçeri geçelim. Her şey yoluna girecek."

Deri koltuktan aşağı inip onunla birlikte binanın kapısına giden taş merdivenlerden çıktı. Rio çantasından çıkardığı anahtarlarını ona verdi. Dylan kapıyı açtıktan sonra ağır bir havanın hâkim olduğu mavi hole adımını attı, on senedir ilk kez evine geliyormuş gibiydi.

"Dairem ikinci katta," diye mırıldandı ama Rio muhtemelen bunu zaten biliyordu. Onu hemen arkasından takip ediyordu, birlikte merdivenlerden çıkıp koridorun sonundaki

küçük dairesine vardılar.

Kapıyı açtı ve Rio önden girdi, tehlikeli yerlere girmeye alışkınmış gibi onu arkasında tuttu. Ne de olsa bir savaşıydı. Temkinli hareketleri ve iri yarı vücudu bunu doğrulamıyorsa bile, siyah kargo pantolonunun arkasında sakladığı büyük silahı fazlasıyla kanıtlıyordu. Etrafı kontrol ederken onu izledi, köşedeki küçük yazı masasının üstündeki bilgisayarın yanında durdu.

"Bu makinede olmaması gereken herhangi bir şey bulacak mıyım?" diye sordu bilgisayar açarken ve monitörün açık mavi ışığı onu aydınlattı.

"O bilgisayar eski. Pek kullanmıyorum."

"Bakmamın sakıncası var mı?" dedi Rio, tam olarak soru sayılmazdı; klasörleri açıp içinde neler olduğuna bakmaya başlamıştı bile. Eski makaleleri ve yazışmaları dışında hiçbir şey bulamazdı.

"Çok fazla düşmanınız mı var?" diye sordu Dylan ona doğru yaklaşarak.

"Yeterince düşmanımız var."

"Ben onlardan biri değilim." Işığı açtı, onun yararına değil kendi yararınaydı, ne de olsa Rio karanlığa aldırmıyordu. "Son birkaç gün içinde bana anlattıkların ya da gördüklerim hakkında hiç kimseye bir şey anlatmayacağım. Sana yemin ederim. Sırrınızı saklayacağım Rio. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

"Bu o kadar kolay değil," dedi Rio ona dönerek. "Güvenli olmaz. Ne senin için, ne de bizim için. Dünyamız kendini koruyor ama çok fazla tehlike var ve her yerde olamayız. Vampir ırkının dışındaki birinin hakkımızda bilgi sahibi olması bir felakete yol açabilir. Sakıncalı olsa da arada sırada buna izin verilebiliyor. Bazen güven duyulan birkaç insan olabiliyor ama bu çok nadir bir durum. Kişisel fikrimi sorarsan, sonunun iyi olduğunu hiç görmedim. Her zaman birinin canı yanar."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Güldü ama neşeli olduğunu söylenemezdi. "Bundan şüphem yok. Ama bu farklı Dylan. Sen sıradan bir insan değilsin. Sen bir Soy Eşisin ve bu her zaman farklı olacağın anlamına geliyor. Benim türümden bir erkekle kanı aracılığıyla bağ kurup sonsuza dek yaşayabilirsin. Sonsuza yakın bir süre, en azından."

"Tess ve eşi gibi mi?"

Rio kafasını salladı. "Evet, onlar gibi. Ama Soyluların dünyasının bir parçası olabilmek için, insanlarla olan bağlantını tamamen kesmen gerek. Onları geride bırakmalısın."

"Bunu yapamam," dedi Dylan, beyni annesini bırakma fikrini hemen reddetmişti. "Bir ailem var."

"Soylular da senin ailen. Seni aileden biri olarak görürler Dylan. Barınaklarda çok iyi bir hayatın olabilir."

Tüm bunlardan kendisini hariç tutarak bahsetmesi dikkatinden kaçmamıştı. Dylan'ın bir yanı, kendi dünyasına katılmasını teklif ediyor olsaydı, onu geri çevirmenin bu kadar kolay olup olmayacağını merak ediyordu.

Ne var ki Rio böyle bir teklif yapmıyordu. Dylan'ın seçimi, kolay olsun ya da olmasın, ona teklif ettiği şeye rağmen aynı olurdu.

"Benim hayatım burada, annemle birlikte. O hep benim yanımda oldu, onu terk

edemem. Bunu yapamam. Ne şimdi. Ne de daha sonra."

Ve Rio'nun sabit bakışlarını geçiştirirken bir an önce ona ulaşmak için bir yol bulması gerektiğini düşündü.

"Ben... şey... banyoya gitmeliyim," diye mırıldandı. "Tuvaletten bana gözcülük edeceğini düşünmüyorsundur umarım?"

Rio hafifçe gözlerini kısıtı ve yavaşça kafasını salladı. "Git. Ama çok kalma."

Dylan banyoya gidip kendisini içeriye kapatmasına izin verdiğine gerçekten inanamıyordu. Daireyi dikkatle gözden geçirmesine rağmen tuvaletin yanında küçük bir pencere olduğunu gözünden kaçırmış olmalıydı.

Aşağıdaki sokağa inen yangın merdivenine açılan bir pencere.

Dylan musluğu açıp lavaboya soğuk su akıtırken yapmak üzere olduğu şeyin ne kadar cılgınca olduğunu düşündü. Kapının diğer tarafında yüz küsur kiloluk, dövüş eğitimi almış, ciddi şekilde silahlanmış bir vampir vardı. Işık hızındaki reflekslerine daha önce tanık olmuştu, o nedenle elinden kaçma ihtimali yok denecek kadar azdı. Tek umudu çaktırmadan kaçmaktı, bu da eski pencereyi çok fazla ses çıkarmadan açıp köhne merdiven ağırlığının altında yıkılmadan önce aşağı inmesi anlamına geliyordu. Bu büyük engelleri aşabilirse, tek yapması gereken metro istasyonuna varana kadar koşmaktı.

Evet, çocuk oyuncağıydı.

Pencereye koşup kilidi açarken bile bunun delilik olduğunun farkındaydı. Sıkışmasına neden olan eski boya katlarını gevşetmek için pencereyi iyice sarsması gerekti.

Dylan avucunun içiyle çerçeveye vururken çıkan sesi bastıracak kadar yüksek bir şekilde birkaç kez öksürdü.

Bir saniye bekleyip öteki odayı dinledi. Hiçbir şey duyamayınca, pencereyi kaldırdı ve şehrin nemli havası yüzüne çarptı.

Bunu gerçekten yapacak mıydı?

Mecburdu.

Annesini görmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Dylan merdivenin açık olduğundan emin olmak için dışarı sarkıp baktı. Açıktı. Bunu yapabilirdi. Denemek zorundaydı. Cesaretini toplamak için birkaç kez derin nefes aldıktan sonra, Dylan sifonu çekti ve tuvaletteki su gürültüsü sırasında pencereden dışarı çıktı.

Telaşla ve beceriksizce yangın merdiveninden aşağı inmeye başladı, birkaç saniye içinde ayakları kaldırıma değdi. Yere iner inmez metroya doğru koştu.

Banyonun lavabosunda akan suya rağmen, Rio kapalı kapının ardında neredeyse sessizce açılan pencereyi işitmişti. Klozetin sesi Dylan'ın dikkatle indiği yangın merdiveninin metalik gıcirtısını pek gizleyememişti.

Düşündüğü gibi kaçmaya teşebbüs ediyordu.

Onunla konuşurken aklından neler geçirdiğini görmüştü, dairesinde onunla birlikte geçirdiği her saniye yüzündeki çaresizlik dolu ifade daha da belirginleşiyordu. Banyoya gitme mazeretinden önce ilk fırsatta kaçmaya çalışacağını biliyordu.

Rio onu durdurabilirdi. Köhne çelik merdivenlerden sokağa doğru indiği şu anda bile

onu durdurabilirdi. Ama nereye kaçmayı planladığını daha çok merak ediyordu. Ve kime...

Soyluları insanlara ifşa etmeyeceğini söylediğinde ona inanmıştı. Eğer ona yalan söylediği ortaya çıkarsa, ne yapacağını bilmiyordu. Hakkında yanıldığını düşünmek istemiyordu -kendi kendine hafızasını silerse bunların hiçbirinin önemi olmayacağını söyledi.

Ama Soylular için kendi dünyasından vazgeçmeyeceğini söylediği anda hafızasını silmekte tereddüt etmişti. Bencil bir şekilde henüz hafızasından kendisini silmeye hazır olmadığını fark etmişti.

Ve şimdi gecenin içinde koşarak ondan uzaklaşıyordu.

Sahip olmasına izin veremeyeceği anılar ve bilgilerle birlikte.

Rio, Dylan'ın bilgisayarının başından kalkıp küçük banyoya yürüdü. Tahmin ettiği gibi boştu, pencere dışarıdaki karanlık yaz gecesine açıktı.

Dışarı tırmandı, botları bir saniyeliğine yangın merdivenine değdikten sonra aşağıdaki asfalta iniş yaptı. Başını geriye atıp Dylan'ın kokusunu alana dek havayı ciğerlerine çekti.

Sonra peşine düştü.

Yirmi İkinci Bölüm

Dylan hastanenin onuncu katındaki annesinin pencereli odasının dışında durup içeri girmek için cesaretini toplamaya çalıştı. Gece kanser servisi çok sessizdi, sadece nöbetteki hemşirelerin fısıltıları ve katta yanlarındaki tekerlekli serum direğini tutarak kısa bir geziye çıkan hastaların terliklerinin sesleri duyuluyordu.

Dylan annesinin önünde, bu acı ve mücadelenin çok daha fazlasının olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Hemşirenin söylediğine göre, doktorların istediği biyopsi birkaç gün sonra yapılacaktı. Sonuç pozitif gelirse, daha etkili bir kemoterapiye başlayacak kadar erken teşhis etmiş olmayı umuyorlardı. Dylan kendisini kötü habere hazırlarken, göğsünde hissettiği ağırlığa rağmen bir mucize için dua ediyordu.

Kapının yanındaki dezenfektana bastı, avucuna bir damla çözelti damlatıp elini ovuşturdu. Raftan bir çift lateks eldiven alıp ellerine takarken, son birkaç gün -hatta saat-içinde geçirdiği her şeyi unutmuştu. Kapıyı açarken kendi problemleri yok olmuştu, çünkü hiçbir şey monitörlere ve seruma bağlı bir şekilde yatağında yatan kadından daha önemli değildi.

Annesi çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Her zaman ufak tefek olmuştu, Dylan'dan on santimetre daha kısaydı, kanserle ilk savaşını verdiğinden beri çıkan beyaz saçlarına rağmen saçlarının kızılı daha hoştu. Şimdi ise Sharon'ın saçları kısaydı, kesimi onu gerçek yaşı olan altmış dörtten en az on yaş daha genç gösteriyordu. Yeni bir kemoterapinin gür ve muhteşem bakır rengi saçlarını mahvedeceğini düşünen Dylan mantıksız bir öfke hissetti.

Ses çıkarmamaya çalışarak yavaşça yatağa doğru yürüdü. Ama Sharon uyumuyordu. Dylan yaklaşırken yatakta ona doğru döndü, yeşil gözleri parlak ve içtendi.

"Ah... Dylan... selam, tatlım." Sesi zayıftı, hasta olduğunu ele veren tek şey buydu. Uzanıp Dylan'ın eldivenli elini sıkıca tuttu.

"Gezin nasıldı canım? Ne zaman geri döndün?"

Lanet olsun. Doğru ya, sözde Avrupa'daki gezisini uzatmıştı. Rio ile birlikte geçirdiği son birkaç gün ona bir yıl gibi geliyordu.

"Yeni döndüm," dedi Dylan, kısmen doğrudu.

Annesinin elini bırakmadan ince hastane yatağının kenarına oturdu.

"Planlarını aniden değiştirince biraz endişelendim. Tek başına bir süre daha kalacağını yazdığın e-postan kısa ve gizemliydi. Neden beni aramadın?"

"Özür dilerim," dedi Dylan. Annesinin endişelenmesine neden olduğu için bu yalan canını daha çok yakıyordu. "İmkânım olsa arardım. Ah, anne... iyi hissetmediğin için çok üzgünüm."

"Ben iyiyim. Burada olduğun için kendimi daha iyi hissediyorum." Sharon'ın bakışları sabit ve sakindi. "Ama ölüyorum bebeğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle söyleme." Dylan annesinin elini sıkı, sonra soğuk parmaklarını dudaklarına

götürüp öptü. "Daha önce olduğu gibi bunu da atlatacaksın. İyileşeceksin."

Sessizlik -anlayış- odada elle tutulabilir bir güç gibiydi. Annesi bu konuyu uzatmayacaktı, ama her şey ortadaydı, bir hayalet gibi köşede duruyordu.

"Senden bahsedelim. Tüm yaptıklarını ve gezdiğin yerleri anlatmanı istiyorum... bana burada yokken neler gördüğünü anlat."

Dylan gözlerini yere çevirdi, doğruyu söyleyemediği zaman annesinin gözlerine bakamazdı. Ve ona doğru söyleyemezdi. Zaten büyük bir kısmı inanılmazdı, özellikle de Dylan'ın tehlikeli ve ağzı sıkı bir adama karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesi. Üstelik o bir vampirdi. Kelimeleri düşünmek bile çılgıncaydı.

"Bana üzerinde çalıştığın iblis ininden bahset tatlım. Bana gönderdiğin fotoğraflar gerçekten çok ilginçti. Haberin ne zaman yayınlanacak?"

"Haber yok anne." Dylan kafasını salladı. Annesine -ve diğerlerine- bu hikâyeden bahsettiği için pişmandı. "Sadece bir mağaraymış," dedi onu ikna etmeyi umarak. "Hiçbir ilginç yanı yok."

Sharon şüpheli görünüyordu. "Gerçekten mi? Ama bulduğun mezar, duvarlardaki inanılmaz işaretler. Onca şey neydi? Bir anlamı olmalı."

"Sadece bir mezar. Muhtemelen bir tür oldukça eski ve ilkel bir defin odası."

"Peki ya çektiğin fotoğraftaki adam-"

"Evsizin biri, hepsi bu." Dylan ağzından çıkan her heceden nefret ederek yalan söyledi. "Fotoğraflar olduğundan daha ilginç görünmesine neden oldu. Ama Coleman Hogg'un değersiz gazetesi için bile uygun bir hikâye değil. Hatta, gitmeme izin verdi."

"Ne? Olamaz!"

Dylan omuzlarını silktiler. "Evet, bu doğru. Ama sorun değil. Başka bir iş bulurum."

"Onun kaybı. Zaten orası için fazla iyiydin. Teselli olacaksa, o hikâyede çok iyi iş çıkardığını düşünmüştüm. Bay Fasso da öyle düşündü. Hatta şehirdeki büyük haber ajanslarında tanığı insanlar olduğunu söyledi. Eğer ondan rica edersem, senin için bir şeyler bulabilir."

Ah, lanet olsun. Endişeleneceği en son şey bir iş görüşmesiydi. Az önce duyduğu şeyler boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Anne... ona hikâyeden bahsetmedin, değil mi?"

"Elbette bahsettim. Ona fotoğraflarını da gösterdim. Özür dilerim, seninle gurur duymadan edemiyorum. Sen benim küçük yıldırımsın."

"Kimlere... Ah, Tanrım, anne, lütfen bana bu konuyu başkalarıyla konuşmadığını söyle... konuştun mu?"

Sharon hafifçe eline vurdu. "Bu kadar utangaç olma. Çok yeteneklisin Dylan ve daha büyük, daha can alıcı hikâyeler üzerinde çalışmalısın. Bay Fasso da bana katılıyor. Gordon ve ben birkaç gece önceki nehir gezisinde senden bahsettik."

O mağarada gördüklerini daha fazla insanın bildiği fikri Dylan'ın karnının kasılmasına neden oldu ama adamdan bahsederken annesinin gözlerinin ışıltısı dikkatinden kaçmadı. "Artık Bay Fasso'yla birbirinize ilk isimlerinizle mi hitap ediyorsunuz?"

Sharon kıkırdadı, öylesine genç ve muzip bir sesteki ki Dylan bir an için bir hastanenin kanser servisinde annesinin yatağının yanında oturduğunu unutuverdi. "Çok yakışıklı Dylan. Ve son derece çekici. Onun hep soğuk ve ilgisiz olduğunu düşünürdüm ama

aslında çok merak uyandıran bir adam."

Dylan gülümsedi. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet," diye itiraf etti annesi. "Tam da gerçek bir centilmen bulduğum anda... Kim bilir, belki de benim gerçek prensimdir? Âşık olmak için çok geç kaldığımı fark ediyorum."

Dylan kafasını salladı, bu tür şeyler söylediğini duymaktan nefret ediyordu. "Asla geç değildir anne. Hâlâ gençsin, yaşayacak uzun senelerin var."

Yattığı yerden Dylan'a bakarken annesinin gözlerinin önünde gölgeler belirdi. "Beni hep gururlandırdın. Bunu biliyorsun, değil mi bebeğim?"

Dylan kafasını salladı, boğazı kasılıyordu. "Evet, biliyorum. Sana hep güvendim anne. Sen hayatımda güvenebileceğim tek kişiydin. Hâlâ öylesin. Biz iki silahşörüz, değil mi?"

Sharon uzun zaman önce birbirlerine taktıkları ismi duyunca gülümsedi ama gözleri doluyordu. "İyi olmanı istiyorum Dylan. Yakında seni bırakacağım... yakında öleceğim gerçeğini kabul et."

"Anne-"

"Lütfen beni dinle. Senin için endişeleniyorum tatlım. Yalnız olmanı istemiyorum."

Dylan yanağından süzülen sıcak gözyaşını sildi. "Şimdi beni düşünmemelisin. Kendine ve iyileşmeye odaklan. Pozitif olmalısın. Biyopsi-"

"Dylan. Dur ve beni dinle." Annesi doğruldu, güzel ama yorgun yüz hatlarında Dylan'ın çok iyi tanıdığı inatçı bir ifade belirdi. "Kanser nüksetti ve öncekinden daha kötü. Biliyorum. Hissedebiliyorum. Ve bunu kabullendim. Senin de bunu kabulleneceğini bilmeliyim."

Dylan kenetlenen ellerine baktı, kendi elleri sarı lateksle kaplıydı, annesinin elleri ise neredeyse şeffaftı, soğuk ve soluk teninin altındaki kemikleri ve kasları görülebiliyordu.

"Ne zamandır bana bakıyorsun bebeğim? Hastalandığım zamanı kastetmiyorum. Çocukluğundan beri, hep benim için endişelendin ve benimle ilgilenmek için elinden geleni yaptın."

Dylan kafasını salladı. "Biz birbirimizi kollardık. Bu hep böyle oldu-"

Narin parmaklarını çenesine götürüp hafifçe kaldırdı. "Sen benim çocuğumsun. Senin ve kardeşlerin için yaşadım ama sen bana hep sadık oldun. Hayatını benim için yaşamamalıydın Dylan. Bu ilişkideki yetişkin sen olmamalıydın. Seninle ilgilenecek birini bulmalıydın."

"Ben kendi başımın çaresine bakarım," diye mırıldandı Dylan, gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladığından artık pek de ikna edici değildi.

"Evet, bakabilirsin. Baktın da. Ama hayatta daha fazlasını hak ediyorsun. Yaşamak ve sevmekten korkmanı istemiyorum Dylan. Bana söz verebilir misin?"

Dylan ona cevap veremedi, kapı açıldı ve hemşirelerden biri ilaçlarla dolu yeni çantalarla içeri girdi. "Nasılsın Sharon? Ağrın ne durumda?"

"Bir ilaç alsam iyi olur," dedi, şimdiye kadar rahatsızlığını gizliyormuş gibi gözlerini Dylan'a çevirdi.

Elbette gizliyordu. Her şey Dylan'ın kabul etmek istediğinden çok daha kötüydü. Yataktan kalkıp hemşirenin işini yapmasına izin verdi. Hemşire gittikten sonra, Dylan annesinin yanına geri döndü. O yumuşak yeşil gözlerine bakıp artık ışıldamadıklarını

-orada olması gereken mücadele ısıltısının olmadığını- görürken kontrolünü kaybetmemesi, güçlü olması çok zordu.

"Buraya gel de sana sarılayım bebeğim."

Dylan eğilip kollarını onun narin omuzlarına dolarken annesinin kırılğanlığını göz ardı edemedi. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum." Sharon yastığına yaslanırken içini çekti. "Yorgunum tatlım. Şimdi dinlenmem gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi Dylan boğuk bir sesle. "Sen uyurken burada bekleyeceğim."

"Hayır, beklemeyeceksin." Annesi kafasını salladı. "Burada oturup benim için endişelenmeni istemiyorum. Seni bu gece, yarın ya da haftaya terk etmeyeceğim -söz veriyorum. Ama şimdi evine gitmelisin Dylan. Senden istediğim bu."

Annesi ilacın etkisiyle uykuya dalarken, ev diye içinden geçirdi Dylan. Dairesini ve oradaki birkaç eşyasını düşünürken kelime ona tuhaf bir şekilde boş geldi. Orası evi değildi. Güvende ve korunduğunu hissettiği bir yere gitmesi gerekiyorsa bile, gitmek istediği yer o acınası delik değildi. Doğrusu hiçbir zaman orası olmamıştı.

Dylan yataktan kalkıp odadan çıkmak için arkasını döndü. Yaşlı gözlerini silerken, koridor ışıklarıyla gölgelenen bir yüz ve geniş omuzlar gözüne ilişti.

Rio.

Onu bulmuştu, onu buraya kadar takip etmişti, içgüdüsel olarak ondan kaçması gerekirken, Dylan aksine ona doğru yürüdü. Kapıyı açıp annesinin odasının dışında onunla buluştu, konuşacak halde değildi, kollarını sıcak gövdesine dolayıp göğsünde sessizce ağladı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Orada durduğunu görünce, yanına geleceğini hiç *ummamıştı*.

Dylan kollarında titreyerek ağlarken, Rio ne yapacağını şaşırdı.

Şehirde izini sürdüğü süre boyunca yeterince öfkelenmiş ve şüphelenmişti. Tüm gürültüden ve baktığı her yerde gördüğü kalabalıktan başı zonkluyordu. Parlak ışıklar yüzünden şakakları ağırırken tüm duyuları onu hırpalıyordu.

Ama uzunca bir süre orada Dylan'ı tutup, korku ve üzüntüyle sarsılmasını hissederken hiçbirinin önemi yoktu. Acı çekiyordu ve Rio onu koruma içgüdüleriyle altüst olmuştu. Bu şekilde üzülmelerini istemiyordu.

Tanrılar aşkına, onu bu şekilde görmekten nefret ediyordu.

Narin sırtını okşadı, dudaklarını çenesinin altında duran başının tepesine bastırıp sakinleşmesi için bir şeyler mırıldandı. Zayıf hareketlerdi ama elinden bu kadarı geliyordu.

"Onu kaybetmekten çok korkuyorum," diye fısıldadı Dylan. "Ah, Tanrım, Rio... çok korkuyorum."

Dylan'ın kimden bahsettiğini tahmin etmesine gerek yoktu. Yan odada yatan hasta, kremsi rengi ve ateş kırmızısı saçlarıyla Rio'nun kollarında tuttuğu kadının yaşlı versiyonuna benziyordu.

Dylan yaşlı gözlerini ona çevirdi. "Beni buradan götürür müsün?"

"Seni nereye gitmek istersen oraya götürürüm." Rio yanağını okşayıp gözyaşlarının izini sildi. "Eve mi gitmek istiyorsun?"

Üzgün küçük kahkahası nedense kırılgan ve boştu. "Biraz yürüyebilir miyiz?"

"Evet. Elbette." Kafasını sallayıp onu kolunun altına aldı. "Haydi buradan çıkalım."

Sessizce yürüyüp asansörle aşağı indikten sonra, hastaneden dışarıdaki ılık geceye çıktılar. Onu nereye götüreceğini bilmiyordu, o yüzden sadece onunla yürüdü. Hastaneden birkaç blok ötede East Nehri kordonuna uzanan bir yaya köprüsü vardı. Köprüden geçtiler, suyun kenarında yürürlerken Rio insanların ona baktıklarını hissetti.

Onun yaralarına bakıyorlardı ve çoğu Dylan gibi güzel bir kadınla ne yaptığını merak ediyordu. Bu çok iyi bir soruydu, ancak şu an buna verebileceği mantıklı bir cevabı yoktu. Onu şehre görevi getirmişti -bu tür gezilere izin vermeyen bir görev.

Dylan en sonunda yavaşladı ve demir parmaklıkların önünde durup suya baktı. "Annem geçen sonbaharda çok hastalandı. Bronşit olduğunu sandı ama değildi. Hayatında bir gün bile sigara içmemiş olmasına rağmen akciğer kanseri teşhisi koyuldu." Dylan uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "O ölüyor. Bu gece bana böyle söyledi."

"Üzgünüm," dedi Rio yanına yaklaşarak.

Ona dokunmak istedi ama teselliye ihtiyacı olup olmadığından -kabul edip etmeyeceğinden- emin değildi. Bunun yerine bir tutam kızıl saçına dokundu, hafif yaz rüzgârıyla yüzüne doğru uçuşan saç tutamını yakalamış gibi yapmak onun için daha kolaydı.

"Avrupa'daki gezide olmamam gerekiyordu. Bu onun arkadaşlarıyla yaşayacağı büyük macerası olacaktı fakat kendisini seyahate çıkacak kadar iyi hissetmediği için onun yerini ben aldım. Orada olmamam gerekiyordu. O lanet olası mağaraya adımımı atmamış olacaktım. Seninle asla tanışmamış olacaktım."

"Ve şimdi geri alabilmeyi diliyorsun." Rio bunu bir soru olarak sormadı, sadece gerçeği dile getirdi.

"Onun için geri alabilmeyi diliyorum. O yolculuğa çıkabilmiş olmasını isterdim. Keşke hasta olmasaydı." Dylan başını çevirip ona baktı. "Ama seninle tanışmamı geri almayı istemezdim."

Rio itirafı karşısında hayrete düştü. Yumuşak çenesinden tutup nefesini kesen, solgun ve güzel yüzüne baktı. Ve ona bakış tarzı -sanki onun için değerli, sevebileceği bir adammış gibi ona bakıyordu.

Sessiz ve titrek bir nefes verdi. "Her şeyi bir saniye içinde geri almaya razıyım Rio ama bu hariç. Sen hariç."

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmesine izin vermeden, Rio başını eğip onu öptü. Ağızları yavaşça buluştu, hafifçe birbirlerine değen dudakları onu böylesine yakmamalıydı. Onu öpmenin ve onu kollarının arasında tutmanın tadını çıkardı.

Bunu bu kadar çok istememeliydi. Dylan'ı her düşündüğünde içinde beliren bu ihtiyacı ve şefkati hissetmemeliydi.

Parmaklarını ipeksi saçlarının arasında gezdirirken, onu kendisine doğru çekip öpücüğüyle kendinden geçmemeliydi.

Ondan uzaklaşması uzun sürdü. Ama kafasını kaldırdıktan sonra bile yüzünü okşamayı bırakmadı. Onu bırakamıyordu.

Bir grup genç nehrin kenarındaki yürüyüş yolunda yanlarından geçti, üstlerine birkaç beden büyük gelen kıyafetler giymiş gürültücü erkek çocukları yüksek sesle konuşup birbirlerini itiyorlardı. Rio gözlerini gençlerden ayırmadı, çete demir parmaklıkların yanında durup sırayla aşağı tükürürken şüphesi arttı. Çok tehlikeli tiplere benzemiyorlardı ama sorun çıkarmaya hazır görünüyorlardı.

"Demetrio?"

Rio şaşkınlıkla Dylan'a baktı. "Hmm?"

"Yaklaştım mı? İsmi kastediyorum... adın Demetrio mu?"

Rio gülümsedi ve çilli burnunun ucunu öptü. "Hayır, değil."

"Pekala. O halde... Arrio mu?" diye tahmin yürüttü, yavaşça kollarının arasından çıkarken ay ışığında ona gülümsedi. "Oliverio? Denny Terrio?"

"Eleuterio," dedi Rio.

Gözlerini kocaman açtı. "E-le-o-ne?"

"Tam adım Eleuterio de la Noche Atanacio."

"Vay canına. Sanırım buna kıyasla 'Dylan' biraz sıradan kalıyor."

Rio gülümsedi. "Hiçbir şeyinin sıradan olmadığını garanti ederim."

Dylan'ın gülümsemesi şaşırtıcı bir şekilde çekingendi. "Peki böylesine güzel bir isim ne anlama geliyor?"

"Basitçe tercüme etmem gerekirse, 'özgür ve sonsuz geceye ait olan,' demek."

Dylan içini çekti. "Bu çok güzel Rio. Tanrım, sana böylesine müthiş bir isim verdiğine göre annen sana tapmış olmalı."

"Annemin işi değildi. Ben çok küçükken öldürüldü. İsmim daha sonra verildi, ülkemdeki bir barınakta yaşayan Soylu ailesi tarafından. Beni buldular ve kendi çocukları gibi sahiplendiler."

"Annene ne oldu? Anlatmak istemiyorsan anlatmak zorunda değilsin, çok fazla soru sorduğumun farkındayım," dedi Dylan, özür dilercesine omuzlarını silkerek.

"Hayır, anlatmamın bir sakıncası yok," dedi, bu konuda samimi olmasına kendisi bile şaşırdı.

Geçmiş hakkında konuşmaktan nefret ederdi. En yakın arkadaşı olarak gördüğü Nikolai da dahil olmak üzere, birlikteki kimse korkunç detayları bilmiyordu. Rio'nun yetiştirildiği İspanya'daki barınakta tanıştıkları ve berbat geçmişini bildiği için Eva ile bu konuda konuşmasına gerek olmamıştı.

Eva doğumunu, mecbur olduğu ve daha iyisini bilmediği için insanları öldüren bir sokak çocuğu olarak geçirdiği yıllarını göz ardı etmeyi seçmişti. Barınağa getirilmeden önce bir vahşiydi, ona tek başına hayatta kalmak için dönüştüğü hayvandan nasıl daha iyi bir şekilde yaşayabileceği öğretilmişti.

Rio, Dylan'ın ona korkuyla ya da tiksintiyle bakmasını istemiyordu ama bir yanı ona gerçeği anlatmak istiyordu. Vücudundaki yaralara bakarken ondan iğrenmiyorsa, belki içindeki onu mahveden yaraları görebilecek kadar güçlü olabilirdi.

"Annem İspanya'da çok küçük ve kırsal bir köyün eteklerinde yaşıyormuş. İssıza dönüşen bir vampir tarafından tecavüze uğradığında genç bir kızmış -belki de on altı yaşındaymış." Rio başkaları tarafından duyulmamak için sesini alçaktı ama en yakınlarındaki insanlar -yürüyüş yolunun birkaç metre aşağısında kendi aralarında eğlenen gençler- onları umursamıyordu bile. "İssız ona tecavüz ederken ondan beslenmiş ama annem karşı koymuş. Anlaşılan onu ısırılmış. Ağzına ve vücuduna vampirin kanı yeterince girmiş. Soy Eşi olduğundan hamilelikle sonuçlanmış."

"Sen," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, Rio. Onun için ne kadar korkunç olmalı. Ama en azından sonunda sana sahip olmuş."

"Beni rahminden çıkarıp atmamış olması bir mucize," dedi, ısıldayan kara nehre bakarken annesinin doğurduğu nefret edilesi şey sonucunda ne kadar üzüldüğünü hatırladı. "Annem basit bir köylü kıızıydı. Eğitimsizdi, ne geleneksel ne de hayat meseleleri hakkında fikri vardı. Ormandaki bir kulübede tek başına yaşıyormuş, ben doğmadan önce ailesi tarafından reddedilmiş."

"Neden?"

"*Manos del diablo*," diye yanıt verdi Rio. "Onun şeytan ellerinden korkuyorlarmış. Soy Eşi işaretini taşıyan tüm dişilerin özel yetenekleri olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Psişik yetenekler?"

Dylan kafasını salladı. "Evet."

"Annemin yeteneği karanlıktı. Tek bir dokunuş ve düşünce gücüyle ölüm getirebiliyordu." Rio homurdanarak kendi ölümcül ellerini havaya kaldırdı. "*Manos del diablo*."

Dylan bir süre sessizce ona baktı. "Sen de bu yeteneğe sahip misin?"

"Soy Eşi bir anneden oğullarına birçok şey geçer: Saç, ten ve göz renginin yanı sıra... psişik yetenekleri. Annem karnında neyin büyüdüğünü bilseydi, sanırım ben doğmadan çok önce beni öldürmüş olurdu. Hatta bir kere denemişti."

Dylan kaşlarını çattı ve yavaşça parmaklıkları tutan elinin üzerine elini koydu. "Ne oldu?"

"Hatırladığım ilk şeylerden biri," diye itiraf etti Rio. "Soylu çocukları küçük, keskin azı dişleriyle doğarlar. Ana rahminden çıkar çıkmaz hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyarlar. Ve karanlığa. Annem tüm bunları kendi başına anlamış ve katlanmış, bir şekilde bebeklik dönemini atlatmışım. Benim için gün ışığından kaçınmak ve beslenmek için annemin bileğini ısırarak son derece normaldi. Sanırım beni her beslemek zorunda kaldığında ağladığını ilk fark ettiğimde dört yaşımdaydım. Benden -olduğum şeyden- nefret ediyordu ama sahip olduğu tek şey bendim."

Dylan elini okşadı. "Senin için nasıl olduğunu düşünemiyorum bile. İkiniz için de."

Rio omuzlarını silkti. "Başka nasıl yaşanır bilmiyordum. Ama annem biliyordu. Gün ışığını engellemek için kulübemizin gölgeliklerinin sınıksız kapalı olduğu bir gün, annem bana bileğini uzattı. Bileğini tutunca, diğer elini başımın arkasında hissettim. Elini öylece tuttu, kafatasıma yıldırım düşmüş gibi bir ağrı saplandı. Haykırp gözlerimi açtım. Beni besleyip başımı eliyle tutarken hıçkırarak ağlıyordu."

"Tanrım," diye fısıldadı Dylan, şok olmuştu.

"Dokunarak seni öldürmeye mi çalıştı?"

Rio bunu anladığı anda ne denli şaşırdığını hatırladı -herkesten çok güvendiği kişi hayatını sona erdirmeye çalışırken onu izleyen bir çocuk. "Devam etmedi," diye mırıldandı. "Sebebi her neyse, elini çekti ve koşarak kulübeden çıktı. Onu iki gün boyunca görmedim. Geri döndüğünde, açlıktan ölmek üzereydim ve çok korkuyordum. Beni terk ettiğini sanmıştım."

"O da korkmuş olmalı," dedi Dylan, Rio sesinde ona acıdığına dair herhangi bir belirtiye rastlamadığına sevindi. Dylan'ın elini tutan parmakları sıcak ve güven vericiydi. Az önce ona dokunuşuyla ölüm getirebileceğinden bahsettiği eli. "İkiniz de bir başınıza ve yalnız hissetmiş olmalısınız."

"Evet," dedi. "Sanırım ikimiz de öyle hissediyorduk. Her şey bir sene sonra bitti. Köyün erkeklerinden bazıları annemi görmüş ve anlaşılan onunla ilgilenmişlerdi. Bir gün biz uyurken kulübemize geldiler. Üç kişiydiler. Kapıyı kırıp anneme saldırdılar. Onun hakkındaki söylentileri duymuş olmalılar, çünkü yaptıkları ilk şey onlara dokunamaması için ellerini bağlamaktı."

Dylan'ın nefesi boğazına takıldı. "Ah, Rio..."

"Onu dışarıya sürüklediler. Peşlerinden koşup ona yardım etmeye çalıştım ama gün ışığı çok güçlüydü. Sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye boyunca beni kör ederken, annem onlara ona ya da oğluna zarar vermemeleri için yalvarıyordu."

Rio ağaçları hâlâ görebiliyordu -her şey yemyeşildi, gökyüzü masmaviydi... Gecenin güvenliğinde dışarıdayken sadece koyu ve donuk tonlarını gördüğü renklerin bir patlamasıydı. Ve adamları da görebiliyordu, üç iri yarı erkek, oğlu korkudan ve beş

yaşındaki bedeninin sınırları içinde donup kalmış bir halde olanları izlerken, sırayla savunmasız bir kadını dövüyordu.

"Onu dövdüler, kötü şeyler söylediler: *Maldecido. Manos del diablo. La puta de infierno.* Kanının yere aktığını görünce içimde bir şey koptu. Adamlardan birinin üstüne atladım. O kadar öfkeliydim ki acı içinde ölmesini istedim... ve öldü. Yaptığım şeyi anlayınca, ikinci adamın peşinden gittim. Boğazından ısırip kanıyla beslenirken dokunuşum onu yavaşça öldürdü.

Dylan hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. Hareketsizce karşısında duruyordu.

"Sonuncusu kafasını kaldırınca ne yaptığımı gördü. Bana anneme söylediği şeyleri söyledi ve sonra daha önce hiç duymadığım iki kelime söyledi. *Comedor de la sangre. Monstruo.* Kan emici. Canavar." Rio hafifçe güldü. "O ana dek ne olduğumu bilmiyordum. Ama anneme saldıran adamların sonuncusunu öldürüp annemin güneşin aydınlattığı çimenlerin üzerinde ölmesini izlerken, derinlerime gömülü bir şey uyandı. En sonunda farklı olduğumu ve bunun ne demek olduğunu anladım."

"Sen sadece bir çocuktun," dedi Dylan kısık bir sesle. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Bir süre aç kaldım. Hayvanlarla beslenmeye çalıştım ama kanları zehir gibiydi. Saldırıdan bir hafta sonra ilk kez bir insan avladım. Açlıktan aklımı kaybetmişim, kendi yiyeceğimi nasıl bulacağımı bilmiyordum. Bir başıma olduğum o ilk birkaç hafta masum insanları öldürdüm. Eninde sonunda Issıza dönüşebilirdim fakat sonra bir mucize oldu. Ormanda kurbanımın izini sürerken ağaçların arasından büyük bir gölge belirdi. Bir adam olduğunu sandım ama o kadar hızlı ve sinsice hareket ediyordu ki onu doğru düzgün takip edemiyordum. O da avlanıyordu. Gözüme kestirdiğim köylünün peşinden gitti ve benim sahip olmadığım bir zarafetle adamı yere indirip, boğazında açtığı yaradan beslenmeye başladı. O da benim gibi bir kan emiciydi."

"Ne yaptın Rio?"

"Hayretle onu izledim," dedi, sanki birkaç dakika önce olmuş gibi net bir şekilde hatırlıyordu.

"İşi bittiğinde, insan yerden kalkıp sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gitti. Şaşırmışım, derin bir nefes alınca kan emici saklandığım yerde beni gördü. Saklandığım yerden çıkmam için bana seslendi, yalnız olduğumu öğrendikten sonra beni evine götürdü. Ev bir barınaktı. Benim gibi birçok kişiyle tanıştım ve Soylu denen bir ırktan geldiğimi öğrendim. Annem bana bir isim vermeyi gerek görmediği için, barınaktaki yeni ailem şimdiki ismimi verdi."

"Eleuterio de la Noche Atanacio," dedi Dylan, o söylerken kelimeler kulağına daha hoş geldi. Yavaşça yüzünün yaralı kısmına koyduğu eli rahatlık vericiydi. "Tanrım, Rio... burada benimle duruyor olman bile bir mucize."

Gözlerine bakarak ona yaklaştı. Ayak parmaklarının üzerinde doğrulup onu öpmek için çenesini aşağı indirirken Rio güçlkle nefes alıyordu. O gece ikisinin de saklamayı istemediği bir ihtiyaçla dudakları ikinci kez buluştu.

Onu sonsuza dek öpebilirdi.

Ama tam o sırada, yürüyüş yolunun sessizliği ani bir silah sesiyle bozuldu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Rio'nun damarlarına panik asit gibi hücum etti.

Silah tekrar ateş aldı, gecenin sessizliği ikinci kez bölündü. Kesik silah sesi yakınlardan bir yerden geliyordu; ona göre ses top ateşinden farksızdı -ani bir saldırının şaşkınlığı-gürültü duyularını mahvediyor, zihnini içinde bulunduğu yeri ve zamanı yutan bir sisle dolduruyordu.

Dylan diye düşündü.

Onu güvende tutmalıydı.

Onu omuzlarından tutup çimenlerin üzerine yatırırken ne yaptığının farkında değildi. Korkuyla haykırmasını bastırdı, vücuduyla onu örterken duymaktan çok bunu hissetti, onun için kendini feda etmeye hazırды.

Onu korumak her şeyden daha önemliydi.

Ama birlikte sert toprağa çarptıkları sırada, Rio zihninin bölündüğünü hissetti. Geçmiş ve şimdiki zaman karışmaya başlamıştı...

Aniden kendisini yine depoda buldu -Lucan, Nikolai ve diğer savaşçılar Boston'daki bir Issız inini basmak için hazırlardı. Terk edilmiş binanın girişlerine bakarken, düşmanlarının gölgelerinin hareket ettiğini görebiliyordu.

Adi herifin ellerindeki elektronik bir aletin gümüşü ışıltısını gördü.

Niko'nun patlamak üzere olan bir bombanın olduğu uyarısını duydu.

Ah, lanet olsun.

Rio başına ve vücudunun her yerine saplanan ağrıyı anımsarken haykırdı. Alev aldığını, etinin yandığını ve burun deliklerinin yanık deri ve saç kokusuyla dolduğunu hissetti.

Yüzünde serin eller hissetti ama neyin gerçek neyin geçmişinden gelen bir kâbus olduğunu anlayamayacak kadar kendinden geçmişti.

"Rio?"

Yumuşak sesini duydu ve sakinleştirici ellerini yüzünde hissetti.

Ve birkaç gencin kahkahası ve kıkırdamasından pek de uzakta değildi. Kahkahalara kaldırıma vurulan spor ayakkabı sesleri eşlik ediyordu ve hepsi giderek uzaklaşıyordu.

"Rio. İyi misin?"

Bu sesi tanıyordu. Etrafını saran deliliğin arasından ona ulaştı, zihninin karanlığında ona atılan bir cankurtaran halatıydı. Ona uzandı, sesinin onu sakinleştirdiğini hissetti.

"Dylan," dedi kesik kesik nefes alırken. "Yaralanmanı istemiyorum..."

"Ben iyiyim. Sadece maytaptı." Terleyen alnına dokundu. "O çocuklar parmaklıkların yanında patlattılar. Geçti."

Ne demezsin...

Baygınlık nöbetlerinden birinin hızla yaklaştığını hissediyordu. İnleyerek Dylan'dan uzaklaştı. "Lanet olsun... başım ağrıyor... doğru düzgün düşünemiyorum."

Üzerine doğru eğilmiş olmalıydı, çünkü alçak sesle küfrederken nefesini yanağında

hissetti. "Gözlerin Rio. Lanet olsun. Renkleri değişiyor... parlak bal rengine dönüşüyorlar."

Öyle olmalıydı. Azı dişlerinin diline battığını, öfke ve acı onu dönüştürürken teninin tüm vücudunda gerildiğini hissedebiliyordu. Akıllı başında olmadığı bu an onun en tehlikeli haliydi. Şeytanın elleri öngörülemmez ve çok güçlüydü.

"Daha sakın bir yere gitmeliyiz," dedi Dylan. Omuzlarının altından onu tuttu.

"Bana tutun. Ayağa kalkmana yardım edeceğim."

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Bırak beni," dedi Rio boğuk bir sesle.

Dylan onu azarladı. "Kesinlikle olmaz. Manhattan'ın ortasında bu şekilde yatıp kimsenin seni fark etmemesini bekleyemezsin. Haydi gel. Kalk."

"Yapamam... sana dokunmak istemiyorum. Sana zarar vermek istemiyorum Dylan."

"O halde verme," dedi Dylan ve onu ayağa kaldırma görevini üstlendi.

Görüş alanını yutan zihnindeki sis yoğunlaşırken, Rio'nun dengesini sağlaması için ellerini omuzlarına koymaktan başka seçeneği yoktu. Baygınlık geçirmemek için mücadele etti, Dylan'ın ancak akıllı başında olursa güvende olacağını biliyordu.

"Bana yaslan, lanet olsun," diye ona emretti. "Sana yardım edeceğim."

* * *

Dylan, Rio'nun kolunun altına girip bileğinden tuttu, nöbetin etkisini atlatabileceği sakın bir yer bulmaya çalışırken ağırlığını olabildiğince yükledi. Onu nehrin kıyısındaki yürüyüş yolundan uzaklaştırıp trafiğin ve etrafta değişimini görebilecek daha az insanın olduğu tek yönlü bir sokağa soktu.

"İyi misin?" diye sordu tuğladan yapılmış, arkası fazlasıyla gölgeli eski bir kiliseye doğru acele ederken. "Biraz daha dayanabilir misin?"

Kafasını sallayıp homurdandı, ama her adımı bir öncekinden daha cansızdı. "Gözlerim... kararıyor..."

"Evet, o kadarını tahmin etmiştim," dedi. "Sorun değil Rio. Bir dakika daha dayan, olur mu?"

Bu kez cevap vermedi ama dik kalmaya ve hareket etmeye çaba gösterdiğini hissetti. Ona yardım edebilmesi için ayık kalma mücadelesi veriyordu.

"Çok iyi idare ediyorsun," dedi. "Neredeyse geldik."

Onu binanın arkasındaki karanlığa çekip asma kilitli, neredeyse paslanmış bir kapının yanındaki oyuga doğru yönlendirdi. Tuğla duvarı Rio'nun sırtını destekleyecek şekilde kullanan Dylan, dikkatle onu oturur pozisyona getirdi. Her iki yöne belli etmeden baktı, ara sokaktan ve yayalardan oldukça gizlenmiş olduklarını görünce rahatladı. Şimdilik güvendeydiler.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle Rio. Bunu atlatmak için neye ihtiyacın var?"

Cevap vermedi. Belki de verecek durumda değildi. Dylan koyu saçlarını yüzünden itti ve gözlerinde bilincinin yerinde olduğunu gösteren bir işaret aradı. İnce dikey göz bebekleri onu hep şaşırtıyordu ama etraflarını saran parlak amber tonu kadar değil.

Rio'nun gözleri kafatasına oturtulmuş kızgın kömürler gibi parlıyordu. Küçük kilisenin yanından arabayla geçen ya da yürüyen birinin bu dünya dışı parlaklığı görmemesi için kör olması gerekirdi.

Dylan eski kapıya ve yıpranmış kilidine baktı. Rio'nun düşünce gücüyle ışıkları ve muslukları açtığını görmüştü, o nedenle kiliseye izinsiz girmek çok da zor olmamalıydı. Ancak şu an böyle bir şeye kalkışacak halde değildi. Başı göğsüne doğru düştü ve inleyerek yana doğru kaydıldı.

"Lanet olsun," diye tısladı Dylan.

Ağır bir şey bulmak için karanlık alana göz attı. Bir çöpün kapağını kapalı tutan kırık bir tuğla bloğuyla geri döndü. Elindeki ağır tuğlayı kilisenin kapısındaki asma kilide vurunca sesi yankılandı ve parlak bir kıvılcım oluştu.

Kalın omuzlarını kaldırırken, "Rio," diye fısıldadı ısrarla. "Rio beni duyuyor musun? Seni içeri götürmeliyim. Ayağa kalkabilir misin?"

Çenesini kaldırıp odaklanamayan, alev çukurlarım andıran açık gözlerine baktı.

"Lanet olsun," diye homurdandı, sonra seçeneklerinin azlığını düşünerek suratını astı, bilinci yerinde olmayan geceye ait bir yaratığı korumak için kiliseye sokmayı düşünüyordu.

Dylan kilisenin açık kapısını itip içeriden herhangi bir sesin gelip gelmediğini dinledi. Çıt çıkmıyordu, ne girişteki küçük odada ne de ana bölümünde tek bir ışık bile yanmıyordu.

"Pekâlâ, işte gidiyoruz," dedi ve Rio'yu eşinin diğer tarafına taşımak için kollarından tuttu.

Çok ağırdı, yüz kiloluk kas ve kemik yığını onunla işbirliği yapmaya yanaşmıyordu. Dylan onu karanlığa doğru çektişirdikten sonra kapıyı kapattı.

Dolaplarda birkaç mum ve bir kutu kibrit bulması uzun sürmedi. Dylan beyaz mumları yaktı ve mumların altına koymak için dışarı çıkıp tuğlayı aldı. Mumları tuğlanın silindirik şeklindeki deliklerine yerleştirdikten sonra Rio'yu kontrol etmeye gitti.

"Hey," dedi kısık bir sesle ve yerde hareketsizce yatan bedenine doğru eğildi. Kapalı gözleri göz kapaklarının ardında huzursuzdu. Çenesindeki kaslarından biri seğirdi, Dylan ona yaklaştıkça hareketsiz duran uzuvlarının bir enerjiyle gerildiğini hissetti.

Hafifçe yüzünü okşadı, parmaklarını onu şaşırtıcı derecede yakışıklı yapan kusursuz yanağında gezdirdi, sonra da kalbini kıran tarafında. Son birkaç gün ve yaşayacağı şeyler kimin aklına gelirdi ki? Onu böylesine zor ve inanılmaz bir adamla karşılaşacağına ne hazırlayabilirdi?

Yapması gerektiği gibi kendisini onun hafızasından silse bile, onu tamamen unutabilecek miydi?

Bundan şüpheliydi. Zihni onu unutmaya zorlansa bile, kalbinin onu unutabileceğini sanmıyordu.

Dylan eğilip dudaklarını aralık duran dudaklarına dokundurdu.

Rio aniden gözlerini açtı. Boynunu o kadar hızlı kavradı ki Dylan'ın haykıracak kadar bile nefes almaya fırsatı olmadı.

Yirmi Besinci Bölüm

Onu zihnindeki yoğun sisten neyin çekip çıkardığını bilmiyordu: Ağzında hissettiği yumuşak dudaklar mı yoksa bir saniye sonra ellerinde tuttuğu ince boyun mu... Onu sıktı, baygınlığının getirdiği şaşkınlıkla, öfkesi öldürme güdüsüyle sıktığı narin kadın boynundaki parmak uçlarına doğru akıyordu.

Bırakamıyordu.

Gözleri açıldı, ama karşısındaki yüze odaklanamıyordu. Boğuk bir hırıltı duydu, birbirlerine kenetlenen başparmaklarında inlemesinin titreşimini hissetti.

Hiçbiri onu karanlıktan koparamadı.

Ancak yumuşak ellerini yüzünde -yaralarında- hissedince, görüşü netlik kazandı.

Dylan.

Tanrım... onun canını yakıyordu.

Haykırarak Rio onun üzerinden çekildi, ne yaptığını anlar anlamaz onu bıraktı. Dehşete düşmüş bir şekilde tanımadığı bir yerde gölgelerin arasına doğru çekildi.

Lanet olsun... biraz daha devam etseydi, olabilecekleri düşünemiyordu.

Arkasında birkaç kez hızla soluduğunu duydu. Korkuyla uzaklaşan ayak seslerini duymayı bekledi. Onu suçlayamazdı. Peşinden de gidemezdi. Soyluları ve mağarasından serbest kalan sırrı korumak için hafızasını silme amacıyla bile olsa.

Şimdi kaçarsa, ondan sonsuza dek kurtulmuş olacaktı.

"Git Dylan. Benden uzaklaş... lütfen."

Ayağa kalkarken bir hışırtı duydu. Gözlerini kapattı, gitmesine izin vermeye hazırdı.

Gitmesi için dua ediyordu.

Aksine, ona doğru yaklaştı. Elini başına koyup yavaşça saçlarında gezdirince Rio irkildi.

"Git," dedi boğuk bir sesle. "Tekrar kendimi kaybedip daha kötü bir şey yapmadan git. Tanrı aşkına, az önce seni öldürebilirdim."

Yerde yanında diz çökerken hırıldadı. Tatlılıkla başını yüzüne doğru çevirdi. "Gördüğün gibi iyiyim. Beni biraz korkuttun, hepsi bu. Tanrım, Rio... bu sana ne sıklıkla oluyor?"

Kaşlarını çatıp kafasını salladı, şu an bunun hakkında konuşmak istemiyordu.

"Nasıl atlatıyorsun?" diye sordu Dylan. "Sana yardım etmek istiyor-"

"Edemezsin."

Bunu söylerken ne kadar uğraşsa da gözlerini Dylan'ın zarif boynundan alamadı. Onu yaralamamıştı -küçük bir mucizeydi- ama kadifemsi tenini avuçlarında hissedebiliyordu, ısısı hâlâ parmak uçlarını karıncalandırıyordu.

Ve boynunun çukurunda nabızı güçlü ve baştan çıkarıcı bir şekilde atıyordu.

"Kana ihtiyacın var, değil mi?" dedi Dylan, saklamayı beceremediği zayıflığını gözünden kaçırmayacak kadar akıllıydı. "Beslensen daha iyi olmaz mı?"

"Senden olmaz."

"İhtiyacın varsa, neden olmasın?"

Küfretti, başı hâlâ baygınlığının etkisiyle zonkluyordu. "Kanın vücuduma girerse, aramızda sonsuz bir bağ oluşur. Hayatta olduğun sürece seni hep hissedirim -ve sana yakın hissedirim."

"Ah," dedi Dylan kısık bir sesle. "Böyle bir şey olmasını kesinlikle istemeyiz. Kendini terk edilmiş ve yalnız hissetmeyi tercih ettiğin için bu söz konusu olamaz."

Rio kaşlarını çatı. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorsun."

"Ne zamandır kendinden nefret ediyorsun?" diye sordu Dylan, kıstığı gözlerinden saçtığı ateşe aldırmadan. "Eva sana ihanet ettikten sonra mı yoksa daha öncesine mi dayanıyor? İspanya'da ormandaki kulübede yaşadığın döneme mi?"

Rio hırlayarak ondan uzaklaştı. Dengesiz ve deliliğin sınırında olan tehlikeli bir yırtıcı gibiydi.

Bu hayvanın hakkından gelmesi için bir başka nedendi. Yeniden birine zarar vermeden önce. Geleceğin onun için değerli bir şey sunabileceğini düşünmesine izin vermeden önce.

Dylan'ın düşüncesiz teklifini tekrar gözden geçirmeden önce.

"Annem bir senedir hayatı için mücadele ediyor. Sen ise hayattan kurtulmak için sabırsızlanıyorsun."

"Kanını içmeme izin verirsen ne yapıyor olacağını sanıyorsun?" diye sert ve hırçın bir sesle karşılık verdi. Hatta biraz da çaresizdi. "Ben ihtiyacın olan en son şeyim Dylan. Beni dışarı çekmek için bu tuzağa elini uzatırsan, bu sırada kolunu kapmayacağıma söz veremem."

"Canımı yakmayacaksın."

Rio homurdandı, kaba ve hayvani bir ses çıkardı. "Canını yakmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana güveniyorum."

Dönüp ona bakmak gibi bir hata yaptı. Gözleri üzerindeyken, Dylan saçlarını bir omzunun üzerine atıp boynu ağzına yaklaşıp ona doğru gitti. Rio solgun tenine baktı, bakışları narin etinin altında hızla atan nabzına odaklandı.

Kaba bir küfür savurdu.

Sonra dudaklarını geriye çekip dişlerini boynuna geçirdi.

Rio'nun dişleri tenini deler delmez, Dylan'ın tüm vücudu kaskatı kesildi. Ani ve keskin bir acının ardından... büyük bir mutluluk hissetti.

Rio'nun dudakları açtığı yaraya kenetlenip diliyle kanının ağzına akmasını sağlarken içini bir sıcaklık kapladı. Büyük bir ihtiyaçla kanını emerken, azı dişleri tenine batıyor, damarına yaptığı her sert ve ıslak darbede dili talepkâr ve müthiş bir sürtünme hissi yaratıyordu.

"Rio," derken nefesi uzun ve titrek bir fısıltı şeklinde çıktı.

Dylan boğuk bir ses çıkardı, onu yavaşça yere yatırırken teninde ve kemiklerinde hırıltısının titreşimini hissetti. Güçlü kollarıyla onu tuttu, üzerini sararken vücudunun sıcaklığı onu ısıttı.

Dylan kollarında eridi, Rio'nun erotik öpücüğüyle kendinden geçti. Yanıyordu. Altında kıvrandı, onu kendisine doğru tutup kanını emerken tutku her yanını sardı.

Rio da yanıyordu.

Üzerinde yatarken Dylan cinsel organının baskısını kalçasında hissetti. Bacaklarının arasındaydı. Soyunmak istiyordu. Boynunu emerken içine girdiğini hissetmek istiyordu. İçinde yükselen ihtiyaçla inledi ve kasıklarına sürtündü.

"Rio... Ah, Tanrım, içimde olmanı istiyorum."

Boğuk bir şekilde inleyip kasığını sertçe ona doğru bastırdı. Ama boynunu artık önceki kadar ısrarcı bir şekilde değil, daha sakın bir tempoyla emiyordu. Dylan ateşini daha çok hissetmek isterken, o şefkatliydi. Dilini ısırıldığı yerin üzerinde gezdirdiğini ve karıncalanmış gibi vücudunda bir elektrik akımının dolaştığını hissetti. Başını kaldırıp dudaklarını teninden çekince Dylan inledi. "Durmanı istemiyorum," dedi ona doğru uzanarak. "Durma."

Rio ona baktı ve kısık bir sesle İspanyolca bir şey söyledi. Kulağa öfkeli ve basit geliyordu.

Dylan amber renkli yakıcı gözlerine baktı. "Şimdi sen de benden nefret ediyorsun, öyle mi?"

"Hayır," diye hırladı, azı dişleri mumların loş ışığında parlıyordu.

Bir kolunu altından çekip yüzüne dokundu Rio. Parmakları titriyordu ama narindi. Saçlarını alnından çekti, sonra elini yavaşça yanağından çenesine ve göğüs kafesine indirdi. Göğüslerini okşamaya başlayınca Dylan nefesini tuttu. Saniyeler içinde gömleğinin düğmelerini açtı ve sonra sutyenini çözdü.

Avucunu çıplak tenine koyarken, "Çok yumuşaksın," diye fısıldadı.

Aşağı doğru indi ve göğüs ucunu öpüp ağzının sıcaklığına aldı. Aniden içine saplanan zevkle vücudu yukarı doğru kalktı, tutkusu akarsu gibi hızla akıyordu.

Rio dudaklarına geri dönerken kot pantolonunun düğmesi ve fermuarını gevşetip elini iç çamaşırının içine soktu. Rio'nun dilinde kanının bakırımsı tadını hissetmesinin onu tahrik etmemesi gerekirdi ama ondan beslendiğini -vücudundan böylesine ilkel ve samimi bir şekilde güç ve rahatlık aldığını- görmek, bildiği en güçlü afrodisyaktı.

Ve şu an parmaklarıyla yaptığı şey neredeyse eline gelmesine sebep olacaktı.

Kendini kaybetmek üzereyken haykırdı. "Rio, lütfen..."

Gömleğini ve çamaşırını çıkardıktan sonra onun kot pantolonunu çıkardı. Rio karnı ve ayak bilekleri arasındaki her noktayı öperken, saten iç çamaşırını yavaşça bacaklarından aşağı indirip kenara attı.

Tüm ihtişamıyla dizlerinin üzerinde oturdu. "Buraya gel, Dylan."

Vücudunun güzelliğini keşfetmek istiyordu ama Dylan'a duyduğu ihtiyaç daha acildi. Ellerinden tutup onu kucağına aldı. Sert, etten bir mızrak gibi cinsel organı vücutlarının arasındaydı. Geniş başı ıslanmıştı, o kadar baştan çıkarıcıydı ki Dylan eğilip onu ağzına aldı.

"Tanrım," deyip nefesini tuttu Rio, dilini aletin üzerinde hissetti.

Kafasını kaldırdığında, Rio'nun bakışları içine işledi. Azı dişleri daha büyük görünüyordu ve yüzü gerilmişti. Üzerine tırmanıp bacaklarını açarak kalçalarına

otururken onu okşadı.

Göğüslerini, omzunu, boynunu ve dudaklarını öptü.

"Bana ne yaptın?" dedi Rio boğuk bir sesle, organını vücudunun ıslak girişine yönlendirirken başını geriye attı. "Ah... *Dylan*."

Üzerine yerleşip onu yavaşça içine aldı.

Harika hissediyordu.

Rio onu daha önce hiç bilmediği bir sıcaklıkla doldurdu. Dylan önce hareket etmeden durup vücutlarının birleşmesinin tadını çıkardı. Yavaş, içini ürperten bir ritimle başladığında Rio kollarını ona doladı. Hamlelerine karşılık verdi, erkekliği kalçalarının her hareketiyle daha derinlerine ulaşıyordu.

Dylan'ın doruğa ulaşması çok sürmedi. Başlamadan önce bile o yolu yarılamıştı, tüm sinir uçları heyecanla uyanıktı ve serbest bırakılmayı bekliyordu. Sertçe inip kalktı, orgazmın ilk dalgaları vururken Rio'nun omuzlarına tutundu. Zevkle haykırdı, titriyordu ve milyonlarca parçaya bölünmüş gibiydi.

Doyuma ulaşırken Rio'nun sahiplenici hırıltısı gülümsemesine neden oldu. Kollarını altına geçirip onu sırt üstü yere yatırdı, vücutları hâlâ bir bütündü. Sertçe içine girdi. Temposu hızlı, sert ve ölçülü bir güçle doluydu.

Hamle yapmaya devam ederken Dylan ona tutundu, avuçlarının altında kasılan ve toplanan kaslarını hissetmenin tadını çıkardı. Mumlar tavana gölgeler düşürüyordu, Rio içine gömülüp doyuma ulaşmasının şiddetiyle haykırırken alevler daha da parlaklaştı.

Dylan güçlü sırtını okşarken, az önce onunla yaşadığı duyguların derinliği... ve ona âşık olmakla aptallık edeceği konusunda onu uyaran içindeki ses yüzünden neredeyse ağlayacaktı.

Bunun için çok geç olduğunu kabul etmeliydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Söz konusu Dylan olduğunda daha fazla hata yapmaktan korkuyorsa, Rio az önce dönüşü olmayan bir noktayı geçtiğini kabul etmeliydi.

Kanını emmesi yeterince kötüydü; biraz olsun onuru olan Soylu erkekleri asla kendi çıkarları için bir Soy Eşinden beslenmezlerdi. Dylan'ın kanının dindirici tadı, onu saatlerce sürebilecek bir ıstıraptan ve zayıf düşerek insanlar ve vampirler tarafından keşfedilmesine neden olabilecek bir baygınlıktan kurtarmıştı... Lanet olsun. Düşünmek bile istemeyeceği kadar çok açıdan zayıf düşebilirdi.

Ama ihtiyacı olsun ya da olmasın, Dylan'ın kanını emmesi yanlıştı. Ona kendi rızasıyla kanını vermiş olsa da ne yaptığını bilmiyordu -kendisini ona bağlamıştı- peki ama ne için? Merhamet ettiği ya da belki de ona acıdığı için.

Onu geri çeviremeyecek kadar zayıf olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Ona sunduğu şeyi istemişti -hepsini. Ve artık yaptıklarını geri almak için çok geçti. Burada yaptığı şey geri çevrilemezdi. Bunu biliyordu, kollarının arasında dinlenirken sessizleşmesine bakılırsa belki de içgüdüsel olarak o da bunun farkındaydı.

Rio artık koparılamaz bir bağla ona bağlıydı. Kanı vücudunda ve hücrelerinde dolaşan Dylan onun bir parçasıydı. Ölüm ikisinden birini alana dek, gelecekleri onları birbirlerinden ne kadar uzağa götürürse götürsün, Rio onun varlığını ve duygusal halini -onun ruhunu- hissedecekti.

Kollarında yatarken çıplak omzunun yumuşak kıvrımını okşayan Rio, bu kadına karşı hissettiği güçlü duyguların aralarındaki kan bağıyla bir ilgisinin olup olmadığını merak ediyordu. En başından, o mağaraya girip karanlıkta sesini duyduğu andan beri, aralarında bir bağı geliştiğini hissetmişti.

Dylan'la bu gece sevişmiş olması kanını içmesi kadar büyük bir hataydı: Artık tutkusunun tadını bildiği için çok daha fazlasını isteyecekti. Ona odaklandı; kesik kesik soluyordu, sessizdi... üzerinde aralarında geçen büyük hatalarla hiçbir ilgisi olmayan bir ağırlık vardı.

Kendi halinde yas tutuyordu.

"Annenin durumu ne kadar kötü?"

Dylan yutkundu, hafifçe kafasını sallarken saçları onun göğsüne düştü. "İyi değil. Giderek zayıflıyor." Dylan'ın sesi güçsüzleşti. "Buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum. Dürüst olmam gerekirse, daha ne kadar çabalayacağını bilmiyorum."

"Üzgünüm," dedi Rio sırtını okşarken, elinden ona güçsüz sözler söylemekten başka bir şey gelmeyeceğini biliyordu.

Dylan'ın üzülmesini istemiyordu ama onun derin bir üzüntü duyduğunu biliyordu. Bunu bilmesi için aralarında kan bağı olmasına gerek yoktu. Ve onunla bu gece burada yaptıkları yüzünden kendisini on kat daha aşağılık hissediyordu.

"Burada kalamayız," dedi Rio, sesinin hırıltılı çıkmasını istememişti. "Gitmeliyiz."

Altında kıpırdandı, pozisyonlarını daha da tuhaf bir hale sokunca inledi. İspanyolca bir küfretti.

"İyi misin?" diye sordu Dylan. Başını kaldırıp ona baktı ve endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. "Yine ağrın mı başladı? Kendini nasıl hissediyorsun?"

İçinde büyük bir sıkıntının yükseldiğini hissetti ama hiçbir şey söylemedi Rio. Aksine uzanıp yanağını okşadı. "Hep kendinden önce etrafındakilerle mi ilgilenmeye çalışırsın?"

Kaşlarını iyice çatı Dylan. "Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Uzun zamandır böyle bir şeye ihtiyaç duymadım."

"Ne zamandır Dylan?"

"Hep."

Bunu söylerken çenesini hafifçe yukarı kaldırınca, Dylan'ı ne kadar ihtiyacı olursa olsun inatçı bir şekilde tüm yardımları geri çeviren çilli, küçük bir kız olarak hayal etti. Bir kadın olarak da pek farkı yoktu. Cüretkâr. Gururlu. İncinmekten çok korkan bir kadın.

Bu korkuyu o da çok iyi biliyordu. Çocukluğundan beri aynı yolda yürümüştü. Yalnızdı; neredeyse hayatta kalmayı başaramayacaktı. Ama Dylan birçok açıdan ondan daha güçlüydü. Gerçekten ne kadar güçlü olduğunu yeni anlıyordu.

Ve ne kadar yalnız olduğunu da.

Bir ara erkek kardeşleri olduğundan bahsettiğini hatırladı -ikisi de isimlerini rock yıldızlarından almıştı- ama babasından hiç bahsetmemişti. Doğrusu, sokağın sonundaki hastanenin kanser koğuşunda yatan kadın onun tek ailesiydi. Yakında büyük ihtimalle kaybedeceği ailesi.

"Uzun zamandır sadece ikiniz mi vardınız?" diye sordu Rio.

Kafasını salladı. "Babam on iki yaşındayken gitti, daha doğrusu bizi terk etti. Çok geçmeden boşandılar ve annem bir daha evlenmedi. İstemediğinden değil." Dylan güldü ama üzgün bir kahkahaydı. "Annem hep özgür ruhlu olmuştur, sürekli yeni birine âşık olur ve bana aradığı erkeği bulduğuna dair yemin ederdi. Sanırım âşık olma fikrine âşık. Şimdi de çalıştığı evsizler sığınağının sahibinden hoşlanıyor. Kanser ondan böylesine çok şey götürürken bile hâlâ verebileceği çok fazla sevgisi olması..."

Sesindeki ani titremeye mücadele ederken, Rio parmaklarını Dylan'ın koluna koydu. "Peki ya baban? Onunla neler olduğu hakkında hiç konuştun mu?"

Dylan alaycı bir ifade takındı. "Beni dinleyecek kadar ayık olsa bile umurunda olmaz. Ailesi ancak başını beladan kurtarıırken ya da daha fazla içki ve uyuşturucu almasına yardım ederken onun için değerliydi."

"Berbat biri olmalı," dedi Rio, Dylan'ın üzüntüsü onu sinirlendirmişti. "Gitmiş olması çok kötü. O adi herifle karşılaşmayı çok isterdim."

"Neden gittiğini bilmek ister misin?"

Saçlarını okşarken mum ışığının parlak dalgalarının üzerinde dans etmesini izledi. "Anlatmak istersen."

"Senin tabirinle 'yeteneğim' sebep oldu. Ölülerini görebilme yeteneğim." Dylan konuşurken *glif*lerinden birini dalgın dalgın okşadı, hoş olmayan zamanları anımsıyordu. "Küçüklüğümde, ilkokul ve öncesinde, ailem arada sırada görünmez insanlarla konuşmama pek aldırılmazdı. Çocukların hayali arkadaşlarının olması pek sıra dışı bir şey

olmadığından sanırım umursamadılar. Ayrıca evimizde tüm o kavgalar ve sorunlar varken, söylediğim şeylerin büyük bir bölümünü duyduklarını sanmıyorum. Ta ki birkaç sene sonrasına kadar. Ayık olduğu nadir günlerden birinde, babam günlüğümü buldu. Arada sırada gördüğüm ölü kadınlardan ve benimle konuştuklarından bahsetmiştim. Bunların neden başıma geldiğini anlamaya çalışıyordum, ne anlama geldiğini, anlarsın ya? Ancak o bunu benden bir çıkar sağlama fırsatı olarak gördü."

"Tanrım." Rio adamdan giderek daha çok tiksiniyordu. "Nasıl çıkar sağlamaktan bahsediyorsun?"

"Hiçbir işte uzun süre tutunamıyordum ve her zaman kısa yoldan para kazanma peşindeydi. İnsanlardan -sevdiklerini kaybetmiş ve onlarla bir şekilde iletişim kurmayı uman insanlardan- gelip benimle görüşmeleri için para alabilirse, oturduğu yerden para kazanabileceğini düşünüyordu." Yavaşça kafasını salladı. "Ona gördüklerimin bu şekilde gerçekleşmediğini söyledim. Ölülerini istediğim zaman göremiyordum. Onları ne zaman göreceğimi bilmiyordum ve karşıma çıktıklarında ise onlarla sohbet ettiğim yoktu. Gördüğüm ölü kadınlar benimle konuşur, duymamı istedikleri şeyleri anlatırlardı, hepsi bu. Öteki Tarafta kimlerle takıldıkları hakkında bir sohbet ya da televizyondaki gibi salon oyunu türünden bir şey olmazdı. Ama babam beni dinlemedi. Benden yeteneğimi nasıl kullanacağımı çözmemi istedi ve böylece bir süre sahtekârlık yapmaya çalıştım. Fazla sürmedi. Dolandırmaya kalktığı ailelerden biri suç duyurusunda bulundu ve babam defolup gitti. Onu en son o zaman gördüm, bir daha ondan hiç haber almadım."

Yüce Tanrım, diye içinden geçirdi Rio. Çocukken Dylan'ı bu tür bir terk edilmiş ne kadar incitmiş olabileceğini anlayabiliyordu.

"Peki ya erkek kardeşlerin?" diye sordu Rio. 'Araya girip baban hakkında bir şeyler yapabilecek kadar büyük değiller miydi?"

"O sırada ikisi de gitmişti." Dylan'ın sesi kısıldı, babasının ihanetinden söz ederken olduğundan daha acılydı. "Morrison trafik kazasında öldüğünde on yedi yaşındaydım. Ehliyetini o hafta almıştı, on altı yaşına yeni girmişti. Babam onu kutlama yapmaya götürdü. Morrie'nin sarhoş olmasına neden oldu, anlaşılan babam da berbat halde olduğundan arabanın anahtarlarını Morrie'ye vermiş. Eve gelirken dönüşü kaçırıp telefon direğine çarpmış. Babam beyin travması ve kırık köprücük kemiğiyle kazayı atlattı ama Morrie... komadan hiç çıkmadı. Üç gün sonra öldü."

Rio boğazında yükselen hırıltıya engel olamadı. Öldürmek, intikam almak ve kollarındaki kadını koruma dürtüsü vahşice damarlarında dolaşıyordu. "Şu sözde adamı bulup ona gerçek acıyı tattırmalıyım," diye homurdandı. "Lütfen bana diğer kardeşinin babanı dövdüğünü söyle."

"Hayır," dedi Dylan. "Lennon, Morrie'den bir buçuk yaş büyüktü ama Morrie gürültücü ve dışa dönükken, Len sessiz ve içine kapanıktı. Annemin eve dönüp bize Morrie'nin öldüğünü söylediğinde ve babamızın hastaneden çıktıktan sonra birkaç gün hapiste kalacağını söylediğinde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum... yıkılmıştı. O gün içinde bir şeyin öldüğünü gördüm. Evden çıkıp doğruca askere kaydını yaptırdı. Gitmek için sabırsızlanıyordu... bizden ve her şeyden kurtulmak istiyordu. Bir kez olsun arkasına bakmadı. Arkadaşlarından bazıları Beyrut'a gittiğini söyledi ama emin değilim. Ne yazdı,

ne de aradı. Ortadan kayboldu. Hayatı onu her nereye götürdüyse, umarım mutludur. Bunu hak ediyor."

"Sen de hak ediyorsun Dylan. Tanrım, sen ve annen hayatın şimdiye kadar size sunduğundan çok daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Başını kaldırıp yüzünü ona çevirdi, gözleri yaşlıydı. Rio güzel yüzünü tutup onu kendisine doğru yaklaştırdı ve dudaklarını hafifçe dudaklarına değdirerek onu öptü. Dylan kollarını ona dolayıp öylece dururken, ona bir şekilde umut vermesinin... o ve çok sevdiği annesine bir parça mutluluk vermesinin belki de bir yolu olabileceğini düşündü.

Aklına Dante'nin eşi Tess ve dokunuşuyla iyileştirme yeteneği geldi. Tess, Rio'ya yaralarının iyileşmesi için yardım etmişti ve Rio onun birçok kez dövüş yaralarını ve kırık kemikleri iyileştirdiğine tanık olmuştu.

Hamile olduğu için yeteneğinin kaybolduğunu söylemişti ama eğer bir şans varsa... küçük bir şans bile olsa?

Zihni olasılıkları düşünürken, cep telefonu çalmaya başladı. Çıkardığı ceketinin cebinden telefonunu alıp açtı.

"Lanet olsun. Niko arıyor." Konuşma tuşuna bastı. "Evet."

"Nerelerdesin adamım?"

Dylan'a baktı, mumların hafif ışığında çıplaklığı harika görünüyordu. "Şehirdeyim, Midtown'da. Dylan'layım."

"Dylan'la birlikte Midtown'dasın," diye tekrarladı Niko alaycı bir sesle. "Sanırım bu Rover'ın neden kaldırımın kenarında olduğunu ve evinde hiç kimsenin olmadığını açıklıyor. Yoksa ikiniz bir gösteriye falan mı katılmaya karar verdiniz? O kadınla aranda neler oluyor dostum?"

Rio şu anda ona bunu açıklamak istemiyordu. "Burada her şey yolunda. Sen ve Kade herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?"

"Hayır. Dört kişinin de yerini belirledik ve mağaraya dair tüm bildiklerini hiç sıkıntı yaşamadan hafızalarından sildik." Kıkırdadı. "Pekâlâ, çalıştığı gazetenin patronu olan adi herif o kadar da kolay olmadı. Adam birinci sınıf bir alçak. Geriye kalan tek kişi kadının annesi. Ev adresini ve çalıştığı sığınağı denedik ama iki yerde de bulamadık. Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Ah... evet," dedi Rio. "Ama endişelenmene gerek yok. Kontrol altında. O meseleyi ben halledeceğim."

Hattın diğer ucunda küçük bir sessizlik oldu. "Pekâlâ. Sen meseleyi hallederken, Kade ve benim Rover'a atlayıp seni almamızı ister misin? Güneş doğmadan Boston'a varmak istiyorsak zamanımız azalıyor."

"Evet, beni almanızı istiyorum," dedi Rio. Hastanenin çaprazındaki yolu tarif etti. "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

"Hey, dostum?"

"Evet?"

"Sadece seni mi alacağız, yoksa eve dönerken yanımızda başka biri daha olacak mı?"

Rio, Dylan'a baktı; kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Ona veda etmek istemiyordu ama onu beraberinde yerleşkeye götürmesi de onun açısından pek düşünceli bir hareket

değildi. Önce kanını içerek, sonra da baştan çıkartarak onu bu gece kendi sorunlarına yeterince bulaştırmıştı. Eğer şimdi onu yanında götürürse, sonrasında neler yapabilirdi?

Kendisinden çok daha iyisine layık olduğunu bilmesine rağmen, bir yanı onu yakınında tutmak istiyordu. Dylan'a verebilecek çok az şeyi vardı ama bu onu, ona dünyayı vermeyi dilemekten alıkoymuyordu.

"Buraya gelince beni ara," dedi Niko. "Sizi bekliyor olacağım."

Yirmi Yedinci Bölüm

Rio, Nikolai ile telefonda planlarını yaparken Dylan üzerini giyindi. Bu gece Boston'a dönecekti. Anlaşılan, diğer savaşçılar onu almaya gelir gelmez, yola çıkacaktı. Yirmi dakika demişti. Bu hiç de uzun bir süre değildi.

Ve ikisinin arasında neler olacağı hakkında hiçbir şey söylememişti.

Dylan üzülmemeye çalıştı ama faydasızdı. Bu gece aralarında olan şeyin onun için de bir önemi olduğuna dair bir işarete ihtiyacı vardı. Ancak kilisenin küçük odasında cep telefonunu kapatıp üzerini giyinirken sessizdi.

"Nancy ve diğerleri iyi mi?"

"Evet," dedi Rio, arkasından bir yerden. "Hepsi iyi. Niko ve Kade onlara zarar vermedi, hafıza silme işlemi acısızdır."

"Bu iyi." Yarı erimiş olan iki mumun üzerine doğru eğilip onları söndürdü. Karanlıkta, tüm gece aralarında asılı kalan soruyu ona sorma cesareti buldu. "Peki şimdi ne olacak Rio? Hafızamı ne zaman sileceksin?"

Hareket ettiğini duymadı ama arkasından ona doğru yaklaşırken havadaki değişimi hissetti, güçlü ve sıcak ellerini hafifçe omuzlarına koydu. "Bunu yapmak istemiyorum Dylan. Senin iyiliğin için -belki de kendi iyiliğim için de- kendimi senin hafızandan silmeliyim fakat bunu yapmak istemiyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Dylan gözlerini kapattı, hassas sözlerine tutundu. "O halde... bundan sonra ne olacak?"

Yavaşça onu kendisine doğru çevirdi. Onu tatlılıkla öptükten sonra alnını onunkine dayadı. "Bilmiyorum. Tek bildiğim sana şimdi veda etmeye hazır olmadığım."

"Arkadaşların birazdan burada olacak."

"Evet."

"Onlarla gitme."

Çenesini aşağı indirip dudaklarını başının üstüne dokundurdu. "Mecburum."

Kalbinde, bunu söylemeden önce bile, Dylan gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Onun dünyası birlikleydi. Soylular arasında ona özel bir yer veren doğum lekesine rağmen, Dylan annesiyle birlikte kalmalıydı.

Yanağını Rio'nun göğsüne dayadı ve aralıksız atan kalp atışlarını dinledi. Kollarını ona dolamışken onu bırakabileceğinden emin değildi. "Benimle birlikte hastaneye gelir misin? Bu gece onu son kez kontrol etmek istiyorum."

"Elbette," dedi Rio, kollarının arasından çıkıp elini tuttu.

Boş kilisedeki eğreti sığınaklarından çıkıp el ele hastaneye doğru ilerlediler. Ziyaret saati bir süre önce bitmişti ama danışmadaki güvenlik görevlisi, kanser koğuşuna giden aile üyeleri için ayrıcalık yapmaya alışık görünüyordu. Dylan ve Rio'nun geçmelerine izin verdi ve birlikte asansörle onuncu kata çıktılar.

Dylan eldivenlerini takıp kapıyı açarken Rio dışarıda bekledi. Annesi uyuyordu, o yüzden Dylan yatağın yanında bir sandalyeye oturup sessizce nefes alışını izledi.

Ona söylemek istediği çok fazla şey vardı -sıra dışı bir adamla tanıştığı gerçeği de bunlardan biriydi. Annesine âşık olduğunu söylemek istiyordu. Heyecanlı, endişeli ve hastane odasının dışında bekleyen adamla gelecekte onu nelerin beklediğine dair çaresiz bir umutla dolu olduğunu söylemek istiyordu.

Annesinin daha önce tanıdığı hiçbir erkeğe benzemeyen, Eleuterio de la Noche Atanacio adlı erkeğe sırlıslıkla âşık olduğunu bilmesini istiyordu.

Ama Dylan bunların hiçbirini ona söyleyemedi. Bunlar şimdilik tutması gereken sırlardı. Belki de sonsuza kadar.

Uzanıp annesinin saçını okşadı, dikkatle ince battaniyeyi narin çenesinin altına kadar çekti. Annesinin gerçek ve kusursuz aşkı yaşamasını ne kadar çok isterdi. Kötü kararlar almış olması, düşünceli ve kibar birini hak ediyorken çok sayıda kötü erkeği sevmiş olması haksızlıktı.

"Ah, Anne," diye fısıldadı Dylan. "Bu çok büyük bir haksızlık."

Gözleri doldu ve ağlamaya başladı. Belki de tüm hayatı boyunca sakladığı gözyaşları bu an içindi ve şimdi gözyaşlarını durdurması imkânsızdı. Dylan gözlerini silse de yaşları akmaya devam ediyordu, lateksle kaplı elinin silemeyeceği kadar çoktu. Kalkıp annesinin tekerlekli yatak tepsisindeki kutudan bir mendil almaya gitti. Gözlerini kurularken küçük odanın yanındaki masada kurdeleli bir paket olduğunu fark etti. Pakete doğru gidince çikolata olduğunu gördü. Kutu açılmamıştı, görünüşüne bakılırsa oldukça pahalıydı. Meraklanan Dylan ipek kurdelenin altına sıkıştırılmış beyaz kartı aldı.

Sharon'a. Çabuk dön. Sevgilerimle, G.F.

Dylan baş harfler üzerine biraz düşündükten sonra, paketi gönderenin evsizler sığınağının sahibi Bay Fasso olduğunu fark etti. Annesi ona Gordon demişti. Dylan gittikten sonra bir ara onu ziyarete gelmiş olmalıydı. Ve karttaki mesaj bir patronun çalışanına yollayacağından çok daha samimiydi...

Tanrı aşkına, bu da annesinin felaketle sonuçlanan aşklarından biri olmayabilir miydi?

Dylan annesinin doğru düzgün birini bulabilmiş olması fikrine gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Zengin, yardımsever ve biraz tuhaf bir işadamı olması dışında, Gordon Fasso hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ama annesinin erkekler konusundaki zevkine gelince, Dylan çok daha kö- tülerıyla beraber olabileceğini -ve olduğunu- düşündü.

Beni duyamıyor.

Dylan odada aniden bir kadın sesi duyunca irkildi.

Annesinin sesi değildi.

Hatta dünyevi bir ses bile değildi; statik yüklü fısıltıyı fark edip arkasını döndüğünde genç bir kadının ruhuyla karşılaştı.

Ona söylemeye çalıştım ama beni duyamadı... sen beni duyabiliyor musun?

Hayaletin dudakları kıpırdamıyordu ama Dylan, Soy Eşi olmanın getirdiği yeteneği sayesinde onu net bir şekilde duyabiliyordu. Yirmi yaşında bile görünmeyen üzgün ölü kıza baktı.

Gotik kıyafetleri ve omuzlarından sallanan örgülerine bakarken Dylan onu bir yerlerden

tanıdığını fark etti. Onu daha önce sığınakta görmüştü. Kız annesinin en sevdiklerinden biriydi: Toni. Dylan'ın annesinin onun için ayarladığı işe gelmeyen kız. Sharon, Toni'yi sokakta kaybolduğunu anlatırken, büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Ve işte, zavallı kayıp çocuk karşısındaydı, nihayet ona ulaşıyordu ama o artık bir ölüydü ve kimsenin ona yardım edemeyeceği kadar uzaklara gitmişti.

O halde neden Dylan'la iletişim kurmaya çalışıyordu?

Eskiden olsaydı, hayaleti göz ardı etmeyi ya da onu görebildiğini inkâr etmeyi deneyebilirdi ama artık bunu yapamazdı. Hayalet onu duyup duyamadığını tekrar sorunca Dylan kafasını salladı.

Benim için çok geç, dedi hareketsiz dudakları. Ama onlar için değil. Sana ihtiyaçları var.

Kendi sesinin öteki tarafa hiçbir zaman taşınmadığını bilse de, "Bana neden ihtiyaçları var?" diye sordu Dylan kısıp bir sesle. "Bana kimin ihtiyacı var?"

Bizden çok var... senin kız kardeşlerin.

Genç kadın başını eğip çenesinin altını gösterdi. Dünyevi olmayan teninin narin hattında Dylan'ın çok iyi tanıdığı doğum lekesini taşıyordu.

"Sen bir Soy Eşisin," dedi hayretle.

Vay canına.

Hepsi Soy Eşi miydi? Şimdiye kadar gördüğü tüm hayaletler kadındı, hepsi genç ve görünürde sağlıklıydı. Onlar da Dylan'ın taşıdığı gözyaşı ve yarım ay biçimli doğum lekesiyle mi doğmuşlardı?

Toni'nin hayaleti, *Benim için çok geç, dedi.*

Görüntüsü bozulmaya başladı, zayıf bir hologram gibi titriyordu. Saydamlaşıyor, havada elektrik akımı gibi çıtırdıyordu. Sesi artık fısıltıdan bile zayıftı, Toni'nin görüntüsü kaybolurken iyice güçsüzleşiyordu.

Ama Dylan söylediğini duydu ve bu onun içini ürpertti.

Bizlerden daha fazlasını öldürmesine izin verme...

Annesinin odasından çıktığında Dylan'ın yüzü kireç gibiydi.

"Ne oldu? O iyi mi?" diye sordu Rio, Dylan'ın annesinin ölümüne tek başına tanık olduğu düşüncesi yüreğini burktu. "Yoksa bir şey mi-"

Dylan kafasını salladı. "Hayır, annem iyi. Uyuyor. Ama başka bir şey oldu... Ah, Tanrım, Rio." Sesini alçaltıp onu koridorda bir köşeye çekti. "Az önce bir Soy Eşinin hayaletini gördüm."

"Nerede?"

"Annemin odasında. Kız barınakta kalan evsizlerden biriydi, kısa bir süre önce ortadan kaybolana kadar anneme çok yakındı. Adı Toni ve o-" Dylan susup kollarını etrafına doladı. "Rio, bana öldürüldüğünü ve tek olmadığını söyledi. Onun gibi çok kızın olduğunu söyledi. Bana Soy Eşi lekesini gösterdi ve benden kız kardeşlerimin öldürülmesine engel olmamı istedi."

Lanet... olsun.

Dylan öteki taraftan gelen uyarı mesajını anlatırken Rio'nun içine bir korku yerleşti.

Hemen aklına Dragos'un kötü oğlu ve tıpkı birliğin korktuğu gibi adi herifin Kadim vampirin mezarından serbest bırakmış olma ihtimali geldi. Şu an yarattığı çiftleştiriyor, farklı kadınlardan yeni bir İlk Nesil yaratıyor olabilirdi.

Tanrı aşkına, Dragos'un oğlu bu amaçla dünyanın dört bir köşesinde Soy Eşlerini kullanıyor olabilirdi.

" 'Bizlerden daha fazlasını öldürmesine izin verme,' dedi, sanki ben de tehlikedeymişim gibi."

Rio'nun tüyleri diken diken oldu. "Gördüğünün, yani duyduğunun bu olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Göster bana." Odaya doğru bir adım attı. "Bunu kendim görmeliyim. Hala orada mı?"

Dylan kafasını salladı. "Hayır, gitti. Hayaletler sis gibi... uzun süre kalmıyorlar."

"Ona diğerlerinin nerede olabileceklerini ya da onu kimin öldürdüğünü sordun mu?"

"Ne yazık ki o şekilde olmuyor. Onlar konuşabiliyorlar ama her neredelerse beni duyabildiklerini sanmıyorum. Denedim fakat işe yaramadı." Dylan uzunca bir süre ona baktı. "Rio, sanırım tüm bu ziyaretlerde -çocukken yaşadığım ilk ziyaretten beri- ölen Soy Eşlerinin ruhlarını görüyorum. Sadece kadınları, sağlıklı olması gereken genç kadınları görmenin hep tuhaf olduğunu düşünmüşümdür. Toni'nin çenesinin altındaki doğum lekesini görünce, her şey zihnimde yerine oturdu. Rio, artık anlıyorum -bunu *hissediyorum*. Hepsi Soy Eşiydi."

Rio elini saçlarının arasında gezdirip dişlerinin arasından sert bir küfür savurdu. "Boston'ı arayıp bu konuda onlara haber vermeliyim."

Gözlerinin içine bakan Dylan kafasını salladı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

"Rio korkuyorum."

Onu kendisine doğru çekti, bunu itiraf etmenin onun için olduğu kadar kendisi için de ne demek olduğunu biliyordu. "Korkma. Güvende olacaksın. Ama bu gece seni burada bırakamam Dylan. Benimle birlikte yerleşkeye geleceksin."

Kaşlarını çattı. "Ama annem-"

"Ona da yardım edebilirsem, ederim," dedi, artık hiçbir şeyi ondan gizlemeyerek. "Ama önce senin güvende olduğunu bilmeliyim."

Dylan gözleriyle ona yalvardı, en sonunda hafifçe kafasını salladı. "Pekâlâ Rio, seninle geleceğim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Rio, Boston'a dönerken Dylan'ı transa geçirmedi.

SUV'un önünde oturan Nikolai ve Kade'nin protokolü bozacak kadar aptal olduğunu ima eden yan bakışlarına rağmen, Dylan'a tüm kalbiyle güveniyordu. Birliğin karargâhının yerini bilmesine izin vererek büyük bir kumar oynadığının farkındaydı, onunla ne kadar süre -ve nasıl bir şekilde- orada kalacağını bilmese de ona güveniyordu.

Hatta güvenmekten de fazlası vardı, onu sevdiğine emindi.

Bu şaşırtıcı itirafı kendisine sakladı, çünkü Dylan'ın annesini New York'ta yalnız bıraktığı için ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. Boston'a yaklaştıkça, kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Arka koltukta sessizce ona yaslanmış, gözlerini karanlık pencerelerden hızla geçip giden bulanık manzaraya dikmiş bir halde dinlenirken, bedeninden dalgalar halinde yayılan kararsızlığı hissetmesi için ona kan aracılığıyla bağlı olmasına gerek yoktu.

Burada olmayı istemiyordu.

Rio'nun ona karşı duyguları olduğundan şüphesi yoktu. Bu gece olanlardan sonra, ondan hoşlandığını biliyordu. Şartlar farklı olsaydı, hareket eden araçtan atlayıp New York'a koşmak gibi bir isteğinin olmayacağını biliyordu.

Niko, Rover'ı yerleşkenin kapılı araba yoluna sokarken, "Hey," diye mırıldandı. "Her şeyi yoluna koyacağız, tamam mı?"

Dylan ona hafifçe gülümsedi ama gözleri üzgündü. "Bana sarıl Rio."

Rio ona sıkıca sarılıp dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Böyle bir sözü nasıl tutacağını bilmiyordu ama ona bakarken Dylan'ın gözlerindeki umut ışığını görünce, ne yapması gerekirse gereksin bu sözü yerine getirmenin artık hayatının tek amacı olduğunu anladı.

SUV birliğin güvenli garajına doğru ilerledi. Rio araba hangarın içinde durunca, Dylan'ı bırakmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmadı.

"Evim güzel evim," dedi Kade kapısını açıp dışarı çıkarken.

Nikolai ön koltuktan Rio'ya bir bakış attı. "Laboratuara gidiyoruz. Lucan ve diğerlerine birazdan geleceğini söylememizi ister misin?"

Rio kafasını salladı. "Evet, hemen peşinizden gelirim. Bana on dakika verin."

"Tamamdır." Niko, Dylan'a baktı. "Dinle, annen için gerçekten çok üzgünüm. Bu çok zor olmalı. Söyleyebileceğim hiçbir şey yeterli olmaz, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Dylan. "Yine de teşekkür ederim Nikolai."

Niko bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra koltuğun arkasına vurdu. "Pekâlâ. Aşağıda görüşürüz dostum."

"Lucan'a toplantıya Dylan'ı da getireceğimi söyle."

O ve Niko şaşkınlıkla Rio'ya baktılar. Rover'ın dışında bekleyen Kade alaycı bir şeyler

söyleyip Rio aklını kaçırmış gibi gülmeye başladı.

"Lucan'la yapılacak bir toplantıya bir sivil getirmek istiyorsun," dedi Niko. "Sana emrettiği gibi bu gece hafızasını silmeni beklediği bir sivil."

"Dylan bu gece bir şey gördü," dedi Rio. "Sanırım birlik bunu ondan duymalı."

Nikolai uzunca bir süre düşündü. Sonra Rio'nun fikrini değiştirmeyeceğini anlayınca, kafasını salladı. Niko'nun kasvetli mavi gözlerindeki ışıltıdan, Dylan'ın Rio İçin ne kadar önemli olduğunu anladığını görebiliyordu. Anlıyor ve çarpık gülümsemesine bakılırsa onaylıyordu da.

"Lanet olsun dostum. Evet. Ona söylerim."

Niko ve Kade birlikte yerleşkenin asansörüne giderken, Rio ve Dylan Rover'dan inip birkaç dakika arkalarından gittiler. El ele asansöre binip yerin yüz elli metre aşağısındaki birliğin karargâhına indiler.

Labirenti andıran güvenli koridorlarda yürürken patlamadan aylar sonra ilk kez ininden çıkıp başıboş, evsiz ve amaçsızca dolaşan bir hayvan gibi hissetmemek ona tuhaf geldi.

Artık ikisine de sahipti ve bunu tek kelimelik özeti; Dylan'dı.

"Bu gece o hastane odasında gördüklerini anlatabileceğine emin misin?" diye sordu ona koridorların arasında yürürken. "Çünkü anlatamayacaktan, senin yerine ben-"

"Hayır, sorun değil. Yardım edebileceğimi düşünüyorsan yardım etmek istiyorum."

Beyaz mermer koridorda onu durdurdu, kardeşlerinin onu bekledikleri teknik laboratuvarın cam duvarından çok uzakta değillerdi.

"Dylan, bu gece benim için yaptığın şey... Bana kanını vermen, beni orada bırakıp arkana bakmadan gitmeye hakkın varken yanımda kalman... Bu gece aramızda olan her şeyin benim için önemi olduğunu bilmeni istiyorum. Ben..."

Ona âşık olduğunu söylemek istiyordu ama bu kelimeleri uzun bir süredir telaffuz etmemişti -şimdi olduğu gibi içtenlikle ve dürüstçe söylemesi bir yana tekrar söyleyebileceğine hiç inanmamıştı. İtirafını yapamadı ve tuhaf sessizlik aralarındaki uçurumu daha da genişletti.

"Sana... minnettarım," dedi, ona bakarken kalbini dolduran diğer duyguyu dile getirmeye karar vererek. "Bu gece benim için yaptıklarının karşılığını sana nasıl öderim bilmiyorum."

Onu dinlerken Dylan'ın gözlerindeki ışığın bir kısmı söndü. "Sence bana geri ödemeni ister miyim?" Yavaşça kafasını salladı. "*Önemi yok.* Bana hiçbir şey borçlu değilsin Rio."

Rio başka bir şey söylemeye yeltendi; onun için ne anlama geldiğini açıklamaya çalıştığı zayıf bir çabaydı. Ama Dylan çoktan yürümeye başlamıştı bile.

"Lanet olsun," diye homurdanıp elini saçlarının arasında gezdirdi.

Birkaç adım sonra koridorda ona yettiği sırada Lucan'ın gür sesi teknik laboratuvarın cam duvarından duyuldu.

"Onu da yanında getiriyor da ne demek? O gazeteciyi yerleşkeye geri getirdiği için geçerli bir sebebi olsa iyi olur."

Dylan'ın Rio'nun kibar tavrı karşısında hissettiği hayal kırıklığı, birliğin liderinin öfkeyle

bağırmasını duyduğunda hissettiği korkunun yanında bir hiçti. Rio'nun korumasına ihtiyacı olduğunu düşünmek istemiyordu ama yüzlerinde ciddi ifadeler, üzerlerinde dövüş kıyafetleri olan sekiz vampir savaşçının bulunduğu toplantı odasına girerken elini sırtında hissetmek, dizlerinin titremesine engel olan tek şeydi.

Dylan karşı karşıya olduğu tehlikeyi hızla inceledi: Koyu renk saçlı Lucan'ın liderleri olduğu çok açıktı. Bugün daha önce de Rio'yla birlikteydi, onu New York'a götürmesini, annesini, patronunu ve arkadaşlarının hafızlarını silmesini emretmişti.

Altı bilgisayarın ve çok sayıda monitörün bulunduğu etkileyici komuta merkezinde Lucan'ın yanında, sarı saçları tepesinde baş kaldırmış gibi dik dik duran bir Soylu erkeği vardı. Açık mavi camlı, ince, dikdörtgen güneş gözlüğünün üzerinden Dylan'a baktı. Boyu en az bir doksan ve diğerleri gibi zinde ve kaslı bir vücuda sahip olmasına rağmen, karşısında toplanmış tüm savaşçılar arasında en az korkutucu görünen oydu.

"Dylan Alexander," diye Rio onu gruba takdim etti. "Hepinizin şimdiye kadar Jicín'deki mağarada ve Dylan'ın orada çektiği fotoğraflar hakkında olanları bildiğinize eminim."

Lucan kollarını göğsünde birleştirdi. "Benim asıl bilmek istediğim, neden sana verilen görevi yerine getirmediğin ve onu tekrar buraya getirdiğin. Soy Eşi olabilir ama o bir sivil Rio. Lanet olası medya bağlantıları olan bir sivil."

"Artık değil," diye karşı çıktı Dylan, Rio onu savunmak zorunda kalmadan kendi adına konuşmaya başladı. "Medya bağlantılarım sona erdi. Sona ermemiş olsaydı bile, bildiğim hiçbir şeyi kasıtlı olarak dış dünyaya aktarmayacağıma güvenebilirsiniz. Keşke o fotoğrafları hiç çekmemiş, o yazıyı hiç yazmamış olsaydım. Sizi tehlikeye attığım için gerçekten çok üzgünüm."

Ona inanıyorlarsa bile, hiçbiri bunu belli etmedi. Birliğin geri kalanı, suçluyu değerlendiren bir jüri gibi oturdukları geniş konferans masasından oha bakıyordu. Niko ve Kade de oradaydı, kel ve omuzları ulusal futbol ligindeki en iri yarı defans oyuncusundan bile daha geniş olan siyahi bir savaşçının yanında oturuyorlardı. Ama adam tehlikeli görünüyorsa, masada onun tam karşısında oturan kişi çok daha göz korkutucu görünüyordu. Omuzlarına varan koyu renk saçları ve kurnaz yeşil gözleriyle, savaşçı her şeyi görmüş geçirmiş gibi görünüyordu.

Gözlerini kısarak dikkatle Dylan'ı izledi, odadaki diğer iki erkek gibi -kendini beğenmiş görünen bir savaşçı bir çift kavisli bıçağı biliyordu, asker görünümlü kısa saçlı diğeri ise belirgin çenesi ve elmacık kemikleriyle, ciddi, çelik mavisi gözlere sahipti.

Rio kolunu omuzlarına doladı. Dövüş eğitimi almış tehlikeli savaşçıların karşısında tek başına değilmiş gibi kendisini güvende hissettiren hafif bir sarılmaydı. Rio onu destekliyordu, belki de odadaki tek dostu oydu.

Ona güveniyordu. Dylan bu güveni vücudunun sıcaklığında ve kardeşlerine hitap ederken ona şefkatle bakmasından hissedebiliyordu.

"Hepiniz Dylan'ın o dağdaki gizli mağarayı keşfettiğini biliyorsunuz ama bunun nasıl olduğunu bilmiyorsunuz." Rio boğazını temizledi. "Yolu ona Eva gösterdi."

Odada hayret dolu bir mırıldanma duyuldu, hatta açık bir düşmanlık bile denebilirdi. Ama hepsinin sesini bastıran Lucan oldu.

"Şimdi de bize o hain kaltakla bir tür bağı olduğunu mu söylüyorsun? Eva bir sene önce

ölmüşken bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dylan dağda Eva'nın hayaletini görmüş," dedi Rio. "Dylan'ın özel yeteneği bu, ölüleri görmek ve duymak. Eva ona görünmüş ve onu bana, mağaraya getirmiş."

Dylan savaşçıların bu haberi sindirmesini bekledi. Odada kimsenin Eva'nın dostu olmadığını görebiliyordu. Rio'ya ve ihanetiyle her birine yaptıkları düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Dylan bu gece başka bir ölü kadın gördü," dedi Rio.

"Daha doğrusu, başka bir Soy Eşi. Bu kez hayalet, annesinin hastane odasında ona göründü. Ölü kız, ona sanırım hepinizin duymak isteyeceği bir şey söylemiş."

Dylan'a dönüp açıklamaya kendisi devam etmesi için başıyla işaret etti. Ciddi yüzlere bakarak Toni'nin ruhunun ona söylediklerini Öteki Taraftan gelen uyarının işe yarayabileceğini düşünerek kelimesi kelimesine dikkatle onlara aktardı.

Dylan konuşmasını bitirirken, "Tanrım," dedi bilgisayarların başında duran savaşçı. Parmaklarını başında gezdirip dik dik duran sarı saçlarını daha çok karıştırdı. "Rio geçen gün bana, birinin yeni bir İlk Nesil vampir popülasyonu yaratma ihtimalinden bahsetmemiş miydin?"

Rio kafasını salladı ve yüzündeki ciddi ifade Dylan'ın tüylerini ürpertti. "Kadim vampir başarılı bir şekilde uykusundan uyandırıldıysa, üremediğinden ya da buna zorlanmadığından nasıl emin olabiliriz ki?"

Dylan onların konuşmalarını dinlerken, son birkaç gündür -adımını o mağaraya attığından beri- üzerinde düşünüp durduğu bulmacanın parçaları zihninde yerine oturdu. Kapağı açık olan gizli yeraltı mezarı. Duvarlardaki tuhaf, dünya dışı semboller. Asıl sakini gitmiş olmasına rağmen, karanlık mağaraya sinen kötülük hissi...

Rio'nun ona dolaylı olarak söylediği gibi mağara bir uyku odasıydı.

Ve içinde uyuyan tehlikeli yaratık şimdi bir yerlerde serbestti.

Ürüyordu.

Öldürüyordu.

Tanrı aşkına.

Masanın diğer tarafından Nikolai kaşlarını çatarak Rio'ya baktı. "O uzaylı vahşilerden sonuncusunun bebek yapma işine geri döndüğü düşünülürse, asıl soru, bunun ne kadar zamandır devam ettiği?"

"Ve kaç Soy Eşiyle," diye ekledi Lucan ciddiyetle. "Eğer gerçekten Soy Eşlerinin alıkoyulup bir yerde tutulduklarına ve bazı durumlarda öldürüldüklerine dair bir senaryo varsa, bunun nereye gidebileceğini düşünmek bile istemiyorum. Gideon, barınak kayıtlarını kontrol edip son on sene içinde kaybolan Soy Eşleriyle ilgili herhangi bir şey olup olmadığına bakmak ister misin?"

Gideon, "İş üzerindeyim," diye yanıtlayıp birkaç bilgisayarda aynı anda aramaya başladı.

Toplantı masasındaki, bir macera filminden fırlamış gibi görünen savaşçı konuşmaya başladı. "Mucize sayılmaz ama birimdekiler bu gece bir toplantı yapmayı kabul etti. Müdür Starkn'a ölü Soy Eşinden gelen haberi iletmemi ister misiniz?"

Lucan bir süre bu fikri düşündükten sonra hafifçe kafasını salladı. "Şimdilik bu gizli

kalsın Chase. Henüz ne aradığımızdan emin değiliz, ayrıca kalan birkaç İlk Nesil'in suikast hedefinde olduğunu düşündüğümüzü söyleyerek birimin planlarını yeterince bozmuş olacağız."

Chase ona katılırcasına kafasını salladı.

Grup kendi arasında konuşmaya başlarken Lucan, Rio ve Dylan'la yalnız konuşmak için yanlarına gitti.

"Bizi bilgilendirdiğin için teşekkür ederim," dedi Lucan, Dylan'a. "Her ne kadar değerli olsa da bu yerleşke bir sivile uygun bir yer değil." Rio'ya baktı, gümüşü gözleriyle onu iyice süzdü. "Ona bir tercih sunuldu ve kararını verdi. Kalmasına izin veremeyeceğimizi biliyorsun. Sivil olarak kalamaz."

"Evet," dedi Rio. "Bunu biliyorum."

Lucan bekledi, Dylan ve Rio'nun arasında bir şeyler geçtiğini hissetmiş olmalıydı. Boğazını temizledi. "Eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa dostum..."

Uzun sessizlik buna cevap vermiş olsa da Dylan farkında olmadan nefesini tuttu. Rio'nun ne söylemesini beklediğini bilmiyordu: Lucan'ın kuralına meydan okumaya hazır olduğunu mu, birliğin geri kalanı onun hakkında ne düşünürse düşünsün onu sevdiğini ve onu yanında tutmak için mücadele edeceğini mi?

Ama bu tür bir şey söylemedi.

"Dante'yle konuşmalıyım," dedi Rio. "Ve Tess'le de. Ona sormanı gereken önemli bir şey var."

Lucan gözlerini kısarak söylediklerini değerlendirdi. "Senden ne beklediğimi biliyorsun Rio. Herhangi bir şey değişirse, bana haber ver."

"Elbette," dedi Rio.

Lucan dönüp Gideon'un yanına giderken, Rio Dylan'ın çenesini kaldırdı. "Sana annene yardım edeceğime dair söz vermiştim," diye ona hatırlattı. Kafasını sallayınca devam etti. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama ikimiz hakkında konuşmadan önce bu sorunun cevaplanması gerekiyor. Ailenin yanında olmayı isterken, yanımda kalmanı isteyemeyeceğimi biliyorum. Senden böyle bir şey isteyemem."

Dylan göğsünde bir umut hissetti. "Yoksa... seninle kalmamı mı istiyorsun?"

Yanağını okşayıp saçını kulağının arkasına itti. "Tanrım, elbette bunu çok istiyorum Dylan."

Rio başını eğip onu tüm savaşçıların karşısında öptü. Kısa ama çok tatlıydı. Geri çekildiğinde, Dylan birliğin gözlerini -her ikisinin de- üzerinde hissetti. Ama büyülenmesine neden olan Rio'nun gözleriydi. Tutku ve şefkatle parlıyorlardı, amber rengi kocaman irisleri ışıltıyordu.

"Seni daireme götürmeme izin ver ve bir şeyler ye. Dante ve Tess'le konuşmalıyım, fazla sürmez."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Rio dairesine kısa bir süre sonra döndüğünde oda sessizdi. Bir süre önce ona yiyecek bir şeyler getiren ve ona arkadaşlık eden Soy Eşlerinin kokularını alabiliyordu ama onu boş odalardan yatak odasına götüren Dylan'ın ardıç ve bal kokuşuydu. Banyodan duşun sesi geliyordu, buharın ve sıcak suyun güzel vücudunu sardığını hayal etmesi çok sürmedi.

Aralık kapıya doğru yaklaşınca gerçeğin hayal ettiğinden çok daha iyi olduğunu gördü.

Dylan çift başlıklı duşun altında duruyordu; ellerini fayansların üzerine koymuş, zarif bir şekilde kavis verdiği sırtına su damlaları düşüyordu. Başını geriye atmıştı, gözleri kapalıydı. Islanınca koyu bir bakır rengini alan ateş rengi saçları, şampuanı durularken ıslak bir ipek gibi ona tutunuyordu.

Beyaz köpükler sırtından aşağı... bacaklarının arasına, uzun ve ince kalçalarına doğru akıyordu.

Rio dudaklarını yaladı, aniden ağzı kurumuştu. Azı dişlerinin uzadığını ve bu kadına karşı duyduğu açlık yüzünden erkekliğinin zonkladığını hissetti.

Onu istiyordu. Islaklığı ve sıcaklığını altında istiyordu ve daha fazla bekleyebileceğini sanmıyordu.

Ses çıkarmış olmalıydı, çünkü Dylan aniden kafasını aşağı indirip ona doğru döndü. Gözlerini açtı, sonra camın diğer tarafından suyun altında onunla birlikte çıplak olmasını istemesine neden olan yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde ona gülümsedi.

Ama küçük bir kilisenin karanlık odasında sevişmekle, sarı ışığın altında yüz yüze kaçacak hiçbir yerinin olmadığı bir yerde sevişmek farklıydı. Dylan onu tüm çıplaklığıyla görecekti - birkaç saat önce karanlıkta seviştikleri sırada görmediği tüm yaralarını görecekti.

Utancından tavandaki gömme lambaları söndürmek istedi. Yukarı doğru sıkıntılı bir bakış attı ama Dylan'ın sesi düşüncesini böldü.

"Rio... bana katıl."

Tanrılar aşkına, kısık sesli daveti tüm düşüncelerini bölmek için yeterliydi... kıyafetlerini çıkarıp ondan istediğini yerine getirmesi hariç.

Duş kapısının camından onunla göz göze geldi, göz kapakları ağırlaştı, irisleri amber rengine bürünürken, göz bebekleri incecik siyah bir çizgi halini aldı.

"Yanımda olmanı istiyorum," dedi Dylan. Bakışlarını ondan ayırmadan avucunu düz karnından dolgun göğüslerine doğru çıkardı. "Buraya gel... ellerini üzerimde hissetmek istiyorum. Tüm vücudumda."

Yüce... Tanrım.

Rio'nun çenesi öylesine sert bir şekilde kapandı ki dişleri paramparça olabilirdi. İsteddiği tek kadın -hayatı boyunca her şeyden çok istediği kadın- onu bir bütün halinde yutmayı planlıyormuş gibi ona bakarken, kendinden şüphe etmesi çok zordu.

Botları ve çoraplarından kurtuldu, sonra tişörtünü, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı.

Karşısında çırlıçplak ve tamamen erekte olmuş bir halde duruyordu, *dermaglifleri* tutkusunu gösteren renklerle parlıyordu. Ellerini iki yanında yumruk yaptı ve Dylan'ın ona iyice bakmasına izin verdi. Kararan gözlerini aşağıya indirip yavaşça üzerinde gezdirdiği o ilk birkaç dakika dayanılmazdı.

Ne gördüğünü biliyordu. Lanet olsun, bunu kendisi bile görebiliyordu: Gövdesi berbat bir haldeydi, derisinin bazı yerleri parlak ve gergin, etinin birkaç kat altında hâlâ şarapnel parçalarını taşıdığı yerler ise pürüzlüydü. Ve daha aşağıda ise, sol kalçası boyunca uzanan kalın kırmızı bir yara izi taşıyordu, bu yarık neredeyse bacağının kopmasına neden olacaktı.

Dylan artık tüm çirkinliğini görebiliyordu.

Bakışlarını kaçırmamasını bekledi.

Yüzünde ona acıdığını gösteren bir ifade görmeyi bekledi, tiksindiğini görmekten korkuyordu.

Dylan, "Rio," diye boğuk bir sesle mırıldandı.

Yavaşça başını kaldırıp gözlerine baktı. Gözlerinin rengi gece karanlığındaki bir ormana benziyordu, etrafını gür kirpiklerinin sardığı göz bebekleri genişlemişti. Ona acıımıyordu, gözlerinde karanlık ve kadınsı bir tutkudan başka bir şey yoktu.

Rio büyük bir rahatlama hissettiği için başını geriye atıp haykırmak istedi ama Dylan'ın araladığı dudakları ve ahlaksızca onu süzen aç gözleri sesini kesti.

Dylan düşün cam kapısını açtı. "Buraya gel," diye emrederken dudaklarında inanılmaz derecede çekici bir gülümseme belirdi. "Hemen buraya gel."

Sırtarak içeri girip sıcak suyun altında ona katıldı.

"Böylesi daha iyi," diye mırıldanan Dylan, kollarını ona dolayıp uzun ve ıslak bir öpücük vermek için onu kendisine doğru çekti.

Kollarında ve harika kıvrımlarının arasında kendini iyi hissediyordu. Rio onu sıkıca tutup parmaklarını ıslak saçlarının arasına geçirdi, boynunda atan nabzını bileğinin üzerinde hissedebiliyordu.

"Tadına bakmak istiyorum," dedi, dudaklarından kopup yavaşça boynunu ve omzunu öptü. Aşağıya doğru inmeye devam etti, diliyle göğsündeki kaslı bölümlere ve göğüs uçlarına indi. "Çok tatlısın Rio. Seni yiyebilirim."

Dudaklarını göğüs kafesine indirip bu sırada küçük ısırıklar aldı. Yaralı sol tarafına vardığında öpücükleri önceki kadar oyunbaz değildi.

Rio nefesini tuttu. "Yapma," dedi boğuk bir sesle, o korkunç izlerine yaklaştığını düşününce içini tuhaf bir panik duygusu sardı. Sorgularcasına ona bakınca, Rio utancından ölmek istedi. "Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin..."

"Burana dokunduğumda canın yanıyor mu?" diye sordu parmaklarını yavaşça ve dikkatle mahvolan derisinin üzerinde gezdirirken. "Canın yanıyor mu Rio?"

Hafifçe kafasını sallamayı başardı.

Canı acıımıyordu. Hasarlı sinir uçlarının ve yaralarının üzerinden hissettiği kadarıyla harikaydı.

Ahh, onun dokunuşunu hissetmek muhteşemdi.

"Peki ya bu acıtıyor mu?" diye sordu Dylan ve en çirkin yanına çok hafif ve şefkatli bir

öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun Rio?"

"İyi," dedi boğuk bir sesle, boğazı kasılıyordu ve bunun tek sebebi Dylan'ın dudaklarını vücudunda hissetmesi değildi. Şefkatli hediyesi -o tatlı, kabulleniri öpücüğü- uzun zaman önce öldüğünü sandığı çok derin ve unutulmuş bir noktasına dokunduğu içindi. "Dylan... sen... Tanrım, sen tanıdığın en inanılmaz kadınsın. Ciddiyim."

Ona kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Sıkı dur, çünkü henüz yeni başladım."

Önündeki fayansların üzerinde diz çöken Dylan, kasıklarını ve kalçalarını öptü, omuzlarından aşağı akan su damlalarını yuttu. Ağzı organına her yaklaştığında erkekliği daha da sertleşiyordu. Uzanıp onu küçük ve ıslak ellerine alınca, kendini kaybedeceğini sandı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Dylan onu tepeden tırnağa okşarken, gözlerindeki hınzır bakışları ona nasıl hissettiğini çok iyi bildiğini söylüyordu.

Bu iyi bir şeydi, çünkü böylesine yavaş ve ritmik bir şekilde ona ilgi gösterirken Rio konuşabileceğini sanmıyordu.

Ve sanki bu yeterince iyi değilmiş gibi, Dylan'ın dili de partiye katıldı. Dilini erkekliği üzerinde gezdirip, dudaklarını aletin başının etrafına sardı ve onu ağzına aldı.

Rio boğuk bir sesle inledi, çünkü elinden ancak bu geliyordu. Dilini penisinin altında hissedince ürperdi, ağzı üzerinde yukarı ve aşağıya gidip gelerek omurgasının altında biriken baskıyı daha da artırıyordu. Bir an önce onu durduramazsa...

Hayvani bir hırıltıyla Dylan'ı yukarı kaldırdı. "Sıra bende," dedi kalın ve başka bir dünyaya ait bir sesle.

Onu fayanslara doğru itip, aynen onun üzerinde uyguladığı gibi yavaş bir işkenceyle onu öperken Dylan nefesini tuttu. Dudaklarını boynundan kalp atışlarının dansını dilinde hissettiği göğüslerinin arasına indirdi. Kusursuz pembe göğüs uçlarını öptü, sadece dişlerinin ucuyla tenine dokunup aşağıya, karnının altına ve sonra kalçasının hoş kıvrımına doğru hareket etti.

"Sen de çok tatlısın," dedi ona kalın bir sesle ve artık tamamen uzayan azı dişlerini göstererek. Dylan'ın gözleri kocaman oldu ama korkudan değil. Kafasını eğip bacaklarının arasını emmeye başlayınca aniden içini çektiğini duydu. "Hımm," diye mırıldandı kremsi tenine doğru. "Çok ama çok tatlı."

Dudaklarını teninde hisseder hissetmez haykırdı Dylan, sonra dili hassas katlarının arasında ilerlerken yavaş ve ihtiraslı bir şekilde inledi. Rio acımasızdı, ona verdiği zevkle bağırmasını istiyordu. Yumuşak kalçalarının arasına gömüldü, saçlarından tutup onu kendisine doğru tutması hoşuna gitti, doyuma ulaşması için onu okşarken titriyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Dylan kesik kesik soluyarak. "Ah, Rio... evet..."

Tekrar ismini söyledi, herkesin ona hitap ettiği lakabını değil, gerçek ismini. Dudaklarına yakışan ismini. Orgazmı onu ele geçirirken ismini haykırdı, bu Rio'nun duyduğu en güzel şeydi.

Rio onu tutmak istedi ama gereksinimi çok fazlaydı. Boşalmak üzereydi ve yaşamak için nefes almaya ve kana duyduğu ihtiyaç gibi içinde olmak istiyordu.

Kalktı ve ıslak saçlarını yüzünden itti. "Arkanı dön," dedi boğuk bir sesle. "Ellerini fayansların üzerine koyup kalçanı dışarı doğru çıkar, buraya geldiğimde durduğun gibi."

Dylan hoş bir gülümsemeyle isteğini yerine getirdi, ellerini açıp fayansların üzerine koydu ve güzel sırtını ona döndü. Rio kusursuz tenini okşadı, parmaklarının yuvarlak kalçalarının arasından içine girmelerine izin verdi. Bacaklarını aralayıp erkekliği tenine dokunurken nefesini tuttu.

"Seni burada ilk gördüğümde yapmayı istediğim şey buydu Dylan."

"Evet," diye fısıldadı Dylan, bu şekilde onu okşarken titriyordu.

İçine doğru hamle yaptı ve rahminin sıcak duvarlarının sertliğini tamamen sardığını hissetti. Geri çekildi, hissettiği muhteşem duyguyla ürperdi. Bu şekilde uzun süre dayanamayacaktı. Dayanamaması umurunda değildi. Dylan'ın sıcaklığının içinde kendini kaybetmeye, sahip olduğu her şeyle ona teslim olmaya ihtiyacı vardı, çünkü birlikte geçirdikleri sürenin geçici olduğunu biliyordu.

O burada kalırken, Dylan yakında kendi dünyasına dönecekti.

Rio kollarını Dylan'ın vücuduna doladı, orgazmı onu ele geçirirken onu kendisine olabildiğince yakın tuttu. Doyuma ulaşırken haykırdı.

Bittikten sonra bile, Dylan'ı yanında tutamayacağını bilerek onu sıkıca sarmaya devam etti.

Onuzuncu Bölüm

Dylan, Rio onu yatağına götürdüğünden bu yana ne kadar zamanın geçtiğinden emin değildi. Birbirlerini havluyla kuruladıktan sonra tekrar sevişmişlerdi, sanki her anını hafızalarına kazımak istiyorlarmış gibi bu kez daha yavaştı.

Her ne kadar bunu düşünmek istemese de Dylan, burada Rio ile daha fazla kalamayacağını biliyordu. New York'ta akmakta olan bir hayatı vardı, üstelik ona ihtiyacı olduğu sırada annesinin yanında olamaması Dylan'ı üzüyordu.

Ama bu şekilde Rio'nun kollarında olmak harikaydı.

Yanağını çıplak göğsüne dayayan Dylan, yumuşak tenini okşadı ve zarifçe dalgalanan *dermaglif*lerinden birinin izini sürdü. İşaretleri buğday teninden bir ton daha koyuydu, ama dokunurken karışık desenlere renk dolmaya başladı, tahrik olduğunu gösterdiğini öğrendiği bir kızarıklık oluştu.

Tahrik olduğunu gösteren bir başka işaret ise sertçe karnına bastırıyordu.

"Bunu yapmaya devam edersen, bu yataktan hiç çıkamayacaksın," derken Dylan kalın sesinin titreşimini yanağında hissetti.

"Bu yataktan çıkmak istediğimden emin değilim," diye karşılık verdi. Ona baktı, Rio'nun gözleri kapalıydı, çekici ve oldukça yetenekli dudaklarında tatmin olduğunu gösteren bir gülümseme vardı. "Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum Rio. Bu şekilde seninle birlikte olmak rüya gibi. Bir ara uyanmak zorunda olduğumu biliyorum ama uyanmak istemiyorum."

Gözlerini açtı ve Dylan koyu topaz bakışlarının sıcaklığının tadını çıkardı. "Aramızda olanlar... çok beklenmedikti Dylan. Sen o dağdaki mağaraya adımını atana kadar, hayatımın bittiğini sanıyordum. Bittiğini biliyordum, çünkü hayatımı sona erdirmeye hazırdım. Hem de o gece."

"Rio," diye fısıldadı, bu düşünce yüreğini burktı.

"Birlik gizli mağarayı Şubat ayında keşfettiğinde, Nikolai bana bir kutu patlayıcı bıraktı. Hepsi Boston'a döndü fakat ben geride kaldım. Hiç kimsenin bulamaması için mağaranın ağzını kapatmam gerekiyordu. Kapatacağıma söz vermiş ve Niko'ya görevimi bitirdikten sonra bir süreliğine İspanya'ya gideceğimi söylemiştim." Hafifçe nefesini verdi. "O dağdan ayrılmaya niyetim yoktu. Tek yapmam gereken C-4'ü yerleştirip içeriden patlatmaktı.

"Kendini oraya mı kapatacaktın?" diye sordu Dylan dehşetle. "Tanrım, Rio. Bu ölmek için çok uzun ve korkunç bir yöntem olurdu."

Omuzlarını silkti. "Umurumda değildi. O şekilde yaşamaktansa ölmenin daha iyi olacağını düşünüyordum."

"Ama ben mağarayı bulduğumda birkaç aydır oradaydın. Planlarını gerçekleştirmene engel olan bir umut bulmuş olmalısın."

Acı kahkahası boğazına takıldı. "Cesaretim olmadığı için ilk önce erteledim. Sonra baş ağrılarım ve baygınlıklarım yeniden başladı, o kadar kötüydü ki aklımı kaçırdığımı

sandım."

"Baygınlıkların, dün gece nehrin kenarında olduğu gibi mi?"

"Evet. Çok şiddetli olabiliyorlar. O sıralar beslenmiyordum, o nedenle açlık durumu daha da eğlenceli hale getirdi. Bir noktada, zaman kavramını yitirdim."

"Sonra ben geldim."

Gülümsedi. "Sonra sen geldin." Elini kaldırıp avucunu, sonra da bileğindeki nabzının attığı yeri öptü. "Çok beklenmediktin Dylan. Bana hiç bilmediğim bir mutluluk getirdin."

"Hiç mi? Daha önce... Eva'yla birlikteyken bile mi?" Dylan kendisini onunla kıyaslamaktan nefret ediyordu ama gerçekten de cevabı bilmeyi istiyordu. Rio bir süre sessiz kalınca, umutsuzluğa kapıldı. "Özür dilerim. Bana söylemek zorunda değilsin. Bunu senin için tuhaf bir hale getirmek istememiştim."

Kafasını sallayıp kaşlarını çattı. "Eva ihtiraslı ve işveliydi. O güzel bir kadındı. Onu gören her erkek -Soylu ya da insan- onu isterdi. Beni fark etmiş olmasına şaşırmışım. Benim eşim olmayı istediğini söylediğinde ise daha çok şaşırdım. Gözüne kestirdiği her şeyde olduğu gibi peşime düştü. Birliğe katıldıktan sonra aramıza bir soğukluk girdi. Eva savaşçı olmamdan hoşlanmıyordu."

Dylan onu dinledi, duydukları onu hiç de hoş olmayan bir kıskançlığa itti ve önceden sevdiği kadın hakkında onu konuşmaya zorlayarak bu hisse kendi sebep olduğu için pişmanlık duydu.

"Eva'yla olan felaketten sonra, başka bir kadına açılmayı düşünmüyordum. Ama sen, Dylan..." Saçının bir parçasını tutup ipeksi dalgası parmağına dolanırken altınimsı kırmızı ışığı takip etti. "Sen ateş gibisin. Sana dokunduğumda alev alıyorum. Seni öpünce daha fazlasını istiyorum. Beni yakıp kül ediyorsun, senden önce hiçbir kadın bana bunları hissettirmedi ve hissettirmeyecek."

Doğrulup elleriyle yüzünü tutarak onu öptü. Geri çekildiğinde, onun için ne kadar şey ifade ettiğini söylemesine engel olamadı. "Seni seviyorum Rio. Bunu yüksek sesle dile getirmek beni çok korkutuyor ama seviyorum. Seni seviyorum."

"Ah, *Tanrım*," diye sertçe fısıldadı Rio. "Dylan... en başından beri sana aşığım. Beni bu halimle nasıl sevebildiğini anlamıyorum..."

"Bu halinle," dedi Dylan şaşkınlıkla yavaşça kafasını sallayarak, "bana bakış tarzın, bana dokunuşun, seni nasıl sevmem?"

Ona karşı sahip olduğu tüm duygularla onu okşadı, parmaklarını görmekten asla sıkılmayacağı yakışıklı yüzünün sol tarafındaki pürüzlü yüzeyde gezdirdi.

Yaralarını artık fark etmiyordu. Korkunç da olsa yaşadıklarını geri almak mümkün değildi. Sağ kurtulduğu cehennemin izlerini yüzünde ve vücudunda hep taşıyacaktı. Ama Dylan Rio'ya baktığında, cesaretini ve gücünü görüyordu.

Onurlu olduğunu görüyordu ve ona göre Rio gördüğü en güzel adamdı.

"Seni seviyorum, Eleuterio de la Noche Atanacio. Tüm kalbimle."

Yüzünde son derece şefkatli bir ifade belirdi. Boğazına takılan gergin bir sesle, onu kendisine doğru çekip öylece tuttu.

"Her şeyden çok, mutlu olmanı istiyorum," diye kulağına mırıldandı Rio. "Ailenin -annenin- sağlığının senin için önemli olduğunu biliyorum. Onunla birlikte olmayı

istediğini de biliyorum."

"Evet," diye fısıldadı Dylan. Kollarının arasından çıkıp gözlerine baktı. "Şu anda onu yalnız bırakamam Rio. Bunu... yapamam."

Kafasını salladı. "Biliyorum. Onun yanında olmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum Dylan. Ama bencil yanım seni buraya ait olduğuna ikna etmeyi istiyor. Bana, kanınla bağlı olduğun eşine."

Kulağa hoş geliyordu. Rio'nun damarından beslenmesinin ne kadar inanılmaz olduğunu çok net bir şekilde hatırlıyordu. Bunu ona karşı hissettiği sevgi kalbinden taşarken yine yapmak istiyordu.

Ama kalamazdı.

"Sana bunu tekrar sormayacağım Dylan. Ama istediğim şeyin bu olduğunu bilmeni istiyorum, her zaman seninle olmak."

Şefkatli kelimelerinin üzerine içini bir mutluluk kapladı. "Beklersen..."

"Ne kadar sürerse sürsün, seni bekleyeceğim Dylan." Yanağına düşen saç tutamını kulağının arkasına itti. "Yerleşkeye geri döndüğümüzde, annene yardım etmek için bir yol bulmaya çalışacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Tess'le bu yüzden konuşmak istedim. O Dante'nin Soy Eşi."

Dylan kafasını salladı. "Geçen gün yanağımı temizleyip sarmama yardım etti."

"Evet. O bir şifacı. Hamileliğinden önce, Tess dokunuşuyla açık yaraları iyileştirebiliyordu. İç hastalıkları da iyileştirebiliyordu. Yerleşkede koşturup duran küçük çirkin köpek, Tess onu öldüren çok sayıdaki rahatsızlığı tedavi edebildiği için hayatta. Kanser de dahil Dylan. Önce Tess ve Dante ile konuşana kadar sana bu konuda herhangi bir şey söylemek istemedim."

Dylan nefes almıyordu. Şaşkınlıkla Rio'ya baktı, duyduklarına inanabileceğinden emin değildi. "Tess kanseri tedavi edebiliyor mu? Ama sadece hayvanlardaki kanseri, değil mi? Demek istediğim, anneme yardımcı olabileceğini söylemiyorsun değil mi?"

"Yeteneği hayvanlarla sınırlı değil ama bir sorun var. Hamile kaldığından beri, yeteneği azaldı. Annende işe yarayabileceğinden emin değil fakat bana denemek istediğini söyledi."

Dylan cümlesini tamamlamasına izin vermedi. İçinde onu kör edecek kadar parlak bir umut patlaması yaşarken, kendisini Rio'ya doğru atıp kollarını ona doladı. "Aman Tanrım! Rio, teşekkür ederim."

Yavaşça kollarından kurtuldu. "Bu kesin değil. Sadece küçük bir olasılık ve bu bile iyimserlik anlamına geliyor. Tess'in yardımcı olamama ihtimali çok yüksek."

Dylan kafasını salladı, bu fikrin düşük bir ihtimal olduğunu ama annesini kurtarmak için küçük de olsa bir şans olduğunu kabul etti.

"Buraya, malikâneye getirilmek zorunda. Tess çocuk beklediği için Dante seyahat etmesini göze almak istemiyor. Ve annenin nerede yaşadığımızı ve ona ne yapıldığını bilmesine izin veremeyiz, o nedenle, eğer istediği buysa, tüm işlem sona erdiğinde hafızasını silmemiz gerekecek. Yine de kanserin tamamen tedavi edileceği garantisi yok."

"Ama bu bir şans," dedi Dylan. "Bu şu anda sahip olduğundan çok daha fazlası. Bu şans olmadan, muhtemelen sadece birkaç aylık ömrü var. Tess ona yardım edebilirse..."

Bu mucize muhtemelen annesine birkaç ya da onlarca sene verecekti. Altmış dört yaşında ve sağlıklı bir halde olursa, annesinin yirmi beş ya da otuz sene daha yaşaması hiç de mantık dışı olmazdı.

Peki Dylan burada Rio ile birlikte olan mutluluğu uğruna ne zaman onu terk edecekti?

Ona baktı ve bu soruyu onun çoktan aklından geçirdiğini gördü. Çok istediği şeyi ertelemesi anlamına geldiğini biliyor olmasına rağmen, Dylan'ın annesine yardım etmeye istekliydi, çünkü Dylan'ın onu kaybetmeye dayanamayacağını biliyordu.

"Rio..."

"Beklerim," dedi ciddiyetle. "Sen hazır olana kadar seni bekleyeceğim."

Gözlerini kapatıp üzerine akan sevgisini hissetti. Ona böylesine bencillikten uzak bir hediye -umut- vermeyi düşünmesi Dylan'ın ona daha çok tapmasına neden oldu. Kalbinde hissettiği tüm bağlılıkla onu öptü, ona yakın olmayı... onu mümkün olan her şekilde içinde hissetmeyi istiyordu.

Daha önce bahsettiği bağ -eşlerle paylaşılan kan bağı aklına geldi. Bunu istiyordu. İlkel ve Soylulara özgü bir şekilde ona bağlandığını hissetmeliydi.

"Senin olmak istiyorum," diye mırıldandı dudaklarına doğru. "Şimdi, Rio... Kanın aracılığıyla sana bağlanmak istiyorum. Bunun için daha fazla beklemek istemiyorum."

Onaylayan kısık hırıltısı beklentiyle heyecanlanmasına neden oldu. "Bu bozulamaz. Bir kez birbirimize bağlandığımızda, geri dönüşü olmaz."

"Daha iyi."

Alt dudağını hafifçe ısırıp ve karşılığında üzerinde yuvarlanıp yatakta onu altına alırken azı dişlerinin onu sıyırmasıyla ödüllendirildi. İrislerinin dumanlı topaz renginde amber ışıltıları belirdi. Göz bebekleri jilet kadar keskindi ve tutkuyla ona odaklanmıştı. Onu öptü ve Dylan diliyle uzun azı dişlerinin uçlarına dokundu, boynunu deldiğini hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Ama Rio geri çekilip yumruklarının üzerinde durdu. Üzerinde dururken çok güçlü görünüyordu, çok güzel ve erkeksi. "Bunu sana yapmamalıyım," dedi saygılı bir şekilde. "Eğer kanımı içersen Dylan, sonsuza kadar senin bir parçan olurum... hayatını bensiz geçirmeye karar versen bile. İstesen de istemesen de beni her zaman damarlarında hissedersin. Sana bundan daha fazla özgürlük vermeliyim."

Dylan tereddütsüzce ona baktı. "Bunu istiyorum Rio. Her zaman bir parçam olmanı istiyorum. Şu anda kan yoluyla birbirimize bağlansak da bağlanmasak da, kalbim sonsuza kadar seni hatırlayacak."

Hafifçe küfredip kafasını salladı. "Bunu istediğinden emin misin? Beni... istediğinden emin misin?"

"Sonsuza kadar," dedi Dylan. "Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Belinin üzerine oturup dizlerinin üzerinde doğrulurken kesik kesik soluyordu. Bileğini ağzına yaklaştırdı. Yakıcı amber bakışlarını ondan ayırmadan, Rio azı dişlerinin keskin uçlarını tenine geçirdi.

Sabit bir hızda kolundan akmaya başlayan kanı, her kalp atışıyla birlikte bileğindeki deliklerden hızla dışarı akıyordu.

"İç, sevgilim."

Sıcak sıvıyı dudaklarında hissetti, derin bir nefes alıp ağzını ısırtığının üzerine yerleştirirken kanının hoş kokusunu aldı.

Dili açık damarına ilk kez dokunduğunda elektriğe benzer bir şey hissetti. Dikkatle kanını ilk kez yuttuğunda, tüm vücudunda bir enerji dolaştı. Kolları ve bacaklarının karıncalandığını, tuhaf ve güzel bir sıcaklığın el ve ayak parmaklarına battığını hissetti. Sıcaklık göğsüne, karnına ve sonra her yanına yayıldı. Yoğunluğundan eriyordu, tutku ruhunda hızlı ve güçlü bir yangına neden oldu.

Tadı harikaydı.

Dylan kanını emdi, damarlarından ona verdiği sıcaklığın zonklayışıyla kendinden geçti. Gözlerini açtığında onu izlediğini gördü, ifadesine saf gereksinim ve erkeksi bir gurur hâkimdi. Cinsel organı ereksiyon halindeydi ve her zamankinden daha büyüktü.

Dylan ona uzandı, bileğini emerken onu okşadı. Bacaklarını aralayıp ona rehberlik ederken, Rio başını geriye atıp hırladı, boyun kasları kablolar kadar gergindi. Kafasını aşağı indirince, amber rengi tutkulu bakışlarıyla kavruldu.

Kalçalarını hafifçe esnetmesi Rio için yeterli oldu. Sert bir darbeye içine girdi ve onunla birlikte bacaklarını uzatarak vücuduyla onu örttü.

"Artık benimsin Dylan."

Sesi boğuktu, kendi sesinden çok farklıydı ama son derece seksiydi. Kanını içerken üzerinde gidip geliyordu, doyuma ulaşmak üzereydi.

Bir sonraki kör edici saniyede altında parçalara bölünürken, Rio yüzünü boynuna gömüp dişlerini damarına geçirdi.

Otuz Birinci Bölüm

Ertesi sabah, gideceğini bildiği için Dylan'ın duş alıp giyinmesini izlemek onun için çok zordu.

Ama Rio onu durdurmaya kalkmadı. Peşinden gidemeyeceği bir yere -kabul etmek istemediği kadar uzun bir süre onları ayıracak olan gün ışıyla dolu bir dünyaya gidiyordu. Belki de dayanamayacağı kadar uzun bir süre.

Yatağında paylaştıkları saatler, kanlarını birbirlerine vererek kurdukları bağ, bunun gerçek bir veda olmadığını hatırlattığından onun için yeterli olmalıydı. En azından şimdilik.

Yerleşkenin asansörüne doğru yürüyüp, birliğin yukarıdaki garajına giden uzun mesafeyi kat etmek onu öldürse de Dylan'ı dışarıdaki dünyadan alıkoyamazdı.

Asansörden indiklerinde ikisi de durdu. Rio arabalarından birinin anahtarlarını ona uzattı. Motorları yasal olmayan spor arabalarından biri yerine, ona güzel ve güvenli bir Volvo sedan veriyordu. Mümkün olsa ona zırhlı bir tank verirdi. Uzaktan kumandalı kilit tuşuna bastı ve Volvo küçük bir sesle karşılık verdi.

"Her saat başı beni arayıp iyi olduğunu haber ver," dedi Rio, anahtarları ve cep telefonunu eline bırakırken. "Telefonuna programladığım şifreli numara direkt bana ulaşıyor. İyi olduğunu bilmek için her saat başı senden haber almak istiyorum."

"Araba kullanırken cep telefonu ile konuştuğum için ceza almamı mı istiyorsun?" Dylan gülümseyip tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Belki de gitmeden önce bana bir GPS çipi takmak istersin?"

"Arabanın zaten GPS'i var," dedi Rio, neşeli olmasına memnundu, çünkü o kendini hiç de iyi hissetmiyordu. "Eğer bir saniye beklersen, Gideon ya da Niko'nun senin için de bir şey düşüneceğine eminim."

Dylan'ın sessiz kahkahası biraz boştu. Uzanıp ensesin- deki saçlarına dokundu. "Senden ayrılmak beni öldürüyor. Seni şimdiden özledim."

Onu kollarına alıp öptü. "Biliyorum. Bu işi bir şekilde halledeceğiz. Ama yoldayken beni saatte bir araman konusunda şaka yapmıyordum. Nerede olduğunu ve sağ salim döndüğünü bilmek istiyorum."

"Beni merak etme." Kafasını sallayıp ona gülümsedi. "Hastaneye varınca seni ararım."

"Pekâlâ," dedi mantıksız davrandığını biliyordu. Yok yere endişeleniyordu. Onu yanında tutma isteği yüzünden ardı ardına zayıf bahaneler üretiyordu. Onu bırakıp geri çekildi ve ellerini bol kot pantolonunun cebine soktu. "Pekâlâ. Vardığında beni ara."

Dylan ayak parmaklarının ucunda yükselip onu tekrar öptü. Geri çekilmeye kalktığı anda, Rio kollarını bir kez daha ona dolama isteğine engel olamadı.

"Ah, lanet olsun," diye sertçe küfretti. "Seni daireme götürüp yatağa bağlamadan önce buradan git."

"İlginç olabilir."

"Daha sonra hatırlat, geri döndüğünde."

Kafasını salladı. "Gitmeliyim."

"Evet."

"Seni seviyorum," dedi ve yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Seni ararım."

"Bekliyor olacağım."

Rio orada durmuş arabaya doğru ilerleyişini izlerken, yumruklarını ceplerinin derinliklerine soktu. Dylan arabaya binip motoru çalıştırdı ve yavaşça aracı park ettiği yerden çıkardı. Ona hafifçe el salladı, pencereyi aşağı indirip gitmemesi için ona bir kez daha ikna etme fırsatı vermeyecek kadar akıllıydı.

Hangarın otomatik kapısının düğmesine bastı, malikânenin etrafını saran ağaçların arasından süzülen açık pembe gün ışığı yüzünden gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Dylan gün ışığına doğru arabayı sürdü. Rio stop lambaları arazinin uzun yolunda gözden kaybolana dek beklemek istedi, ancak ultraviyole ışınlar gözleri için çok fazlaydı.

Tuş takımına tekrar bastı ve geniş kapı kapandı.

Yerleşkeye dönüp asansörden indiğinde, Nikolai her tür silahın bulunduğu koridordan çıktı. O kadar öfkeliydi ki Rio neredeyse vampirin kulaklarından çıkan dumanları görebiliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu soğuk mavi gözlerine bakarak.

"Az önce becerildim," diye yanıtladı Niko, pek de olumlu bir şeylerden bahsetmediği belliydi.

"Kim tarafından?"

"Starkn," diye hırladı. "Anlaşılan bölgenin birimin bölge müdürü bizi sallıyor. Chase ve ben önceki gece adamla buluşup bunların hedeflenmiş ölümler olduğundan şüphelendiğimizi söylediğimizde, tüm İlk Nesillere durumdan bahsedeceğine dair bize söz verdi. Ve bil bakalım yapmadığı şey ne?"

Rio suratını astı. "Yaşayan tüm İlk Nesillere durumu bildirmek."

"Doğru," dedi Niko. "İlk Nesil bağlantım Sergei Yakut, ikamet ettiği Montreal'deki ajanstan hiçbir şey duymadığını söyledi, tanıdığı diğer İlk Nesiller de hiçbir şey duymamış. Üstüne üstlük, bu sabah Denver'dan bir cinayet haberi daha aldık. Yine İlk Nesillerden birinin kafası kopartılmış Rio. Bu iş hızla kötüye gidiyor. Önemli bir şeylerin döndüğü kesin."

"Starkn'ın bu işte parmağı olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Nikolai'nın kurnaz mavi gözleri şüpheli görünüyordu. "Evet, öyle düşünüyorum. İçimden bir ses adi herifin bir pislik çevirdiğini söylüyor."

Rio başını salladı, Dylan'ı özleyerek kendisi adına üzölmeye fırsatının olmayacağı ve birliğin işine geri dönebileceği için sevindi. Kendi işine, kendi dünyasına.

Niko teknik laboratuara doğru ilerlerken, tıpkı eski günlerde olduğu gibi Rio kendisini onun yanında buldu.

Boston'dan Manhattan'a varması beş saat sürmüş ve Dylan öğleden sonra saat bir civarında hastaneye varmıştı. Park görevlisini beklerken, arabadan Rio'yu aramış ve ona

iyi olduğunu söyledikten sonra kanser koğuşuna çıkmak için lobiye gidip asansöre binmişti.

Annesinin burada geçireceği son günlerinin olduğunu düşünmek. Hasta olduğu son günler. Dylan bunun olmasını çok istiyordu, onuncu katta asansörden inip annesinin kaldığı kanada açılan çift kapıdan geçerken bu düşünceyle neredeyse hafiflediğini hissetti.

Vardiyadaki hemşireler bir tür yazıcı arızasıyla uğraşıyorlardı, o nedenle durup onlara herhangi bir gelişme ya da biyopsiyle ilgili bir haberin olup olmadığını sormadan yürümeye devam etti. Dylan annesinin odasının dışında durdu, el dezenfektanına basmak üzereyken bir hemşirenin dışarı çıktığını gördü. Kadın bir kucak dolusu yarısı boş IV serum çantaları taşıyordu. Dylan'ı görünce, hafifçe başını eğip üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Neler oluyor?" diye sordu Dylan hemşire koridora çıkınca.

"Ona artık ilaç vermeyeceğiz. Yarım saate kadar taburcu edilmiş olur."

"Taburcu mu?" Dylan şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne oldu? Biyopsi sonuçları geldi mi?"

Hafifçe kafasını salladı. "Evet, bu sabah geldi."

Ses tonuna bakılırsa, sonuçlar iyi değildi. Yine de sormak zorundaydı, çünkü en kötüsünü-düşünmek istemiyordu. "Anladığımdan emin değilim. Ona eğer serum ve ilaç vermeyecekseniz, bu iyileşeceği anlamına mı geliyor?"

Hemşirenin ifadesi bozuldu. "Henüz onunla konuşmadınız..."

Dylan omzunun üzerinden odaya baktı. Annesi yatağında pencereye doğru otururken açık mavi hırkasını giyyordu. Üzeri tamamen giyinikti ve saçlarını tarayıp şekillendirmişti.

"Neden annem taburcu ediliyor?"

Hemşire boğazını temizledi. "Ben, şey... Bence bu konuyu onunla görüşmelisiniz."

Kadın giderken, Dylan alkol bazlı jelle ellerini ovuşturup içeri girdi.

"Anne?"

Yatağında dönüp kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. "Ah! Dylan. Seni bu kadar çabuk göreceğimi ummuyordum bebeğim. Seni daha sonra arayacaktım."

"İyi ki gelmişim. Birkaç dakika sonra seni taburcu edeceklerini duydum."

"Evet," diye yanıtladı. "Evet, zamanı geldi. Artık burada kalmak istemiyorum."

Dylan annesinin sesindeki teslimiyetten hoşlanmadı. Çok hafif ve kabullenir türdendi. Sanki rahatlamış gibi konuşuyordu.

"Hemşiren biyopsi sonuçlarının bu sabah geldiğini söyledi."

"Bu konuda konuşmayalım." Umursamazca elini sallayıp, artık açık olan çikolata kutusunun durduğu masaya doğru yürüdü. Şekerlemeyi alıp Dylan'a uzattı. "Bir tane denemelisin. Çok lezzetliler! Gordon dün gece bana getirdi, aslına bakarsan sen gittikten birkaç dakika sonra buradaydı. Keşke biraz daha kalıp onunla tanışabilseydin. Seninle tanışmak istiyor Dylan. Yeni bir işe ihtiyacın olacağını söylediğimde, seninle çok ilgilendi-"

"Ah, anne. Lütfen," diye inledi Dylan. Dylan'ın dağdaki mağarayla ilgili haberiyle patronuna böbürlenmesi yeterince kötüydü ama hasta yatağından Dylan için iş bulmasını istemesi çok fazlaydı.

"Gordon'un şehirdeki birçok önemli insanla bağlantısı var. Sana yardımcı olabilir,

bebeğim. Büyük haber şirketlerinden birinde bir iş sahibi olmana yardım etmesi harika olmaz mı?"

"Anne," dedi Dylan, bu kez daha ısrarcı bir şekilde. "İşten, Gordon Fasso ya da başka bir şeyden söz etmek istemiyorum. Tek istediğim senin hakkında konuşmak. Anlaşılan, sonuçlar iyi değil. O halde neden bugün taburcu ediliyorsun?"

"Çünkü istediğim bu." İcini çekip Dylan'ın yanına yürüdü. "Artık burada kalmak istemiyorum. Daha fazla test, tüp ya da iğne istemiyorum. Yoruldum ve tek istediğim evime gitmek."

"Doktorlar ne söyledi? Biyopsi sonuçları hakkında onlarla konuşabilir miyiz?"

"Yapabilecekleri bir şey yok tatlım. Kaçınılmazı kısa bir süreliğine geciktirmek dışında."

Dylan fısıltıyla konuştu. "Ya sana seni iyileştirebilecek birini tanıdığımı söylersem?"

"Başka tedavi istemiyorum. Bıktım."

"Bu öyle bir şey olmayacak. Bu bir tür... alternatif iyileştirme biçimi. Hastanede göremeyeceğin bir tedavi. Kesin değil ama tamamen iyileşme şansın var. Bence bu iyi bir şans olabilir anne. Belki de tek..."

Soğuk parmaklarını Dylan'ın yanağına koyarken annesi hafifçe gülümsedi. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum bebeğim. Biliyorum. Ama bu karar bana ait. Dolu dolu bir hayat geçirdim. Artık mucize aramıyorum."

"Peki ya ben?" Dylan'ın sesi boğuklaştı. "Benim için... denemez misin?"

Uzun süren sessizlik boyunca Dylan boğazında yükselen hıçkırığı çaresizce tutmaya çalıştı. Kalbi parçalara bölünmüştü ama annesinin kararını verdiğini görebiliyordu. Muhtemelen bu kararı çok uzun bir zaman önce vermişti. "Pekâlâ," dedi Dylan en sonunda. "Pekala, o halde... bana ne yapmamı istediğini söyle anne."

"Beni eve götür. Birlikte öğle yemeği yiyelim ve sohbet edelim. Şu an bunu her şeyden çok istiyorum."

Otuz İkinci Bölüm

Rio o gün öğleden sonraya dek Dylan'dan haber almadı. Cep telefonu cebinde çalmaya başladığında, laboratuvarda Lucan, Gideon, Niko ve Chase ile birlikteydi ve beşi Gerard Starkn'ın bariz oyunu ve birliğin İlk Nesil meselesiyle en iyi nasıl mücadele etmesi gerektiği hakkında konuşuyorlardı. İzinlerini isteyip toplantıdan ayrıldı ve koridorda Dylan'ın aramasını yanıtladı.

"Neler oluyor?" Bu tam olarak selam vermek sayılmazdı ama arama bağlanır bağlanmaz üzüntüsünü hissetmiş ve bu duygu elektrik gibi ona geçmişti. "İyi misin?"

Küçük bir duraksamanın ardından, "Evet, iyiyim. Eninde sonunda iyi olacağım sanırım," dedi.

"Annen nasıl?"

"Yorgun," dedi Dylan, onun da sesi yorgun geliyordu. "Ah, Rio... Tüm gün onunla birlikte Queens'teki evindeydim. Bugün hastaneden taburcu oldu ve artık tedavi görmeyi reddediyor. O... artık yaşamak istemiyor Rio. Bu konuda kararlı."

Kısık bir sesle küfretti, Dylan'ın üzüntüsünü kendi üzüntüsü gibi hissediyordu. "Ona Tess'ten bahsettin mi?"

"Denedim ama dinlemedi. Bu beni öldürüyor fakat gerçekten istediği buysa, o halde gitmesine izin vermek zorundayım."

"Ah, sevgilim. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sorun değil. Ben de şu an ne duymak istediğimi bilmiyorum." Dylan hafifçe burnunu çekti, ama hayranlık veren bir cesaretle kendisini tutuyordu. "Günü konuşarak geçirdik, uzun zamandır yapamadığımız bir şeydi. Güzeldi. Ona senden bahsettim, çok özel bir adamla tanıştığımı ve onu çok sevdiğimi söyledim. Bir ara seninle tanışmak istiyor."

Rio gülümsedi, şu an orada olabilmeyi diledi. "Bunu ayarlayabileceğimize eminim."

"Hastaneden ayrılırken doktoruyla konuştum. Tedavi görmeden annemin sadece birkaç haftasının kaldığını söyledi... belki birkaç ay. Ağrısı için ona ilaç verecekler ama kalan zamanının kolay olmayacağı hakkında bizi uyardılar."

"Lanet olsun, Dylan. Bu gece oraya gelmemi ister misin? Güneş neredeyse batmak üzere. Orada olmamı istersen, alacakaranlıkta yola çıkar ve saat on bir gibi şehre varırım."

"Peki ya birlik? Yapman gereken başka işlerinin olduğuna eminim."

"Sana bunu sormadım." Doğrusu, bu gece bir görevde olması gerekiyordu fakat umurunda değildi. Eğer Dylan onunla birlikte olmak istiyorsa, Lucan devriyeye gönderecek başka birini bulmak zorundaydı. "Bu gece orada olmamı istiyor musun Dylan?"

İçini çekti. "Seni görmeyi çok isterim. Seni asla geri çevirmeyeceğimi biliyorsun Rio. Gerçekten bu gece onca yolu gelmek istiyor musun?"

"Beni durdurmayı dene ve gör," dedi, hattın diğer ucunda neşesinin yerine geldiğini hissetti. Arkadan bir korna sesi geldiğini duydu. "Yolda mısın?"

"Evet. Sığınaktan annemin eşyalarını almaya gidiyorum. Hastaneden ayrılırken oradaki

arkadaşlarını aradık ve olanlar hakkında onları bilgilendirdik. Tahmin edeceğin üzere herkes onun için çok üzüldü. Sanırım sığınağın bağışçıları ve çocuklar onun için özel bir kart hazırlamışlar."

"Bu hoşuna gidecektir."

"Evet," dedi Dylan. "Akşam yemeği için yiyecek bir şeyler alıp anneme gideceğim. Domuz kaburgası, tatlı patates ve mısır ekmeği istedi. Ah, yeni bulduğu aşkını kutlamak için şampanya da istediğini söyledi."

"Güzel bir gece planlamışa benziyorsunuz."

Dylan bir süre sessizleşti. "Gülümsediğini görmek gerçekten çok güzel Rio. Gelecek birkaç hafta onun olabildiğince eğlendiğini görmek istiyorum."

Elbette onu anlıyordu. Dylan konuşmayı bitirip annesinin evine vardığında onu arayacağına söz verirken, Rio haftaları -belki de ayları- Dylan'dan nasıl ayrı geçireceğini düşünüyordu. Soylu standartlarına göre uzun bir süre olmadığı kesindi ama eşine âşık olan bir erkek için bu süre sonsuzluk kadar uzundu.

Dylan'ın yanında olmalıydı.

Ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Cep telefonunu kapattığında, Lucan'ı teknik laboratuvarın kapısının dışında dururken buldu. Rio ona daha önce Dylan'ın annesinden ve Dylan'ın onun için ne ifade ettiğinden, onu ne kadar sevdiğinden bahsetmişti. Lucan'a her şeyi anlatmıştı; o ve Dylan'ın kan yoluyla artık birbirlerine bağlı olduklarından Tess'in iyileştirici yeteneği hakkında ona yaptığı teklife kadar.

Rio, Lucan'ın orada ne zamandır durduğunu bilmiyordu ama kurnaz gri bakışlarından hattın öteki ucunda işlerin hiç de iyi gitmediğini anladığı görölüyordu.

"Dylan nasıl?"

Rio kafasını salladı. "Güçlü. Bunu atlatacak."

"Peki ya sen dostum?"

O da iyi olacağını söylemeye yeltendi ama Lucan'ın bakışları, kelimeler Rio'nun dudaklarından çıkmadan saçmalamasını engelledi.

"Ona bu gece orada olacağımı söyledim," dedi birliğin liderine. "Yanına gitmeliyim Lucan. En azından kendi akıl sağlığım için. Burada kalırsam, dürüst olmam gerekirse işe yarayacağımdan emin değilim. Uzun zamandır beni bir bütün olarak tutan tek şey o. Bu kadına karşı koyamıyorum dostum. Artık ona aidim."

"Birliktende mi çok?"

Rio duraksadı, ona sorulan soruyu düşündü. "Birlik, sen ve kardeşlerim için canımı veririm. Bunu biliyorsun."

"Evet. Biliyorum," diye karşılık verdi Lucan. "Birçok kez neredeyse verecektin."

"Birliğe hizmet ederken canımı vermeye razıyım ama Dylan... Bu kadın, her şeyden önce bana yaşama nedeni veriyor. Onun yanında olmalıyım Lucan."

Ciddiyetle kafasını salladı. "Bu gece diğerlerinden birini devriyeye gönderirim. Sen yapman gereken şeyi-"

"Lucan." Rio adamın gözlerinin içine baktı. "Annesinin rahatsızlığını atlatana kadar Dylan'ın yanında olmalıyım. Bu haftalar ya da aylar sürebilir."

"Bana ne söylemek istiyorsun?"

Rio ağzının içinden küfretti. "Onunla birlikte olabilmek için gitmek zorunda olduğumu söylüyorum, ne kadar sürerse sürsün. Birlikten ayrılıyorum Lucan. Bu gece New York'a gideceğim."

"Onları koyabileceğin bir kutu getirdim tatlım." Janet elinde boş bir kutuyla Dylan'ın annesinin ofisine girdi. "Güzel ve sağlam, ayrıca kapağı da var."

"Teşekkürler," dedi Dylan kutuyu karışık masaya koyarken. "Annem tam bir istifçi, değil mi?"

Janet güldü. "Ah, tatlım! Onu tanıdığımdan beri o kadın ne bir not, ne kutlama kartı ne de fotoğraf atmıştır. Altın gibi her şeyi saklıyor." Yaşlı kadın odaya bakınırken gözleri ıslandı. "Sharon'ı çok özleyeceğiz. Kızlarla arası çok iyiydi. Buradaki herkes ona bayılırdı, Bay Fasso bile ondan etkilendi ki kolay etkilenen biri değildir. Sanırım insanları ona çeken şey özgür ruhu."

Dylan sözlerine gülümsedi ama şimdiden annesinden geçmiş zaman kullanılarak söz edilmesi onun için çok zordu. "Kutu için teşekkürler Janet."

"Ah, önemi yok canım. İşini bitirmem için yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, sağ ol. Neredeyse bitti."

Janet çıkarken bekledi, sonra işinin başına geri döndü. Annesi için nelerin önemli nelerin önemsiz olduğunu anlaması zordu, en sonunda Dylan kâğıtları ve eski fotoğrafları avuç avuç kutuya atmaya başladı.

Fotoğraflardan bazılarını bakmak için duraksadı -annesini kollarını 1980'lerin kötü saç modellerine sahip askısız bluz ve kısa şort giymiş iki genç kızın ince omuzlarına dolamıştı, bir diğesinde ise annesi bir dondurma dükkânında tezgâhın arkasında, yanındaki genç kızın ödül gibi elinde tuttuğu "Ayn Elemanı" yazısına gülümsüyordu.

Annesi buraya gelen neredeyse her sorunlu genç kadının arkadaşı olmuştu, başarılı olup kızların evlerinden kaçmalarına neden olan ya da topluma uyum sağlayamadıklarını düşündüren sorunlarının üstesinden geldiklerini görmek için uğraşmıştı. Annesi fark yaratmak için çalışmıştı. Ve birçok açıdan emeklerinin karşılığını almıştı.

Dylan gözlerini acıtan gurur gözyaşlarını sildi. Karışıklığın arasında bir mendil aradı ama bulamadı. Annesinin ofisinde oturup akşam çalışanlarının karşısında bebek gibi ağlamak hiç de istemediği bir şeydi.

"Lanet olsun." Arkadaki dolabın çekmecelerinden birinde bir kutu kağıt mendil gördüğünü hatırlıyordu. Annesinin sandalyesini etrafında döndürüp eski halının üzerinde kayd ve dolabı karıştırmaya başladı.

Ah. Aradığını bulmuştu.

Islak gözlerini ve yüzünü silip arkasına döndüğünde neredeyse sandalyeden düşecekti.

Orada, annesinin masasının öteki tarafında bir hayalet duruyordu. Genç kadına bir başkası katıldı, ikisinin de görüntüleri bir görünüp bir kayboluyordu. Sonra başka bir kız daha belirdi ve bir tane daha. En sonunda Dylan'ın önceki gece annesinin hastane odasında gördüğü Toni tekrar karşısına çıktı.

"Ah, Tanrım." Şaşkınlıkla onlara baktı, toplanan hayaletlerin farkında olmadan işlerine devam eden barınak görevlilerinin neredeyse farkında değildi. "Annem yüzünden mi buradasınız?"

Grup ürkütücü bir sessizlikle ona baktı, silüetleri rüzgârda titreyen mumlar gibiydi.

Hareketsiz ağızlardan biri, Onlara yardım et, dedi. Yardımına ihtiyaçları var.

Lanet olsun, şimdi buna ayıracak vakti yoktu. Bu tür bir şeyle uğraşacak ruh halinde değildi.

Ama bir şey onu dürttü, bir şey ona dinlemesini söyledi.

Bir şeyler yapmalıydı.

Ruhani seslerden bir diğeri, Onları incitmekten vazgeçmeyecek, dedi. Öldürmeye son vermeyecek.

Dylan bir parça kâğıt alıp duyduklarını yazmaya başladı. Belki Rio ve birlik anlamasına yardımcı olabilirdi.

Yeraltındalar.

Karanlıkta.

Çığlık atıyorlar.

Ölüyorlar.

Ölü Soy Eşleri onunla iletişim kurmaya çalışırken, Dylan birbirine karışan fısıltılar arasında acı ve korkuyu duyabiliyordu. Her biriyle ve hâlâ hayatta ama büyük bir tehlike içinde olanlarla da arasında bir bağ olduğunu hissetti.

"Bana kim olduğunu söyleyin," dedi sessizce başkalarının onu duymamasını umarak. "Bana bundan daha fazlasını vermezseniz, size yardımcı olamam. Lütfen, duyun beni. Kimin bizden olanların canını yaktığını bana söyleyin."

Dragos.

Bunu hangisinin söylediğini bilmiyordu, yaşayanlarla ölüleri ayıran bariyere rağmen sesinin nasıl duyulduğunu da bilmiyordu. Ama kelime anında zihnine işledi.

Bu bir isimdi.

Dragos.

"O nerede?" diye sordu Dylan bir kez daha deneyerek. "Bana başka bir şeyler daha söyleyebilir misiniz?"

Ama grup çoktan soluklaşmaya başlamıştı bile. Teker teker gözden kayboldular.

"Sana bunları vermeyi unutmuşum tatlım." Janet'in kapıdan gelen neşeli ses tonu Dylan'ı yerinden sıçrattı. "Ah, özür dilerim! Seni korkutmak istememiştim."

"Önemi yok." Dylan kafasını salladı, hâlâ az önce gördüğü şeyin etkisi altındaydı. "Onlar ne?"

"Bay Fasso'nun hafta başında düzenlediği nehir gezisinde çekilen birkaç fotoğraf. Annenin bunları isteyeceğine eminim." Janet içeri girip renkli fotoğrafları masaya bıraktı. "O mavi elbisenin içinde harika görünmüyor mu? Masada onunla birlikte oturanlar danışmanlık yaptığı kızlardan bazıları. Ah, işte arkada duran da Bay Fasso. Zor seçiliyor ama yüzünün yandan görünüşü. Yakışıklı değil mi?"

Aslına bakılırsa yakışıklıydı ve sandığından daha gençti. Annesinden yirmi yaş daha genç olmalıydı -en fazla kırklı yaşlarının sonunda olabilirdi, muhtemelen o kadar yaşlı bile değildi.

"Benim için bunları annene götürebilir misin canım?"

"Elbette." Dylan gülümsedi, hissettiği kadar şaşkın görünmediğini umuyordu.

Janet tekrar dışarı çıktıktan sonra Dylan fotoğraflara dikkatle baktı. Tüm dikkatiyle.

"Tanrım."

Birkaç gün önceki nehir gezisinde annesiyle aynı masada oturan kızlardan biri az önce ofiste gördüğü ölü Soy Eşlerinin arasındaydı.

Topladığı kutudan bir tomar eski fotoğraf çıkarıp hepsine göz atmaya başladı. Umutsuzluğa kapıldı. Bir dakika önce hayalini gördüğü başka bir genç kadının yüzüyle karşılaştı.

"Ah, Tanrım."

Dylan odadan çıkıp bayanlar tuvaletine doğru koşarken midesinin bulandığını hissetti. Rio'nun ona verdiği numarayı aradı ve ona merhaba deme fırsatı bile vermeden az önce olanları anlattı.

"İçlerinden biri isminin Dragos olduğunu söyledi," dedi telaşlı bir fısıltıyla. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Rio'nun ani sessizliği midesindeki soğukluğu buza çevirdi. "Evet. Aşağılık herif. Bu ismi biliyorum."

"Kim o Rio?"

"Dragos o mağaradaki uyku odasını yaratan kişi. Oğlu orada yatan yaratığı serbest bıraktı. O çok kötü biri Dylan. O tanımak isteyeceğin en kötü varlık."

Otuz Üçüncü Bölüm

On ikinci kattaki dairesinin kapısı çalındığında, Sharon Alexander yeni bir demlik çay demliyordu.

"Kapı açık bebeğim," diye mutfaktan seslendi. "Ne oldu, anahtarını mı unuttun?"

"Anahtarım hiç olmadı."

Aniden kalın erkek sesini duyan Sharon yerinden sıçradı. Sesi tanımıştı ama kendi dairesinde duymak -ansızın ve karanlıktan sonra- şoke ediciydi.

"Merhaba Gordon." Utangaç bir şekilde hırkasını çekti; daha düzgün, Gordon Fasso gibi bir adama hitap eden bir şey giymiş olmayı diledi. "Ben... şey, Tanrım... bu çok beklenmedik bir sürpriz."

Küçük ve utanç verici derecede dağınık daireye göz attı. "Kötü bir zamanda mı geldim?"

"Hayır, elbette değil." Sharon gülümsedi ama gülümsemesine karşılık bulamadı. "Ben de çay demliyordum. İster misin?"

"Hayır. Aslına bakarsan o şeyi sindiremiyorum." Bu kez gülümsedi ama yavaşça yüzüne yayılan sırıltması Sharon'ı hiç de rahatlatmadı. "Hastaneye uğradım ama oradaki hemşire taburcu olduğunu söyledi. Anladığım kadarıyla kızın seni evine getirmiş."

"Evet," dedi Sharon, rahatça oturma odasında dolaşmasını izlerken. Saçlarını düzeltti, çok kötü görünmediğini umuyordu. "Bana verdiğin çikolatalar çok hoşuma gitti. Biliyorsun, bana herhangi bir şey getirmek zorunda değildin."

"O nerede?" "Hımm?"

"Kızın," dedi gerginlikle. "Dylan nerede?"

Bir an için annelik güdülerini Sharon'a yalan söylemesini, Dylan'ın buralarda olmadığını ve yakın bir zamanda dönmeyeceğini söylemesini söyledi. Ama bu saçmalıktı, öyle değil mi?

Bay Fasso'dan korkması için hiçbir sebebi yoktu. *Gordon*, diye düzeltti ve son zamanlarda olduğu etkileyici beyefendiyi görmeye çalıştı.

"Kokusunu alabiliyorum Sharon."

Bu tuhaf cümle onu şaşırttı. "Sen... ne dedin?"

"Burada olduğunu biliyorum." Ona buz gibi bir bakış attı. "Nerede ve ne zaman geri dönecek? Bunlar zor sorular değil."

Hakkında çok az şey bildiği bu adama bakarken iliklerine dek ürperdi. Ona doğru yaklaşırken aklından tek bir kelime geçti... *Habis*.

"Sana kızla tanışmak istediğimi söylemiştim," dedi ve konuşurken gözlerine tuhaf bir şey olmaya başladı. Rengi değişen buz rengi gözleri, kızgın bir amber rengini alıyordu. "Beklemekten sıkıldım Sharon. O kaltağı görmeliyim, hem de hemen."

Sharon dua etmeye başladı. Adam ona doğru yaklaşırken geriye doğru gidiyordu ama gidebileceği birkaç yer vardı. Duvarların arasında kalacaktı, oturma odasındaki tel örgülü kapı ise aşağıdaki sokaktan on iki kat yüksekteki balkona açılıyordu. Tel örgülü kapıdan

içeri esen ılık rüzgâr işlek Queens Bulvarı'ndaki trafiğin gürültüsünü taşıdı.

"Dylan'dan ne istiyorsun?"

Gülümsedi, ürkütücü bir şekilde uzun olan dişlerini gören Sharon neredeyse bayılacaktı.

Hayır, diye içinden geçirdi şaşkınlıkla.

"Kızına ihtiyacım var Sharon. O sıra dışı bir kadın ve geleceğin şekillendirilmesinde yardımını dokunabilir. Benim geleceğime."

"Aman Tanrım... Sen delisin, değil mi? Hastasın." Sharon ondan uzaklaştı, yüreği ağzında atıyordu. "Nesin sen?"

Adam kötü niyetli bir şekilde güldü. "Ben senin efendiyim Sharon. Henüz bunu bilmiyorsun. Şimdi senin kanını akıtacağım ve bana bildiğin her şeyi söyleyeceksin. Dylan'ı bulmama yardım edeceksin. Seni kölem yapacağım ve kızını benim ellerime getireceksin. Sonra o da benim fahişem olacak."

Kocaman, ıslak dişlerini gösterip saldırmak üzere olan bir yılan gibi tısladı.

Sharon, bu adamın -bu korkunç yaratığın- Dylan'a yapabileceklerinden korkmanın ötesinde, onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu. Tehditlerini gerçekleştirebileceğinden bir an bile şüphe etmedi. Bundan bu denli emin olduğu için ayakları onu tel örgülü kapıya doğru götürdü.

Uyduruk plastik sürgü kilidi yoklarken Gordon Fasso güldü. Tel örgülü kapıyı açtı.

"Ne yaptığını sanıyorsun Sharon?"

Balkona çıktı ama adam da onu takip etti, geniş omuzları açık kapının genişliğini kaplıyordu. Sharon balkon demirini bel kemiğinde hissetti. Aşağıda kornalar çalışıyor ve motorlar trafiğin hızıyla gürliyordu.

"Ona ulaşmak için beni kullanmana izin vermeyeceğim," dedi Sharon, nefesi dudaklarından güçlükle çıktı.

Aşağıya bakmadı. Gözlerini karşısındaki canavarın kor gözlerinden ayırmadı. Kükreyerek onu yakalamaya çalıştığı anda küçük bir memnuniyet hissetti... çok geçti.

Sharon kendisini parmaklıkların üzerinden aşağıdaki karanlık kaldırıma bıraktı.

Annesinin oturduğu binanın bulunduğu sokaktaki trafik iki blok öncesinden tıkalıydı. Karanlıkta acil durum ışıkları parlıyor ve polisler araçları Queens Bulvarı üzerinde başka bir yola yönlendiriyorlardı. Dylan'ın önündeki kamyonetin etrafından görebildiği kadarıyla oldukça yoğun bir suç mahalline benziyordu. Annesinin oturduğu binanın etrafına sarı bant çekilmişti.

Dylan hafifçe direksiyona vurdu ve soğuyan yiyecek paketine baktı. Geç kalmıştı. Sığınaktaki olay onu bir saat geciktirmişti ve annesini her aradığında telesekretere yönlendirilmişti. Muhtemelen dinleniyordu ya da küçük akşam yemeği kutlamalarına ne olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Tekrar evi aramayı denedi ve yine telesekreter çıktı. "Lanet olsun."

Hareketliliğin yaşandığı yönden kasıla kasıla yürüyen bir grup çocuk geliyordu. Dylan pencereyi açtı.

"Hey. Orada neler oluyor? Arabaların geçmesine izin verecekler mi?"

Çocuklardan biri kafasını salladı. "Yaşlı bir kadın balkondan atlamış. Polisler pisliği temizlemeye çalışıyor."

Korku Dylan'ın karnına taş gibi çöktü. "Hangi bina olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. 108. Cadde'deki yüksek binalardan biri."

Ah, lanet olsun. Dylan motoru durdurmadan arabadan atladı. Cep telefonu elindeydi; kaldırımında birkaç blok ötedeki dört yol ağzının yakınındaki karışıklığa doğru hızla koşarken, bir yandan da annesini arıyordu. Yaklaştıkça kalabalığı yardı ve ayakları kendiliğinden yavaşladı.

Biliyordu.

Nedense... anlamıştı.

Annesi ölmüştü.

Ama o sırada cep telefonu banka alarmı gibi çalmaya başladı. Ekrana baktı ve annesinin numarasını gördü.

"Anne!" diye bağırdı yanıt verirken.

Hattın öbür ucu sessizdi.

"Anne? Sen misin?"

Omzunda ağır bir el hissetti. Arkasına döndü ve kendisini kısa bir süre önce annesinin ofisinde fotoğrafını gördüğü adamın acımasız gözlerine bakarken buldu.

Annesinin pembe cep telefonu Gordon Fasso'nun elindeydi. Gülümsedi, azı dişlerinin ucu göründü. Sesi annesinin telefonundan kendi telefonuna ulaşırken, Dylan kulaklarında ve avucunun içinde kalın sesinin titreşimini hissetti.

"Merhaba Dylan. Nihayet tanışabildiğimize sevindim."

Onuz Dördüncü Bölüm

Boston'dan New York'a doğru yola çıkmalarından birkaç saat sonra Connecticut'ta bir yerde, Rio göğsünün buz gibi ellerle yırtıldığını hissetti. Dylan'ın evsizler sığınağında gördüğünü söylediği ölü Soy Eşleri hakkında Gideon'un herhangi bir şey öğrenip öğrenmediğini anlamaya çalışıyordu. Cep telefonuyla çekip gönderdiği fotoğraflara bakıyordu ve Gideon, sığınaklar ve insan nüfusu arasında daha fazla kayıp kişilerin olup olmadığını araştırıyordu.

Rio savaşçının konuştuğunu duyabiliyordu ama kelimeler zihnine ulaşmıyordu.

Kalbine saplanan ani soğukluğun üzerini ovuşturarak, "Ah, lanet olsun," diye inledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Gideon. "Rio? Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Ama... bir sorun var."

Dylan.

Dylan'a bir şey olmuştu. Korkusunu hissedebiliyordu ve üzüntüsü onu neredeyse kör edecekti.

I-84'te saatte yüz kırk kilometre hızla ilerlerken bu hiç de iyi değildi.

"İçimde kötü bir his var Gideon. Hemen Dylan'a ulaşmalıyım."

"Elbette. İşin bitince buraya gel."

Rio konuşmayı bitirip Dylan'ı aradı. Telesekreter çıktı. Her defasında.

İçindeki kötü his her geçen saniye artıyordu. Tehlikedeydi -aniden nabzının hızlanmasından bunu anlamıştı, onunla olan kan bağı ona korkunç bir şeyin olduğunu söylüyordu.

Hem de şimdi, ondan en az üç saat uzaktayken.

"Lanet olsun," diye homurdanarak gaza bastı.

Tekrar Gideon'u aradı.

"Ona ulaşabildin mi?"

"Hayır." İçini derin bir ürperti kapladı. "Başı dertte Gid. Bir yerde ıstırap içinde. Lanet olsun! Onu gözümün önünden ayırmamalıydım!"

"Pekâlâ," dedi Gideon sakinlikle. "Volvo'nun GPS'ini ve cep telefonunu takip edeceğim. Nerede olduğunu bulacağız Rio."

Hattın diğer ucundaki klavye tıkırtısını duydu ama içindeki korku iki aletin de onu Dylan'a yaklaştırmayacağını söylüyordu. Ve elbette, Gideon bir saniye sonra kötü haberle döndü.

"Arabası Queens'te Jewel Caddesi'nde duruyor ve cep telefonu da ondan bir blok ötede. İkisinden de hareket sinyali alamıyorum."

Rio küfrederken arkadan Nikolai'nin sesini duydu, hoparlörden zar zor işitilebiliyordu. Müdür Starkn ve Dylan'ın çektiği fotoğrafların biri hakkında bir şey söylüyordu.

"Ne söyledi?" diye sordu Rio. "Bana Niko'yu ver. Ne söylediğini bilmek istiyorum."

Gideon tereddüt etti.

"Lanet olsun, ne söyledi?"

"Niko Starkn'ın Dylan'ın fotoğraflarından birinde ne aradığını soruyordu.

"Hangisi?" diye sordu Rio.

"Annesinin katıldığı yardım gezisinde çekilen. Dylan'ın evsizler sığınağının kurucusu Gordon Fasso olduğunu söylediği kişi."

"Bu olamaz," dedi Rio içindeki sesin tam aksini söylemesine rağmen. "Niko'yu ver."

"Hey, dostum," dedi Niko bir saniye sonra. "Sana söylüyorum. Starkn'ı kendi gözlerimle gördüm. Onu nerede görsem tanırım. O fotoğrafta duran adam birimin bölge müdürü lanet olası Gerard Starkn."

Rio ağır ilerleyen bir tırı geçip boş yolda gaz pedalını köklerken isim asit gibi beynine işledi.

Gerard Starkn.

Ne tür bir isimdi bu böyle?

Gordon Fasso.

Kulağa tuhaf gelen bir isim daha.

Ve bir de Dragos vardı. O aşağılık herifi unutamazdı. Rio onun da bu işe bir şekilde karıştığından emindi.

Gordon Fasso ve Gerard Starkn, Dragos'un oğluyla ihtilaf içinde olabilir miydi?

Ah, hayır...

Gordon Fasso. Dragos'un oğlu.

Harfler Rio'nun zihninde yer değiştirip yeniden sıralandı. Ve sonra, bir kilometre ötesinde uzanan kırmızı stop lambaları kadar net bir şekilde gördü.

"Niko," dedi donuk bir ifadeyle. "Gordon Fasso, Dragos'un oğlu*. Gordon Fasso bir isim değil. Lanet olası bir anagram. Dragos'un oğlu demek."

* Gordon Fasso ismindeki harflerin yeri değiştirildiğinde *Son of Dragos* ortaya çıkmaktadır.

"Ah, lanet olsun," dedi Niko. Gerard Starkn'ın harflerini değiştirirsek de... ortaya başka bir anagram çıkıyor: Karanlık yabancı."

"Dylan onun elinde." Rio trafiğin araç park yerine yanaşıp elini gösterge paneline sertçe vurdu. "Dylan, Dragos'un oğlunun elinde Niko."

Hayattaydı, bu kadarından emindi ve aklını kaçırmamasına engel olan tek şey buydu.

Ama düşmanı onu eline geçirmişti ve Rio onu nereye götürdüğünü bilmiyordu.

Otobanın tüm güneye giden şeritlerini kapatan engel olmasa bile, New York eyalet sınırına saatlerce uzaktaydı.

Onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

Dylan uyandığında hızla hareket eden bir aracın karanlık arka koltuğundaydı. Başı zonkluyordu, duyulan belirsizdi. Bu sisli hissi biliyordu; bir noktada transa sokulmuştu ve şimdi etkisi geçiyordu. Zihnini örten kalın psişik pelerinin ardından, Dylan başka bir

gücün ona ulaştığını hissetti.

Rio.

Onu damarlarında hissedebiliyordu. Kan bağlarının gücünden olduğu kadar kalbinde de onu hissediyordu. Ona güç vermek için Fasso'nun transına rağmen Rio, ona ulaşarak dayanmasını söylüyordu. Hayatta kalmasını söylüyordu.

Ah, yüce Tanrı.

Rio.

Bul beni.

Aracın dönen tekerleklerinin altındaki yolun boğuk uğultusu kulaklarında çınlıyordu. Nereye gittiklerini görmeye çalıştı ama göz kapaklarının arasından renkli camların ardında tek görebildiği şey karanlıktı.

Yüzü, karşı koyduğunda Gordon Fasso'nun ona attığı tokat yüzünden acıyordu. Çığlık atmaya ve kaçmaya çalışmıştı ama o ve ona eşlik eden iri yarı koruması, onun için fazla güçlü çıkmıştı.

Fasso bile tek başına karşı koyamayacağı kadar güçlüydü.

Ne de olsa o bir insan değil vampirdi.

Hatta onun Gordon Fasso olmadığına dair güçlü bir hissi vardı.

Onu ele geçiren canavar aynı zamanda annesini öldürmüştü. Gordon Fasso'nun annesini on ikinci katın balkonundan atarak ya da onu korkutup aşağı atlamasına sebep olarak öldürdüğünü bilmesi için annesinin bedenini görmesine ihtiyacı yoktu.

Belki de bunu kendisi için yapmıştı, bu düşünce Dylan'ın kaybını daha dayanılmaz kılıyordu.

Ama annesinin yasını başka zaman tutabilirdi ve tutacaktı. Şu an tetikte olmalı ve bu korkunç durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Çünkü eğer onu kaçıran kişi onu götürmeye niyetli olduğu yere varırsa, Dylan kaçmasının mümkün olmayacağını biliyordu.

Bu yolun sonunda onu bekleyen şey acı ve ölümdü.

Connecticut'ta iyice ilerlediği bir noktada Rio, ne kadar hızlı sürerse sürsün Dylan'ı bulma şansının olmadığını fark etti. New York'ta bulamayacağı kesindi. Hâlâ birkaç saat uzaklıktaydı ve hâlâ New York'ta olsa bile tam olarak nerede olduğunu bilmesi mümkün değildi.

Onu kaybediyordu.

Ona ulaştığını hissedecek kadar yakın ama onu tutamayacak kadar uzaktı.

"Lanet olsun!"

İçini parçalayan güçlü bir üzüntüyle birlikte, korku vücudundaki tüm hücrelerine işledi. Yaralanmıştı, kanıyordu... faydasız bir öfkeyle kıvranıyordu.

Şakaklarının zonklamaya başlamasıyla görüş alanı bulanıklaştı. Kararan gözleri duyularını köreltirken kafatası çatlıyordu.

"Hayır," diye bağırp tüm gücüyle gaza bastı.

Gözlerini ovuşturup odaklanmaları için zorladı. Zayıflığının şu an onu ele geçirmesine izin veremezdi. Dylan'ı bu şekilde hayal kırıklığına uğratamazdı.

"Hayır, lanet olsun. Ona ulaşmalıyım. Ah, Tanrım," dedi boğuk bir sesle ve boğazına bir

hıçkırık takıldı. "Onu kaybedemem."

Rezerve git.

Rio statik yüklü sesi duydu ama ilk önce tanıyamadı.

Croton Rezervi.

Başını yolcu koltuğuna doğru çevirince kara gözlerini ve koyu saçlarını gördü. Görüntü neredeyse şeffaftı ve yüzü asla güvenmemesi gerektiğini bildiği kişiye aitti.

Eva'ya.

Hırlayarak hayalet sanrısına kafasını çevirdi. Şimdiye dek, Eva'yı sadece rüyalarının karanlıklarında görmüştü.

Sahte özürleri ve ona yardım etmek istediğine dair ağlamaklı ısrarları sadece illüzyondan ibaretti ve çatlak zihninin oyunlarıydı. Belki bu da onlardan biriydi.

Dylan'ın hayatı söz konusuydu. Deliliğinin onu amacından uzaklaştırmasına izin veremezdi.

Rio, dinle beni. Sana yardım etmeme izin ver.

Eva'nın sesi zayıf bir radyo sinyali gibi çatlıyordu ama ses tonu yanlış anlaşılabilir bir şekilde ısrarcıydı. Bileğinde bir soğukluk hissetti ve koluna bakınca hayali elinin orada olduğunu gördü. Zehirli dokunuşundan kurtulmak istedi, Eva'nın ona tekrar ihanet etmesine izin vermeyi reddediyordu. Ancak arabanın diğer tarafına baktığında, ölü düşmanın hayaleti ağlıyor, solgun yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu.

Ona geçmişte rahatça yalan söyleyen dudakları hareket etmeden, *Onu henüz kaybetmedin*, dedi. *Hâlâ vaktin var. Croton Rezervi.*

Görüntüsü titreyip solarken ona baktı. Ona inanabilir miydi? Eva'nın söylediği herhangi bir şeye güvenilebilir miydi, bu haldeyken bile? Ondan çaldığı şeyler yüzünden Eva'dan nefret ediyordu, o halde nasıl olur da şimdi söylediklerine inanabileceğini bir saniye bile olsa aklından geçirebiliyordu?

Affet beni, diye fısıldadı.

Ve görüntüsü son kez titredikten sonra... kayboldu.

"Lanet olsun," diye tısladı Rio.

Önünde uzanan sonsuz yola baktı. Tek yanlış hareketi Dylan'ın ölümüne sebep olabilirdi. Emin olmak zorundaydı. Doğru kararı vermeliydi, yoksa ona yardımcı olamazsa bu üzüntüyle yaşayamazdı.

Mırıldanarak dua eden Rio, cep telefonunun hızlı arama tuşuna bastı. "Gideon. Croton Rezervi'nin nerede olduğunu öğrenmeliyim. Hemen."

Klavyenin üzerinde uçuşan parmaklarının tıkırtısını duydu. "New York'ta... Westchester County, 129. yolda. Su haznesi eski barajın bir parçası."

Rio, Connecticut otobanına sekiz yüz metre kaldığını gösteren işarete baktı. "Waterbury'den ne kadar uzakta?"

"Ah... I-84 batı yolunu tercih edersen bir saat sürebilir." Gideon duraksadı. "Neler oluyor? Baraj hakkında içinde bir his mi var?"

"Onun gibi bir şey," diye karşılık verdi Rio.

Gideon'a verdiği bilgi için teşekkür edip aramayı sonlandırdıktan sonra, gaza bastı ve çıkış şeridine geçti.

Otuz Besinci Bölüm

Rio kontrolünü kaybetmiş gibi arabayı sürüyordu.

Tüm zihin gücünü Dylan'a ulaşmak için kullanıyor, onu kurtarmak için yolda olduğunu, onu bulacağını ya da bu uğurda öleceğini ona söylemeye çalışıyordu.

Yaklaştığını umarak 129. yolda hızla ilerledi. Kanında Dylan'dan çok uzakta olmadığını hissedebiliyordu. Aralarındaki bağ çok yakında onu bulacağını söyleyerek ona cesaret veriyordu.

Ve sonra-

Yolun karşı tarafından koyu renk bir sedan hızla gelirken, Rio'nun damarları bir anda gerildi.

Tanrılar aşkına.

Dylan o arabadaydı.

Direksiyonu sertçe çevirerek aracı diğer şeride sokup yolu engelledi, Dylan için ölümüne savaşmaya hazırdı. Yaklaşan sedanın tiz fren sesi duyuldu, tekerlekleri asfaltta duman çıkardı. Araç aniden durdu ve sonra şoförü -direksiyonun başındaki iri yarı adamın görünüşüne bakılırsa insandı- sağ tarafa doğru ani bir dönüş yaparak karanlık ve iki yanı ağaçlarla sarılı servis yoluna saptı.

Rio küfrederek arabanın motorunu vitesle alıp peşlerine düştü.

Az ileride sedan, yoldaki geçici bir bariyere çarptı ve aniden durdu. Arka koltuktan iki kişi aşağı indi -Dylan ve onu eline geçiren vampir. Adi herif çenesinin altına bir silah dayayıp onu sessiz yolda karanlığa doğru götürdü.

Rio frene basıp şoför koltuğundan indi, silahını kabzasından çıkarıp onu kaçıran kişinin başına doğru nişan aldı. Ama onu vuramazdı, Dylan'ı vurma riski çok yüksekti. Bu göze alamayacağı bir riskti.

Zaten bunu düşünebileceği kadar vakti olmadı.

Sedanın direksiyonunda olan iri yarı koruma, arabanın etrafında dolaşıp Rio'ya ateş etmeye başladı. Omzuna saplanan kurşun sıcak bir acı duymasına neden oldu. Rio'ya ateş etmeye devam ediyor ve onu amansız bir ateşle geri çekilmeye zorluyordu.

Rio saldırıya karşılık verdi ve sahip olduğu tüm Soylu gücüyle sıçradı. İnsanın üzerine atladı, boş bakan gözlerini görünce bir köle olduğunu anladı. Rio onu boğazından yakalayıp diğer elini aşağılık herifin alnına koydu. Tüm öfkesini parmak uçlarına gönderdi ve o küçük, basit dokunuşuyla kölenin canını aldı.

Cesedi yolun ortasında bırakıp Dylan'ı bulmak için yaya olarak yola çıktı.

Dylan onu kaçıran vampirin yanında sendeleyerek yürürken silahın soğuk namlusu çenesinin altındaydı. Onu nereye götürdüğünü doğru düzgün göremiyordu ama çok da uzakta olmayan bir yerden gök gürültüsünü andıran bir şekilde su akıyordu.

Ve sonra silah sesleri duydu.

Arkasındaki karanlıktan gelen keskin gürültüyü duyunca, "Hayır!" diye haykırdı. Ani bir sızı hissedince Rio'nun vurulduğunu anladı. Ama hâlâ nefes alıyordu. Tanrıya şükür hayattaydı. Hâlâ kanındaki sıcaklık aracılığıyla onunla iletişim kurabiliyordu.

Acımasızca başı çevrilince Dylan önüne dönmek zorunda kaldı. Onu tutan vampir onu kendisiyle birlikte dar kaldırımında çağılayan su kaynağına doğru koştururken zorladı.

Çok geçmeden uzun bir köprüye doğru ilerlediklerini fark etti. Bir tarafında karanlık suları ay ışığında ışıltıyan rezerv, kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyordu. Ve diğer tarafında ise altmış metrelik bir uçurum vardı.

Aşağıdaki boşaltma kanalı giderek artan eğim ve tam ortada köpüren nehre saçılmış iri kayaların üzerinden hızla akan su yüzünden bembeyazdı. Dylan köprüünün yüksek metal parmaklıklarından aşağı baktı, öfkeyle akan suda görebildiği tek şey ölümdü.

"Dragos."

Köprüünün girişinde Rio'nun sesi karanlığı böldü.

"Onu bırak."

Dylan'ı ele geçiren vampir onu köprüde durdurdu. Onu önüne çevirdi, silah hâlâ çenesindeydi. Boğuk ve kötü kahkahasının titreşimini hissetti.

"Onu bırakmak mı? Hiç sanmıyorum. Gel de onu al." Rio onlara doğru bir adım atınca, silahın soğuk namlusunu Dylan'ın boynuna daha çok bastırdı. "Silahını indir savaşçı. Yoksa tam burada ölür."

Rio amber bakışlarını öfkeyle ona dikti. "Sana onu bırakmanı söyledim lanet olası."

"Silahını yere bırak," dedi saldırgan. "Hemen. Yoksa boğazını parçaladığımı mı görmek istersin?"

Rio, Dylan'a baktı. Çenesi kaskatıydı, karanlıkta bile gerginliği görülebiliyordu. Hırıltılı bir şekilde küfrederek yavaşça silahını yere bırakıp doğruldu. "Pekâlâ," dedi Rio dikkatle. "Şimdi bu işi bitirelim, sen ve ben. Onu bu işe karıştırma Dragos. Yoksa sana Gerard Starkn mı demeliyim? Belki de Gordon Fasson?"

Vampir güldü, keyif aldığı belliydi. "Küçük oyunum sona erdi demek? Sorun değil. Elli yıl kadar geciktin. Çok meşgul oldum. Babamın Kadim olanla başladığı şeyi ben bitireceğim. Birlik onun peşine düşmüş dünyada bir fark yaratıyormuş gibi İssızları avlarken, ben geleceğin tohumlarını ekiyordum. Çok sayıda tohum. Bugün bana Dragos diyor olabilirsin ama yakında tüm dünya beni efendisi olarak görecektir."

Rio hafifçe ilerleyince Dylan'ı tutan vampir silahı ondan çekip Rio'ya doğrulttu. Dylan tetiği çekmeye hazırlanan vampirin kaslarının kasıldığını hissetti ve bu şansı değerlendirdi. Aniden koluna vurdu ve mermi ağaçların arasına doğru gitti.

Darbenin geldiğini fark etmedi bile.

Vampir kolunu geri çekip başının yan tarafına yumruk attı. Dylan sertçe yere düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Rio.

Şoke eden bir hız ve çeviklikle havaya sıçradı. Dragos saldırısına karşılık verdi, dünya dışı bir kükremeye iki güçlü Soylu erkeği birbirlerine çarpıp azılı bir dövüşle kenetlendiler.

Rio, Dragos'un manyak oğlunun üzerine öfkeyle atıldı, havada mücadele etmeye

başladılar, ikisi de bir diğerini öldürmek için fırsat kolluyordu. Vampir haykırarak Rio'yu etrafında döndürüp köprünün metal parmaklığına dayadı. Rio kükreyerek Dragos'u üzerinden atıp aşağılık herifi köprünün üzerindeki dar yola doğru fırlattı.

Dövüşün ne zamandır devam ettiğini bilmiyordu. İkisi de bir diğeri ölene dek durmaya niyetli görünmüyorlardı. İki vampirde tamamen değişim geçirmişti, azı dişleri kocamandı ve amber renkli gözleri geceyi aydınlatıyordu.

Dragos bir şekilde kurtulup parmaklığın üzerine sıçradı. Rio onu takip etti ve nihayet herifi bir dizinin üzerine indirdi. Dragos sendeledi, boşaltma kanalının gürlemesi yüzünden neredeyse dengesini kaybedecekti. Sonra hızla Rio'nun gövdesinin ortasına doğru atıldı.

Rio parmaklığın üzerinde ayağının kaydığını hissetti. Birdenbire dengesini kaybetti ve düştü.

"Rio!" Dylan köprünün üzerinde çığlık attı. "Aman Tanrım! Hayır!"

Yarım saniye bile geçmeden Dragos da aynı hatayı yaptı. Ama Rio gibi o da kayalara ve hızla akan suya düşmeden önce metal yapının bir yerine tutunmayı başardı.

Kavga köprünün altında sürüyordu, ikisi de bir elleriyle kırıslara tutunurken asılı kaldıkları korkunç yükseklikte birbirlerine yumruk atmaya devam ediyorlardı. Vurulduğu için Rio'nun omzu yanıyordu. Ağrısı gözlerinin kararmasına neden oluyordu ama bu histen kurtulup tüm öfkesini -acısı ve Dylan'ı kaybetme düşüncesinin verdiği korkuyu- Dragos'un soyunu burada sonlandırma işinde topladı.

Dylan'ın da ona güç verdiğini hissedebiliyordu.

O aklında ve kanındaydı, kalbinde ve ruhundaydı, ona direnme gücü aşıyordu. Hepsini içine çekti, aralarındaki bağ aracılığıyla Dylan'ın ona verdiği gücü kullanarak

Dragos'a tekrar sertçe saldırdı. Birbirlerine vurmaya ve dövüşün öfkesiyle kükremeye devam ettiler.

Ta ki yukarıda bir silah sesi duyana dek.

İkisi de yukarı baktılar, Dylan silahlardan birini ellerinde tutuyordu. Namluyu aşağı indirip Dragos'a doğrulttu.

"Bu annem için seni adi herif"

Ateş etti ama Dragos bir Soyluydu ve tahmin ettiğinden daha hızlıydı. Son anda kenara çekilip parmaklığa daha iyi tutundu. Dylan onu takip etti, gözünün önünden ayırmadı. Tekrar ateş edince, bir elini köprünün suntalarının arasından sokup ayak bileğini kavradı.

Dylan arkası üstü köprüye sertçe düştü. Rio nefesinin ciğerlerinden çıktığını duydu ve sonra Dragos'un güçlü bir şekilde kavradığı bacağından onu parmaklığa doğru çektiğini dehşet içinde izledi.

Bir anda Rio parmaklığın üzerinden yukarıdaki yola atladı. Bir eliyle Dylan'ın kolunu diğeriyle silahı tuttu.

"Bırak onu," diye emretti Dragos'a ve silahı vampirin başına doğrulttu. Soylulardan birini öldürmek zordu ama beyne saplanan bir kurşun genelde yeterli olurdu.

"Bu işin bittiğini mi sanıyorsun savaşçı?" Dragos dişlerini göstererek alay etti. "Bu sadece başlangıç."

Bunun üzerine Dragos kendini aşağıda köpüren suya bıraktı. Boşaltma kanalı onu yuttu,

altındaki nehir kapkaranlık olduğundan görmek mümkün değildi.

Dragos gitmişti.

Rio, Dylan'a dönüp onu kollarına aldı. Onu sıkıca tuttu, sıcaklığını yeniden hissedebildiği için çok rahatlamıştı. Onu öpüp yüzündeki kanı ve pisliği sildi.

"Geçti," diye fısıldadı onu tekrar öperek. Köprünün altındaki kara suya baktı ama hızlı akıntıda Dragos'a dair hiçbir ize rastlamadı. "Yanımda güvendesin Dylan. Hepsi bitti."

Kafasını sallayıp kollarını ona doladı. "Beni eve götür Rio."

Otuz Altıncı Bölüm

Rio, Dylan'ı birliğin Boston'daki yerleşkesine... sonsuza dek onunla birlikte yaşamayı umduğu evine getirdiğinden beri neredeyse bir hafta geçmişti.

Omzuna aldığı mermi yarası hâlâ iyileşmekteydi. Mermi çıkarıldıktan sonra Tess derisinin iyileşmesini hızlandırmaya çalışmıştı fakat korktuğu gibi karnında büyüyen bebek iyileştirici dokunuşunu engelliyordu. Rio'ya yardım edecek durumda değildi, Dylan'ın annesine de yardım dokunmazdı.

Sharon Alexander'in cenaze töreni iki gün önce Queens'te yapılmıştı. Törenden Önceki gece Rio, Dylan'la birlikte New York'a dönmüştü -birliğin geri kalanı da Soy Eşleriyle birlikte yeni birleşen çifte desteklerini vermek için oradaydılar. O güneşli yaz gününde annesi toprağa verilirken, Dylan'ın yanında olamamak Rio'yu çok üzdü ama Tess, Gabrielle, Savannah ve Elise'in onun yerine destek olduklarını bilmek onu memnun etmişti.

Dylan sanki hep oraya aitmiş gibi aralarına katılmıştı. Diğer Soy Eşleri ona bayılıyorlardı ve savaşçılara gelince,

Lucan bile Dylan'ın kollarını sıvayıp birliğe yardım etmeyi teklif etmesinden etkilenmişti. Günün büyük bir bölümünü Gideon ile teknik laboratuvarında geçiriyor, öldükten sonra ona görünen Soy Eşlerini tespit etmek için arabirim kayıtlarını ve barınaklardan verilen kayıp ilanlarını araştırıyordu.

Hava kararıyordu, birlik yakında devriyeye çıkacaktı, yerleşkede ikamet eden herkes Rio'nun dairesindeki geniş yemek odasında toplanmıştı. Kadınlar yemeklerini yerken, savaşçılar birlikle ilgili şeyler hakkında konuşup o geceki görevlerini planlıyorlardı. Nikolai kısa bir süre sonra, son zamanlarda yaşanan ölümlerin kaynağını bulmalarına yardım etmesini umduğu İlk Nesil ile buluşmaya gidecekti.

Gerard Starkn'a gelince, birkaç gece önce düzenlenen baskında New York'taki dairesinin boş bulunması birliği şaşırtmamıştı. Adi herif her şeyi yok etmiş, Gordon Fasso, bir diğer deyişle Dragos'un oğlu olarak sürdüğü ikinci hayatına ve nereye kaçmış olabileceğine dair hiçbir ipucu bırakmamıştı. Barajın etrafındaki alanı aramalarından da sonuç alamamışlardı ama Rio ve diğerleri vazgeçmeyeceklerdi.

Hain Dragos'un ektiği tohumları durdurmak için birliğin hâlâ yapabileceği şeyler vardı ama Rio onunla birlikte oturanların yanında olmasından daha iyi bir şey düşünemiyordu. Kardeşlerinin ve onların eşlerinin yüzlerine -ailesine- baktı, tekrar onların bir parçası olduğu için gurur ve derin bir minnettarlık hissetti. Sonsuza kadar onların yanında olacaktı.

Ama asıl dönüp Dylan'a baktığında, kalbi sıcak bir avucun içindeymiş gibi hissetti.

Onu uçurumun kenarından döndüren o olmuştu. Onu asla kurtulamayacağını sandığı cehennemden kurtarmıştı. Besleyici kanı onu güçlendiriyordu fakat onu asıl tamamlayan şey sonsuz sevgisiydi.

Rio uzanıp Dylan'ın elini tuttu. Gülümseyerek parmaklarını dudaklarına götürüp öptü, gözlerini ondan ayırmadı. Onu çok seviyordu, artık onunla birlikte olduğu için ondan uzakta kalmaya dayanamıyordu. Her gece yatağında devriyeden dönmesini beklediğini bilmek hem işkence hem de avuntuydu.

O ve diğer savaşçılar görevleri için uygun kıyafetleri giymeye hazırlanırken, "Dikkatli ol," diye fısıldadı ona.

Rio kafasını salladı, sonra onu kollarına alıp kocaman bir öpücük verdi.

Herkes dağılırken, "Tanrım," dedi Nikolai alaycı bir kahkahayla. "Siz ikiniz, kendinize bir oda bulun."

"Odayı sen işgal ediyorsun," diye karşılık verdi Rio, Dylan'ı bırakmadan. "Yukarı çıkmamıza ne kadar zaman var?"

Niko omuzlarını silkti. 'Yaklaşık yirmi dakika, sanırım.'

"Yeterli," dedi Rio aç bir şekilde kadınına bakarak.

Dylan güldü, hatta biraz kızardı ama gözlerinde yadsınamaz bir ışıltı vardı. Nikolai hızla dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, Rio Dylan'ın elinden tuttu.

"Sadece yirmi dakika," dedi ciddiyetle kafasını sallayarak. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Dylan yatak odasına doğru giderken tek kaşını kaldırdı. "Ah, nereden başlayacağını bulacağını eminim."

Rio'nun o yirmi dakikayı ne kadar iyi değerlendirdiğine Dylan çok şaşırdı.

O gece devriyeden döndükten sonra onu daha da şaşırtmaya koyuldu. Onunla saatlerce seviştikten sonra Dylan uykuya dalarken güçlü kollarıyla onu sardı. Rio'nun yataktan ne zaman ayrıldığından emin değildi ama şafaktan bir saat önce uyanmasına neden olan şey yokluğuydu. Kalın sabahlığını giyip daireden dışarı çıktı, damarlarındaki uğultu onu kanyla bağlı olduğu eşine götürdü.

Yerleşkede ya da yukarıda yer alan malikânede değildi. Dışarıda, malikânenin arkasındaki bahçedeydi. Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı, Rio bakımlı çimenlere uzanan geniş mermer basamaklarda oturmuş birkaç metre ötede çimenlerin üzerindeki küçük ateşi izliyordu. Yanındaki kutuda çerçeveli fotoğraflar ve dairesinin duvarlarından indirdiği birkaç parlak soyut tablo vardı.

Dylan ateşe baktı ve alevlerin yavaşça yuttuğu eşyalarının bozulan şekillerini gördü.

"Hey," dedi, arkasından yaklaştığını hissetmişti. Dönüp ona bakmadı, sadece kolunu yana doğru uzatıp elini tutmasını bekledi. "Seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Sorun değil." Dylan parmaklarını onunkilere doladı. "Uyanmamın önemi yok. Sıcaklığını özledim."

Konuşurken onu kendisine doğru çekti. Kollarını kalçalarına dolayıp öylece durdu, bakışları hâlâ ateşin üzerindeydi. Dylan yanındaki kutuya baktı, Eva'nın ve birlikte mutlu oldukları döneme ait ikisinin birkaç fotoğrafını gördü. Kutuda Eva'nın eserleri ve kıyafetlerinden bazıları da vardı.

"Kısa bir süre önce uyandığımda artık hayatıma ait olmayan bazı şeyleri elimden

çıkarmam gerektiğini anladım," dedi Rio.

Sesi öfkeli ya da sert değil, sakindi. Sadece... kararlıydı.

Rio gerçekten huzurlu görünüyordu; sessizce ona sarılıp çimenlerin üzerinde dans eden ateşi izlerken bunu damarlarında hissetti.

"Bir sene boyunca ondan nefret ettim. Tüm benliğimle bana yaptıkları yüzünden cehennemde yanmasını diledim. Sanırım beni hayatta tutan tek şey Eva'ya karşı duyduğum nefretti. Uzun bir süre, hissettiğim tek şey buydu."

"Biliyorum," dedi Dylan kısık bir sesle. Parmaklarını gür saçlarının arasında gezdirip yanağını kalçasına yaslariken başını okşadı. "Ama beni o dağda sana götüren Eva'ydı. Seni önemsiyordu Rio. Tüm hatalarına rağmen seni çok sevdiğini düşünüyorum. Hayattayken seni başkalarıyla paylaşmak istemediği için çok büyük hatalar yaptı. Çok kötü şeyler yaptı ama ölümünde bazı şeyleri düzeltebil- meyi dilediğini sanıyorum."

Rio yavaşça ayağa kalktı, yanında dikilirken hâlâ onu tutuyordu. "Artık ondan nefret edemiyorum, çünkü seni bana o getirdi. Üstelik sadece mağaradaki o gün değil. Dragos'un seni kaçırdığı gece Eva arabamdaydı."

Dylan kaşlarını çatı. "Onu gördün mü?"

"New York'un dışındaydım, Dragos seni eline geçirdiyse asla zamanında ulaşamayacağımı biliyordum. Tanrım, bunu düşününce hissettiğim korku- " Cümlesini tamamlamadan onu kendisine doğru çekti. "Otobanda olabildiğince hızla ilerlerken bir mucize için dua ediyordum. Seni kaybetmeyeceğime dair küçük bir umut arıyordum. Tam o sırada yanımda bir ses duydum. Kafamı çevirip baktığımda oradaydı -Eva, arabada benimleydi. Bana Dragos'un seni kaçırdığını söyledi. Barajın yerini tarif etti ve ona güvenmemi söyledi. Ona tekrar güvenebileceğimden emin değildim ama seni bulmak için bunun tek umudum olduğunu biliyordum. O olmasaydı, seni kaybederdim. Seni cehennemin ortasında bulacağımı söylese bile, hiç düşünmeden peşinden giderdim. Bana tekrar ihanet edip beni başka bir tuzığa yönlendirebilirdi fakat seni bulabilmek için ne olursa olsun giderdim."

"Ama sana ihanet etmedi," dedi Dylan. "Sana doğruyu söyledi."

"Evet. Tanrı'ya şükür."

"Ah, Rio." Dylan yanağını göğsüne yasladı ve kendi kal- biymiş gibi güçlü bir şekilde çarpan kalbini duydu. Sevgisinin sıcak günışığı gibi içine işlediğini hissetti, ona on katıyla karşılık verdiği bir aşktı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Rio ve sonra çenesini hafifçe kaldırıp ona uzun, yavaş ve güzel bir öpücük verdi. "Seni sonsuza dek seveceğim Dylan. Benimle olursan, hayatımın her gününü -ve gecesini- seni severek geçirmekten başka bir şey istemem."

"Elbette, seninle olurum," dedi Dylan ve parmaklarını yanağına koydu. Yavaşça ve baştan çıkarıcılıkla gülümsedi. "Hayatımın her günü ve gecesini... her şekilde seninle olacağım."

Rio hırıldadı ve bakışlarında amber bir ışıltı belirdi. "Kulağa hoş geliyor."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Ona gülümsedi, bakmaktan asla sıkılmayacağı bir yüzdü, en çok da nefesini kesen bir bağlılıkla ona bakmasına bayılıyordu.

Dylan önce Eva'nın eşyalarının bulunduğu kutuya, sonra da ateşe baktı. "Bunu yapmak

zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Benim içinse gerek yok."

Rio kafasını salladı. "Bunu ikimiz için yapacağım. Belki onun için de yapıyorumdur. Daha önce olan her şeyi geride bırakmanın zamanı geldi. Bunu şimdi yapmaya hazırım... senin sayende. Seninle birlikte gördüğüm gelecek sayesinde. Geçmişe bakmaktan sıkıldım."

Dylan hafifçe kafasını salladı. "Pekâlâ."

Rio kutuyu alıp ateşe kadar eşlik etmesi için ona baktı. Birlikte yürüyüp dalgalanan alevlere sessizce yaklaştılar.

Rio hafif bir itişle fotoğraflar, sanat eserleri ve kıyafetlerle dolu olan kutuyu ateşe attı. Bir anda güçlenen alev alacakaranlığa doğru kıvılcımlar ve duman saçtı.

Düşünceli bir sessizlik içinde Dylan ve Rio bir süre ateşin yanmasını izlediler, ta ki alevlerin açlığı ve enerjisi tükenene dek. Geriye duman ve kordan başka bir şey kalmadığında Rio, Dylan'a dönüp onu kollarının arasına aldı. Onu sıkıca tutup kulağına sessiz bir dua mırıldandı.

Arkasındaki sönen ateşten yükselen dumanda, Dylan geniş omuzlarının üzerinden uçuşan küllerin arasında dünyevi olmayan bir kadın silüetinin belirmediğini gördü.

Eva.

İkisinin sarılışını izlerken üzgün bir şekilde gülümsedi. Dylan'a hafifçe başını eğdikten sonra yavaşça kayboldu.

Dylan gözlerini kapatıp kollarını Rio'ya doladı ve yüzünü göğsünün sıcaklığına gömdü. Kısa bir süre sonra, sesinin yanağında yarattığı titreşimi hissetti.

" 'Her şekilde seninle olurum' sözünü düşündüm de," dedi Rio boğazını temizleyerek. "Tam olarak aklından neler geçtiğini açıklamak ister misin?"

Dylan ona bakıp gülümsedi, kalbi sevgiyle doluydu. "Göstermeme ne dersin?"

Güldü, azı dişlerinin uçları çoktan görünmeye başlamıştı bile. "Hiç sormayacaksın sandım."

SON

Tarama: Pride
Düzenleme: Only

GECE YARISI SERİSİ IV

Gazeteci Dylan Alexander için her şey onu sırların ortasına atan gizli bir mezarın keşfiyle başlar. Ancak hiçbir şey, gölgelerin arasından çıkıp onu karanlık tutkularının ve sonsuz gecelerin sürdüğü dünyasına çeken, yaralı ve öldürücü biçimde çekici adam kadar tehlikeli değildir.

Büyük bir ihanetin ardından acı ve öfkeyle yaşayan savaşçı Rio, hayatını Issızları avlamaya adanmıştır. Hiçbir şeyin ona engel olmasına izin vermeyecektir -özellikle de tüm vampir ırkını ortaya çıkarma gücüne sahip olan ölümlü bir kadının. Çünkü kadim bir kötülük uyandırılmıştır ve ufukta büyük bir isyan yükselmektedir. Kendi geçmişiyle ilgili şaşırtıcı bir sır açığa çıkarken Dylan, Rio'nun dokunuşu karşısında zayıf düşer. Şimdi Dylan, gece yarısı krallığını geride bırakmak ya da gerçek tutku ve sonsuz zevki ona tattıran adam uğruna her şeyi riske atmak arasında bir seçim yapmak zorundadır...

“Merak uyandırıcı, baştan çıkarıcı, erotik...”

J. R. Ward

“Öfke, ihanet ve bağışlayıcılığın sınırlarını keşfedeceksiniz.”

Romantic Times

Pride

Only

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa** .com.tr